

CANDACE BUSHNELL

Četiri plavuše

Naslov izvornika: **CANDACE BUSHNELL FOUR BLONDES**

*Ann Shearman Fell,
najboljoj prijateljici i najboljoj
plavuši*

KAO PODMAZANO

I

Janey Wilcox ljevala je u Hamptonu deset godina i još nikad nije iznajmila kuću niti je bilo što platila, samo ponekad autobusnu kartu. Početkom devedesetih Janey je bila poznata manekenka što joj je donijelo određenu slavu, a zahvaljujući takvoj djelomičnoj slavi dobila je ulogu (»muški seks simbol s mozgom«) u nekom akcijskom filmu. Nikad više nije glumila, ali je stečena slava, to joj je vrlo brzo postalo jasno, mogla utjecati na njezin život, dok god pazi na sebe.

Zato je svake godine u svibnju Janey birala kuću za ljeto. Odnosno, muškarca koji bi iznajmio kuću za ljeto. Janey nije imala novca, ali je mislila da to nije bitno dok god ima bogate prijatelje i dok može izlaziti s bogatim muškarcima. Bogatog muškarca lako je naći — mnoge žene nikad nisu otkrile tu tajnu — ako se ne zavaravaš iluzijama da ćeš se za njega udati. U New Yorku nema bogatog muškarca koji bi odbio povremeno pušenje i zabavno društvo bez obveza. Uostalom, tko bi se uopće htio udati za takvog tipa? Svaki bogataš s kojim je bila na kraju se pokazao čudnim — čudakom ili perverznom — pa bi negdje oko Labor Day¹ obično s olakšanjem prekinula vezu.

U zamjenu bi Janey dobila veliku kuću, a obično i auto. Najviše je voljela sportske automobile, ali nije dobro da su previše sportski poput Ferrarija ili Porschea, jer je onda tip fiksiran na auto i nitko ga ne smije voziti, pogotovo žene.

Takav je bio i tip s kojim je provela prošlo ljeto, Peter. Peter je imao zlatnu, kratko ošišanu kosu, bio je slavan pravnik, ali bi njegovo tijelo moglo konkurirati svakom manekenu s reklame za donje rublje. Imali su dogovoren sastanak na slijepo, iako su se proteklih godina desetak puta susreli na partyjima, a on ju je pozvao k sebi u West Village jer je bio prezaposlen tijekom dana i nije stigao izabrati restoran. Kad je pozvonila, ostavio ju je da petnaest minuta čeka na ulici. Nije joj smetalo, jer je prijateljica koja ih je spojila, žena iz visokih krugova koja je išla s Peterom u školu, stalno naglašavala kako ima prekrasnu staru kuću na Lily Pond Laneu u East Hamptonu. Nakon večere vratili su se u njegovu kuću u gradu, navodno zato što je morao izvesti psa Gumdropa, a dok su bili u kuhinji primijetila je na vratima hladnjaka fotografiju na kojoj je on na plaži u kupaćim gaćama. Trbušni mišići izgledali su kao donja strana kornjačina oklopa. Odlučila se poševiti s njim još iste večeri. Bila je to srijeda uoči Memorial Day², a sljedeće ju je jutro, dok je bučno pripremao cappuccino, pitao želi li s njim provesti vikend u njegovoj kući. Znala je da će je to pitati, makar već godinama nije doživjela tako jadan seks (nakon nespretnog ljubljenja sjeo je na rub kreveta i drkao dok mu se nije dovoljno dignuo da može navući kondom, a onda joj ga je gurnuo), ali ona mu je bila zahvalna što je pitanje stiglo tako brzo.

»Ti si pametna cura, znaš«, rekao je ulijevajući cappuccino u šalice. Na sebi je imao bijele bokserice s gumbićima s prednje strane.

»Znam«, odgovorila je.

»Ne, stvarno to mislim«, dodao je. »Bila si sa mnom sinoć u krevetu.«

»Bilo bi bolje da sam taj dio preskočila.«

»Žene ne razumiju da ih dečki poput mene nemaju vremena loviti.« Popio je cappuccino i brižno oprao šalicu. »To je tako jebeno dosadno«, rekao je. »Morala bi napraviti prijateljicama uslugu i reći im da prestanu s tim glupim djevojačkim igrama. Znaš što ja napravim ako cura ne pristane poslije drugog ili trećeg izlaska?«

»Ne znam«, odgovorila je Janey.

Uperio je prst u nju. »Više je nikad ne nazovem. Tko ju jebe.«

»Ti sigurno ne«, rekla je Janey.

¹ Labor Day — blagdan rada u SAD, prvi ponedjeljak u rujnu

² Memorial Day — u SAD, spomen-dan na poginule u ratu, 30. svibnja

Nasmijao se. Prišao joj je i stisnuo joj cicu. »Ako sve (bude dobro ovaj tjedan, možda zajedno provedemo cijelo ljeto. Znaš što to znači?« pitao je. Još joj je gnječio cicu.

»Au«, jauknula je Janey.

»Umeci, ha?« pitao je. »Sviđaju mi se. Sve bi ih žene morale nositi. Sve bi žene morale izgledati kao ti. Nazvat ću te.«

Ipak, kad nije nazvao do podneva u petak, počela je sumnjati. Možda ga je pogrešno razumjela. Možda je običan seronja. Nemoguće — imaju previše zajedničkih poznanika. Ali koliko se ljudi doista poznaju u New Yorku? Nazvala je Lynelle, djevojku iz visokog društva koja im je namjestila sudar. »Baš mi je drago da vam je uspjelo«, rekla je Lynelle.

»Ali nije me nazvao. A već je pola jedan«, rekla je Janey.

»Nazvat će. On je samo malo... čudan.«

»Čudan?«

»On je sjajan dečko. Nas dvoje se stalno šalimo da bismo bili u braku, da se ja nisam udala za Richarda. On mene zove 'moja nesuđena bivša žena'. Priznaj da je to za krepati!«

»Baš je za krepati«, rekla je Janey.

»Bez brige. Ti si baš njegov tip«, rekla je Lynelle. »Peter je samo malo drukčiji.«

U pola dva Janey je nazvala Peterov ured. Bio je na sastanku. Nazvala ga je još dvaput, a u pola tri tajnica joj je rekla da se više neće vraćati. Dvaput je nazvala njegov stan u gradu. Stalno se javljala automatska sekretarica. Napokon ju je nazvao u pola četiri. »Malo smo se uznemirili?« pitao je. »Nazvala si me jedanaest puta. Bar mi je tako pokazala identifikacija poziva.«

Do Hamptona su se vozili u njegovom novom por-scheu turbo. Gumdrop, bišon s čuperkom na vrhu glave vezanim modrim vrpcama, morao joj je sjediti u krilu i stalno ju je pokušavao lizati po licu. Cijelim putem Peter je mahao rukom kao da iz pištolja puca na druge vozače. Svima je govorio »jebena seljačina«. Janey se pravila da joj je to smiješno.

U Southamptonu su zastali na benzinskoj crpki Hess. To je bio dobar znak. Janey je uvijek voljela tu crpku jer su namještenici izgledali jako civilizirano u bijelo-zele-nim uniformama — stvarno ti se činilo da si napokon napustio grad. Bio je red. Peter je izišao iz auta i otišao do zahoda, ostavljajući motor upaljen. Nakon nekoliko minuta ljudi iza njih počeli su trubiti. Skliznula je na vozačko mjesto baš kad je Peter izjurio iz WC-a, mašući rukama i urlajući:

»Seljančuro jebena, da se nisi usudila dirati moj auto!«

»Ha?« izustila je zbunjeno ga gledajući.

Naglo je otvorio vrata. »Nitko ne vozi ovaj jebeni auto osim mene. Jasno? Nitko ga ne smije dirati osim mene. Ovo je moj auto, jebo mu pas mater.«

Janey je ljupko iskoračila iz auta. Na sebi je imala uske traperice i sandale s visokom potpeticom zbog kojih je bila dva i pol centimetra viša od njega, a duga, ravna gotovo bijela kosa padala joj je niz mušku bijelu košulju. Kosa joj je bila gotovo najvrjednija imovina: za takvom se kosom ljudi dvaput okreću. Podigla je sunčane naočale, svjesna da svi oko njih zure i prepoznaju Janey Wilcox, manekenku, a vjerojatno počinju prepoznavati i Petera.

»Slušaj, seronjo«, rekla mu je ravno u facu. »Začepi. Inače će o ovoj nezgodici u ponedjeljak pisati sve novine.«

»Hej, kamo ideš?« pitao je.

»A što misliš?« uzvratila je.

»Oprosti«, rekao je Peter kad se vratila u auto. Protr-ljao ju je po nozi. »Imam ružnu narav, mala. Eksplođi-ram. Ne mogu si pomoći. To moraš znati o meni. Takav sam valjda zato što me mama tukla dok sam bio mali.«

»Ma nema veze«, rekla je Janey. Namjestila je sunčane naočale.

Peter je odjurio s benzinske. »Ti si pravi komad, mala. Pravi komad. Trebala si vidjeti druge muškarce koji su te gledali.«

»Mene muškarci uvijek gledaju«, odgovorila je Janey.

»Ovo će biti sjajno ljeto«, rekao je Peter.

Peterova kuća bila je baš onakva kako ju je Lynelle opisala. Adaptirana gospodarska zgrada na tri jutra pod-šišanog travnjaka, sa šest spavaćih soba i savršeno uređenog interijera. Cim su stigli, Peter je uzeo mobitel i počeo urlati na vrtlara zbog jabuka. Janey ga je ignorirala. Skinula je odjeću i odšetala gola do bazena. Znala je da je gleda kroz klizna staklena vrata. Kad je izišla iz vode, provirio je. »Čuj, mala, je li uključeno grijanje bazena? Ako nije, nazvat ću tipa i izurlati se na njega.« »Uključeno je«, odgovorila je. »Mislim da bismo se morali dogovoriti na koje ćemo tulumе otići ovaj vikend.« Izvadila je mobitel i, još gola, smjestila se na leža-ljku obloženu jastucima i počela nazivati.

Ovoga ljeta je navršila trideset jednu godinu (rođendan joj je 1. lipnja pa uvijek svima govori da je »ljetna beba«), bila je u Moomba baru tri puta u jednom tjednu.

Prve večeri bio je party za rap umjetnika Toilet Papera. Stajala je usred prostorije u tipičnoj manekenskoj pozi i dopuštala fotografima da je slikaju, a onda ju je netko otrpratio do stola u kutu. Tamo je bio Joel Webb, skupljač umjetnina. Janey se činio slatkim, makar su svi govorili da si je dao srediti nos i ugraditi umetke u obraze, da je bio na liposukciji i da je nosio uloške u cipelama jer je bio visok samo 1,62. Ali to nije bio problem. Problem je bila njegova kuća. Protekle tri godine gradio je golemu kuću u East Hamptonu; a u međuvremenu je iznajmio kuću koju bi Janey nazvala šupom — kolibu s tri spavaonice.

»Trebam curu. Namjesti mi neku svoju prekrasnu prijateljicu, može?« pitao je.

»Kako ti napreduje kuća?« pitala je Janey.

»Građevinska tvrtka mi je obećala da će biti gotova do 4. srpnja. Molim te«, rekao je. »Znam da ćeš nekoga pronaći.«

»Mislila sam da imaš curu«, rekla je Janey.

»Samo kad nemam ništa bolje. Prekinemo preko godine, ali kad dođe ljeto, postanem jako osamljen pa je primim natrag.«

Dvije večeri poslije Janey se pojavila u Moombi s Alanom Mundyjem, kojega su svi nazivali najboljim ko-mičarom u Hollywoodu. Upoznala je Alana prije mnogo godina dok je snimala onaj film u Hollywoodu — on je tada bio nitko i ništa i imao je malu ulogu u filmu, glumio je smrtno zaljubljenog pomoćnog konobara. Nekako su se sprijateljili i ostali u vezi, čuli su se telefonom jednom godišnje, ali Janey je svima govorila da su jako dobri prijatelji. Njezin agent iz manekenske agencije obavijestio ju je da Alan potajno stiže u New York. Janey je nazvala njegovog agenta pa joj je Alan odmah uzvratio poziv. Baš je prekinuo s curom i vjerojatno je usamljen. »Janey, Janey«, rekao je. »Želim vidjeti najbolja mjesta. Razvaliti grad.«

»Samo da ga ne moramo poslije obnavljati«, rekla je.

»Bože, kako si mi nedostajala, Janey«, rekao je.

Došao je po nju u rolls royceu. Kosu je obojio u crveno za najnoviji film i imao je izrast od dva i pol centimetra. »I čime se sad baviš?« pitao je. »Još glumiš?«

»Svaki dan«, odgovorila je Janey.

U klubu je Alan popio tri martinija za redom. Janey je sjedila uz njega, šaptala mu na uho i cerekala se. Zapravo je nije zanimao Alan, koji je izgledao kao neki odvratni tip iz autopraonice, gdje je doista radio prije nego što je postao slavan. Ali to nitko nije morao znati. S Alanom u društvu rastao joj je status, posebno ako se činilo da hodaju.

Alan je bio pijan i ubadao je plastične mačeve iz martinija u kovrčavu kosu. »Sto želiš, Janey?« pitao je. »Sto želiš postići u životu?«

»Želim se dobro zabavljati ovo ljeto«, odgovorila je Janey.

Ustala je i krenula u WC. Prolazila je kraj Redmona Richardlyja, zločestog pisca s juga.

»Janey, Janey«, rekao je. »Taaaako mi je drago što te vidim.«

»Stvarno?« uzvratila je Janey. »Tebi nikad nije bilo drago što me vidiš.«

»Uvijek mi je drago. Ti si mi prijateljica«, rekao je Redmon. Za stolom je bio još jedan

muškarac. Kratke smeđe kose. Tamne puti. Vitak. Previše zgodan. Baš onakav kakve Janey voli. »Vidiš? Uvijek sam govorio da je Janey pametna manekenka«, rekao je Redmon muškarcu.

Muškarac se nasmijao. »Pametna manekenka. Ima li nešto bolje od toga?«

»Glupa manekenka. Takve voli većina muškaraca«, odgovorila je Janey. Uzvratila je osmijeh svjesna bjeline svojih zubi.

»Zack Manners, Janey Wilcox«, rekao je Redmon. »Zack je baš stigao iz Engleske. Traži kuću u Hampto-nu. Možda bi mu ti mogla pomoći?«

»Samo ako budem mogla u njoj živjeti«, odgovorila je Janey.

»Zanimljiv prijedlog«, odgovorio je Zack.

Janey je otišla u WC. Srce joj je tuklo. Zack Manners, slavni engleski glazbeni producent.

Čekala je u redu za zahod. Redmon Richardly prišao joj je s leđa. »Hoću ga«, rekla je Janey.

»Koga? Zacka?« smijao se. »Ti i još milijun žena na svijetu.«

»Baš me briga«, rekla je Janey. »Hoću ga. I traži kuću u Hamptonu.«

»Pa... ovaj... ti... ga... ne možeš imati«, rekao je Redmon.

»Zašto?« Janey je udarila nogom.

Redmon ju je zagrlio kao da će je poljubiti. On je mogao to nekažnjeno napraviti. »Dođi k meni večeras.«

»Zašto?«

»Zato što će biti zabavno.«

»Ne zanima me.«

»Napucaj onog kretena s kojim si sad i dođi k meni. Sto ti, uostalom, radiš s onakvim imbecilom? Baš me briga što je slavan. On je imbecil.«

»Aha. Kad postanu imbecili kao on, muškarci poput tebe su mi mnogo zanimljiviji.«

»Ma daj.«

»Hoću se dobro zabaviti ovo ljeto«, rekla je Janey. »Sa Zackom.«

Janey i Alan otišli su pola sata poslije, kad je Alan slučajno prolio dva martinija. Na izlasku su prošli kraj Redmonova stola. Janey je slučajno spustila ruku u stražnji džep Alanovih hlača. A onda je preko ramena pogledala Zacka.

»Nazovi me poslije«, rekao je Redmon glasno.

II

Za Harolda Vanea, bilijunaša, Janey Wilcox čula je u WC-u u klubu. Bilo je to prije dvije godine i makar se pokazalo da se Harold samo želi praviti važan i isticati svojom sjajnom okruglom glavom i uvijek ulaštenim cipelama (sluge su mu morali laštiti cipele do punoga sjaja), s njim je provela jedna od najboljih ljeta. »Moram pronaći muškarca za ljeto«, žalila se Janey prijateljici Allison, kad je začula kako neki glas u separeu uzvikuje: »Harold Vane.« Harold je imao palaču sa štukaturama na Gin Laneu u Southamptonu. Ispred kuće bio je velik zeleni travnjak, a iza kuće nešto manji na koji su se nastavljale pješčane dine i plaža. Subotom i nedjeljom uz objed se posluživalo vino, a tamo su bili i kuhar i muškarac po imenu Skaaden koji je miješao koktele i diskretno posluživao hranu sa srebrnih pladnjeva. Na imanje se moglo ući samo kroz vrata od kovanog željeza sa slovom »H« s jedne i »V« s druge strane.

Harold je imao čuvara koji se odijevao kao vrtlar, ali je nosio pištolj.

»Ne bojiš se da će jednoga dana jedan od tih tipova primijetiti što radiš?« pitala je Allison.

Bilo je to na početku ljeta s Haroldom, kad je Janey pozvala Allison (koja je bila suvlasnica kućice u Bridgehamptonu) da provede s njima jedan dan.

»Kako to misliš?« pitala je Janey razmišljajući o vrtlaru.

»Izrabljuješ ih. Za njihove ljetnikovce.«

»Ja sam feministkinja«, rekla je Janey. »Riječ je o preraspodjeli bogatstva.« Ležale su na ležaljka uz bazen, a Skaaden im je stalno donosio ledeni čaj.

»A gdje je Harold?« pitala je Allison. Imala je sive izbuljene oči — koliko god se trudila našminkati, nikad neće biti lijepa, pomislila je Janey. Čekala je da Allison postavi to pitanje. Allison je bila profesionalna najbolja prijateljica bogatih i slavni; čim je otišla, vjerojatno je sve nazvala i obavijestila ih da je objedovala kod Harolda Vanea i da su oni sad dobri prijatelji. Zapravo, Janey je očekivala da će se Allison, kad ona i Harold na kraju ljeta prekinu, nastaviti družiti s njim. Pozivat će ga na piće, a kad ga sretne na tulumu, spustit će ruku na njegovu i šaptati mu viceve kako bi ga nasmijala.

»Harold je na zahodu«, rekla je Janey. Govorila je nježnim djevojačkim glasom. Unatoč fantastičnom licu i figuri, znala je da joj je, zapravo, tajno oružje glas: mogla je reći što god je htjela, a nitko joj to ne bi zamjerio. »Svake večeri jedan sat sjedi na zahodu, a vikendom jedan sat ujutro i jedan kasno popodne. To stvarno pokvari dan. Prošli vikend smo skoro propustili predstavljanje knjige jer se nije htio maknuti sa školjke.«

»Pa što radi tamo?«

Janey je slegnula ramenima. »Ne znam. Sere. Čita. Makar mi nije jasno kako netko može srati jedan sat. Stalno mu govorim da to nije dobro za crijeva.«

»To je valjda jedino vrijeme kad može pobjeći od svega.«

»Ma ne«, rekla je Janey. »Unutra ima telefon i e-mail.« Pogledala je Allison. »Ne obaziri se na to što sam rekla, OK?« Već je zamišljala Allison kako kruži po večerama i prepričava da Harold Vane sere jedan sat, telefonira i šalje ma'love — i osjećala je grižnju savjesti.

Napokon, Harold nikad nije napravio ništa niti joj je ikad rekao bilo što neugodno pa je, zapravo, bila čak i malo zaljubljena u njega.

To je bilo neobično s Haroldom. Najprije se nije mogla prisiliti na seks s njim — ali kad su to napokon obavili, drugu subotu nakon Memorial Day, pitala se zašto je tako dugo čekala.

Harold je zapovijedao u krevetu. Rekao joj je što želi i kako da se namjesti (negdje usred ljeta joj je obrijao stidne dlačice i rekao da se sunča gola), a imao je golem penis.

Bio mu je toliko dug da je Janey cijelo to ljeto, kad su joj druge žene prilazile i pitale je da li stvarno izlazi s Haroldom (to se događalo u gotovo svim zahodima u popularnim hamptonskim restoranima u koje su zalazili), nanosila ruž i samouvjereno govorila kako ima toliku mrcinu, da je prvi put kad ga je vidjela, pomislila kako mu ni slučajno neće dopustiti da to čudo gurne u nju. A zatim bi nastavila šminkati rastvorene usne. Možda i nije bilo lijepo govoriti o Haroldovoj mrcini, ali s druge strane, Janey je mislila da mu time radi uslugu —

kad prekine s njim lakše će naći drugu.

On s tim, zapravo, nije imao problema. Harold je svima bio Sveti Nikola. Bivše cure su ga neprestano nazivale i nudile mu prijateljice, a Harold je uvijek dijelio savjete i slao tim ženama darove kako bi im pomogao da prebrode krizu — mobitele i računala, a izvanbračnom djetetu jedne od njih čak je plaćao privatni vrtić. Kad je Janey prvi put došla u Hampton na vikend, odvuкао ju je u garažu. »Hoću da budeš slobodna ovo ljeto«, rekao je.

»Vidim da voliš slobodu.«

»Točno«, odgovorila je Janey.

»Inače bi se već udala«, dodao je. Otvorio je sporedan ulaz u garažu i sišli su tri stube. Išao je iza nje, a kad je došla do kraja, okrenuo ju je, prilijepio usne uz njezine i gurnuo joj jezik u usta. Janey se iznenadila i sjeća se kako je mahala rukama poput kukca kojeg su probili pribadačom. Ali poljubac nije bio loš.

»To je samo za pokretanje motora«, rekao je. A zatim se progurao ispred nje i upalio svjetlo.

»Izaberi auto koji želiš voziti ovo ljeto«, rekao je. Tamo su bili range rover i dva mercedesa, jedan 550 coupe i SL kabriolet. »Ali postoji jedno pravilo. Ne možeš se predomisлити usred ljeta. Ne želim da mi dođeš reći: 'Vozila bih rover', kad već jednom izabereš mercedes.«

»A što ako mi se nijedan ne sviđa«, pitala je Janey. »A što ako želim maserati?«

»Ne želim te previše razmaziti«, rekao je Harold. »Na kraju ćeš me mrziti jer nitko prema tebi neće biti tako dobar.«

»To je vjerojatno točno«, rekla je dodirujući mu nježno nos kažiprstom.

»Zašto se ne udaš za njega«, siktala je Allison cijelo ljeto.

»Ma ne, ne bih mogla«, odgovarala je Janey. »Mogla bih se udati samo za muškarca u kojega bih bila totalno zaljubljena.«

»Ja bih se mogla u njega zaljubiti za dvije sekunde«, rekla je Allison.

»Da, vjerojatno«, odgovorila je Janey, ne dodajući da Allison nije ni približno dovoljno lijepa da privuče muškarca poput Harolda.

Harold je doživio Janey pomalo ozbiljno. »Budi pametna«, rekao je. »Učini nešto u životu. Dopusti mi da ti pomognem.«

Janey je rekla kako je uvijek htjela raditi nešto veliko, recimo, postati novinarka ili napisati roman. Zato je jedne nedjelje Harold pozvao na objed glavnu urednicu. Harold je uvijek posluživao cappuccino u prevelikim šalicama, a Janey se sjećala urednice u modro-bijelom sakou spiralnoga uzorka koja je, dok su sjedili vani, na bedru ljuljala veliku šalicu.

»Janey želi početi pisati«, rekao je Harold.

»O, Bože«, uzvratila je urednica. Prinijela je šalicu usnama. »Zašto zgodne cure uvijek žele raditi nešto drugo?«

»Ma daj, Maeve«, ređao je Harold. »I ti si bila zgodna. Prije nego što si postala pametna.«

»I prije nego što si ti postao bogat«, rekla je Maeve. »A što bi željela raditi, zlato?«

»Želim vaš posao«, rekla je Janey onim svojim blagim glasom koji nikoga nije mogao uvrijediti.

Kad su Janey i Harold prekinuli potkraj rujna, ona je zaplakala na ulici. Prekid se dogodio u njegovom stanu na Park Avenue — dogovorili su se da će se tamo naći prije večere. Harold je bio u biblioteci. Pijuckao je scotch i zurio u skupocjenog Renoira. »Bok, mala«, rekao je. Poveo ju je do kauča presvučenog crvenom svilom. »Nešto se dogodilo. Ne mogu danas na večeru.«

»Aha«, rekla je Janey. Slutila je što slijedi.

»S tobom sam proveo prekrasno ljeto«, rekao je. »Ali...«

»Gotovo je«, dovršila je Janey.

»Nema veze s tobom«, rekao je Harold. »Ja sam kriv. Ne želim se ženiti i moraš znati da želim izlaziti s drugom ženom.«

»Molim te«, rekla je Janey. Ustala je. »Ionako sam večeras htjela prekinuti s tobom. Baš

smiješno, jelda?»

Bilo je svježije, a ona je bila u laganom modrom svilenom kaputu. Kad ju je Harold dopratio do vrata, vidjela je Skaadenu kako stoji u hodniku s njezinim kaputom preko ruke. Harold nije samo planirao prekid nego je o njemu prije razgovarao sa Skaadenom. Dok joj je Skaaden pridržavao kaput, zamišljala je što mu je Harold rekao: »Mlada dama dolazi na piće, ali će ubrzo otići. Možda bude uznemirena pa pazi da kaput bude spreman«. Samo se nasmiješila. »Zbogom, Harolde«, rekla je. Prihvatila je pruženu ruku i dopustila mu da je poljubi u obraz. Došla je do ugla, a onda se naslonila na kantu za smeće i rasplakala. Razgovarala je sa samom sobom: »Nemoj«, govorio joj je neki glas. »To ti se dogodilo već milijun puta. Već si se morala naviknuti.«

»Ali ipak boli«, rekao je drugi glas.

»Čekaj malo. Harold je nizak i ružan pa se ionako nikad ne bi za njega udala. Uz to, svaki dan jedan sat sere.«

»Voljela sam ga.«

»Nisi. Uznemirila si se samo zato što te htio voditi u Bouley na večeru, a ti si baš poželjela fois gras.«

Pred Haroldovom zgradom zaustavio se taksi iz kojega je izišla vitka svjetlokosa djevojka. Vukla je jeftinu kožnu torbu. »Moja zamjena«, pomislila je Janey. Upalila su se žuta svjetla taksija. Janey je pružila ruku i pozvala ga.

Dva tjedna nakon toga, Harold joj je poslao omotnicu s porukom na kojoj je pisalo: »Ako ti ikad bilo što zatreba, molim te, nazovi.« A za nju je bio pričvršćen Guccijev bon u vrijednosti od pet tisuća dolara.

Sljedeće ljeto, koje je provodila s Peterom, Janey je naletjela na Harolda na velikom tulumu u East Hamptonu na nekom imanju uz plažu. Bila je tek sredina ljeta, a u njoj se već razvila neobična i alarmantna mržnja prema Peteru. Na plaži je telefonirao klijentima ili kritizirao tijela drugih žena. Najviše su ga ljutile žene starije od četrdeset s djecom. »Pogledaj je«, vrištao bi. »Pogledaj taj trbuh. Beskoristan je. Zašto se ne makne s plaže?«

»Ma daj, Peter«, govorila bi.

»Zašto? U muškarčevoj je prirodi da ga privlače lijepe mlade djevojke. To je nagonski.

Muškarac želi spavati sa što više lijepih djevojkica. Sve je to pitanje razmnožavanja.«

Dok su se u porscheu vozili sporednim ulicama, rekao bi, kao da je ponosan: »Ja sam ti malo lud, Janey. Misliš da sam za psihičara?«

»Mislim da ne bi imalo smisla«, odgovarala bi Janey, a on bi se smijao doživljavajući to kao kompliment. Do trenutka kad bi stigli na party, ruka bi mu već bila na njezinom koljenu. Zatim bi, zagrljeni, prolazili nečijom livadom ili šljunčanim puteljkom, smijali se i osmjehivali preko ramena drugim gostima. Sve osobe iz PR krugova su ih znale pa na ulazu nisu čak morali reći ni svoje ime, a fotografi su ih slikali. Ljeto je bilo zeleno i toplo i ti su se trenuci činili savršenima.

Harold je nazvao u ponedjeljak nakon Janeyna i Peterova susreta s njim.

»Zabrinut sam zbog tebe, Janey«, rekao je. »Ti si dobra djevojka. Ne bi smjela biti s ovakvim tipom kakav je Peter.«

»Zašto?« pitala je.

»On je gad.«

»O, Harolde. Ti za svakog tipa misliš da je gad.«

»Ozbiljan sam, Janey«, rekao je Harold. »Htio bih ti dati savjet. Možda to nije moja dužnost, ali ću ti ga ipak dati. Prestani trčati okolo i udaj se. Ti nisi cura koja će nešto u životu postići i zato se udaj za muškarca kojeg voliš i rodi djecu.«

»Ali ja ću nešto postići, Harolde.«

»Što?«

»Ne znam.«

»Slušaj me, Janey. Sad si mlada i lijepa. Pravo ti je vrijeme da pronađeš pravog dečka.«

»Koga?« pitala je Janey.

»Zgodnog mladog dečka. Nekoga tko dobro izgleda. Ne znam. Spojit ću te s mojim arhitektom. Ima trideset tri godine i hoće se oženiti.«

»Ne, hvala«, rekla je Janey i blago se nasmijala.

Odnosi s Peterom bili su sve gori. Djelomično je kriv bio seks. Peter nije htio da ga dira i jedva se prisiljavao da dodirne nju. Seksali su se jednom u tri tjedna. »Nikad nisi pomislio da si gay?« pitala je Janey. Prešlo joj je u naviku da ga izaziva. »Naći ću ti nekog dobrog komada pa se poševi s njim. Muškarcima starijima od četrdeset više ne stoji najbolje, znaš.«

Onda bi urlali i svađali se. Jedno je jutro Janey izgorio toast, a on je dojurio u kuhinju, izvadio izgoreni toast iz smeća, ostrugao ga i pokušao je prisiliti da ga pojede. Ona ga je dala Gumdropu koji je odmah povratio. Janey je maštala o tome kako ubija Petera i pitala se bi li ga ubilo kad bi mu slučajno u bazen bacila punjač za mobitel.

Mirili su se jer su stalno odlazili na tulum i tako je, napokon, prošlo ljeto.

Opet Moomba. Janey je sjedila sama i pijuckala martini za šankom. Barmen je bio mlad. Rekao je: »Sjećam vas se iz onog filma. Malo mi je neugodno, ali nekad sam drkao uz vašu sliku.«

»Dobro«, rekla je Janey. »Onda ti, valjda, ne moram dati napojnicu.«

»Ja častim«, rekao je kimnuvši prema martiniju. Nagnuo se nad šank. »A što sad radite?«

»Čekam prijatelja«, rekla je i okrenula se.

Željela je da se pojavi Zack Manners. Otkrila je da ima strašnu vještinu: ako nešto želi dovoljno jako, to se i dogodi. Umjesto toga, ušao je Redmon Richardly, romanopisac. Kimnuo joj je, a onda prošetao klubom i pogledao koga još ima. Zatim joj je prišao.

»Gdje je Zack?« pitala je.

»A zašto bih ja to znao?«

»Nadam se da će se pojaviti.«

»Zaboravi Zacka«, rekao je Redmon. »Ja sam ti večeras najbolji izbor.«

»Hoću Zacka.«

»Zack je čudak«, rekao je Redmon. Naručio je scotch.

»Pa i ti si.«

»Ne, on je stvarno čudan«, odgovorio je Redmon. »Dugo sam bio s njim u Londonu. Poznam djevojke koje su s njim spavale. Ne upuštaj se u to sranje. U nastrani europski seks. Odvratno. Nije američki.«

A onda se, naravno, pojavio Zack. »Zack!« rekao je Redmon. »Baš smo razgovarali o tebi.«

Zack je bio s društvom. »Dođi za stol«, rekao je tiho, samo pokazujući usnama.

Kad su Zack i njegovo društvo sjeli, Janey im je prišla i ugurala stolac kraj Zacka. »Opet ti«, rekao je. »Izgledaš kao one cure kojih ima posvuda. Ti si iz visokog društva?«

Janey se samo nasmijala i otpila piće. Zнала je da ne mora ništa reći. Na kraju će njezin izgled utjecati na njega. Okrenula se muškarcu koji joj je sjedio s druge strane. Bio je to neki mali Englez željan razgovora.

»I ti ćeš ovo ljeto biti u Hamptonu?« pitala je.

»Ne, ali me fascinira. U Engleskoj nema takvog mje-sia. Zvuči sjajno. Filmske zvijezde u gužvi.«

»Ja sam tamo svako ljeto«, rekla je Janey. »Prekrasno je.«

»Bit ćeš i ovo?«

»O, da. Veselim se što ću tamo provesti super ljetovanje.«

Zack se nagnuo prema njoj. »Sto je to tebi 'super ljetovanje'?« pitao je. »Možda patiš od nekog duševnog poremećaja za koji bih morao znati?«

»Vjerojatno«, odgovorila je Janey spuštajući čašu. »Moram ići«, rekla je. »Nazovi me.«

»Ja ne zovem cure. Ja s njima stupam u kontakt«, rekao je Zack.

»Veselim se kontaktu s tobom«, odgovorila je Janey.

Dva dana poslije Zack joj je poslao omotnicu. Na kartici je bila kratka poruka: *Janey, želiš li izići sa mnom na piće? Molim te, nazovi moju tajnicu koja će ti reći kad i gdje. Pozdrav, Zack.*

III

Dok se za Memorial Day vozila u Hampton, Janey je svakih pet minuta poželjela ustati i vrištati: »Ja sam Janey Wilcox, manekenka, i provest ću vikend sa Zackom Mannersom, engleskim milijarderom i glazbenim producentom. I jebite se. Svi po redu.« I bilo bi joj lakše. Sjedila je na prednjem sjedalu autobusa, na sebi je imala baseballsku kapicu i sunčane naočale, kosu je začešljala u rep i pokušavala čitati knjigu »The Sheltering sky«. Ali u glavi joj je neprestano, kao vrh olovke, svrdlala dosadna misao: Zack Manners nije tamo. On nije, kako je Janey voljela govoriti, potpuno »in«. Njegov je poziv bio nejasan — ostavio je upute tajnici koja je obavijestila Janey da će se vidjeti »oko šest« na piću u Palmu u East Hamptonu u petak navečer. Janey nije bila sigurna znači li to i poziv za vikend, a zbog te se nesigurnosti za Zacka zagrijala više nego za bilo kojeg muškarca. Večer prije bila je u Moombi, a dok su drugi muškarci prilazili njezinom stolu i zaljubljeno slinili, Janey je hrabro odgovarala: »Jesam, prekrasna sam. Napokon sam sreća muškarca u kojega bih se mogla ludo zaljubiti. Divan je, zabavan i seksi.« A to je rekla tako kao da želi reći da ti drugi muškarci nipošto nisu takvi.

Zapanjujuće je bilo to što takvim ponašanjem nije odbila nijednog muškarca. Okupljali su se oko stola, naručivali piće i pušili. Janey je nedavno razvila teoriju da te muškarci više žele što se gore ponašao prema njima. Peter, onaj s kojim je bila prije tri ljeta, prišao je, donio stolac i sjeo prekrivenih ruku. »Promijenila si se, Janey. Izgledaš tako samouvjereno.«

»Više nisam ona djevojka od prije dvije godine, Peter«, rekla je i zlobno se nasmijala. »Danas ne bih podnosila tvoja sranja.«

»Pa sa mnom nikad nisi doživjela sranje.«

»Najgore je bilo za Labor Day. Dok smo se vozili iz Hamptona po onoj strašnoj kiši. Sjećaš se? Ostavio si me kod tunela usred grada. Na križanju 35. ulice i Treće avenije. 'Pozovi si taksi', rekao si.«

»Prekinuli smo«, rekao je Peter i nacerio se. »A i živjela si na drugoj strani grada. Zašto bih vozio na drugi kraj grada curu koju neću više nikad poševiti?«

Janey je očekivala da će Zack biti u Palmu u šest i petnaest kad je ona došla. Nije ga bilo. Kad se nije pojavio ni deset minuta poslije, prihvatila je piće kojim su je častila neka dva tipa. Naručila je margaritu. U petnaest do sedam, vani se začulo komešanje. Zeleni 1954 250 GT Ellena Body Ferrari zaustavio se na kružnom prilazu. Volan s desne strane. Izišao je Zack. Na sebi je imao stare tenisice i koračao je s rukama u prednjim džepovima kaki hlača. Janey se jako dobro zabavljala razgovarajući s dvojicom muškaraca. Zack joj je prišao se leđa. »Bok«, šapnuo joj je na uho.

Poskočila je. »O, bok«, rekla je. Pogledala je na sat. »Htjela sam te izgrditi jer si zakasnio, ali autom si se za sve iskupio.«

»Auto nema cijenu«, rekao je Zack. Sjeo je na barski stolac kraj nje. Uhvatio ju je za ruku.

»Ako želiš biti sa mnom, Janey, nemoj me nikad, baš nikad, grditi. Ako ja to ne zatražim.«

»Zvuči obećavajuće.«

»Točno. Ako dobro odigraš karte.« Nagnuo se prema njoj. »Imaš li ti mračnu tajnu, Janey? Izgledaš kao cura s mračnom tajnom.«

Janey se nasmijala, a i Zack. Zabacila je kosu preko ramena i Zack zapali cigaretu. Bez filtera. Na danjem svjetlu nije bio tako zgodan kakvim ga je zapamtila. Imao je ružne engleske zube kojima se boja prelijevala iz bolesno žute u svijetlo zelenu. Prsti su mu bili žuti od nikotina, a nokti prljavi. Ali, auto. I novac. Pred njima je bilo cijelo ljeto, a možda i više, nadala se.

»Nećemo se žuriti, može?« pitala je.

»To, pretpostavljam znači da želiš vidjeti moju kuću prije nego što se odlučiš hoćeš li se poševiti sa mnom ili ne«, rekao je Zack.

»Ma daj«, rekla je Janey. »Mene zanimaš ti. Svi kažu da si fascinantna tip.«

»Svi su ludi«, odgovorio je Zack. I dodao: »Kuća će ti se svidjeti. Savršena je.« Ustao je i

povukao je s barskog stolca. Zagrlio ju je i krenuo s njom prema vratima. Bio je viši od nje, baš prave visine, pomislila je. »Našao sam kuću samo za tebe«, rekao je.

»Naravno«, rekla je Janey. Vjerovala mu je i ni na trenutak nije pomišljala kako je neobično da je potpuni stranac iznajmio kuću u Hamptonu nadajući se da će ona biti s njim. Kimnula je vrataru koji im je pomogao otvoriti auto. Sjela je naprijed. Automobil je bio savršeno očuvan. Skinula je baseballsku kapicu i stresla kosu. Smijala se. »Prekrasan je«, rekla je, misleći kako je velikodušna. Zack je krenuo. »Ah, da«, rekao je. »Pretpostavljam da bih sad ja morao reći: Ne ti si prekrasna, Janey.« Gledao ju je. »Čini ti se kao da si na filmu?«

»Da.«

»Baš si šašava. Ne znaš da je opasno biti tako šašav?«

»Možda nisam šašava«, rekla je Janey. »Možda samo glumim.«

»Možda je sve ovo gluma«, rekao je Zack. »Ali što imaš od toga?«

Skrenuo je u Further Lane. »Rekao sam agentu da želim kuću u najboljoj hamptonskoj ulici. Nadam se da me nije prevario, Janey.« Malo je zarežao izgovarajući riječ »prevario«, a Janey je opet pomislila kako je divan. Skrenuli su na dugačak šljunčan put. »Znam tu kuću«, rekla je Janey. »To mi je jedna od najdražih.«

»Stvarno?«

»Moj prijatelj ju je iznajmio prije pet godina. Savršena je za ljeto. Ima bazen, terene za tenis.«

»Imala si gaćice dok si igrala tenis?«

»Zack, molim te.«

»Tako te zamišljam, u bijelom i bez gaćica.«

Kuća je bila daleko od ceste, ispred nje se prostirao zeleni travnjak uvijek pripremljen za krocket. Bila je to klasična vila izgrađena dvadesetih godina za bogatu obitelj s mnogo djece i slugu. Zack je stao pred kućom. »Dođi, dođi draga, pogledat ćemo...«, rekao je skočivši iz auta i uzevši je za ruku. Kuća je imala prostran trijem i balkon oko cijeloga kata. Otvorio je vrata. »Prava kuća za zabavu«, rekao je okrećući se oko sebe. »Nadam se da znaš mnoge zločeste igre.«

»Kao?«

Zack je prekopao papirnatu vrećicu. »Namirnice«, rekao je držeći bocu votke i tonika. Janey se nervozno nasmijala.

Zack je otišao u kuhinju i vratio se s dva koktela. »Kuc-kuc«, rekao je podižući čašu. »Cin«, odgovorila je Janey. »Za divno ljeto.«

Zack joj pride s leda. Spusti joj ruku oko struka i privuče sebi. »Zašto svi govore o tom ljetu, što je u njemu tako posebno?«

Janey se okrenula i izmaknula iz njegovog stiska. »Ništa.«, odgovorila je.

»Valjda nešto je. Nikad još nisam upoznao nekoga tako opsjednutog ljetom. Ja ljeta provodim radeći u tvornici.«

»Naravno«, dodala je Janey blago.

Uperio je prst u nju. »Moraš odgovarati na moja pitanja. To je jedno od pravila. Meni sve brzo dosadi. Sad mi je zanimljivo. Hoću znati sve o tebi. O svim muškarcima s kojima si bila prije mene.«

»Molim?« pitala je Janey.

»Ovo će biti zabavno«, rekao je Zack. »Može koka?«

»Misliš cola?«

»Kokain«, rekao je Zack lažnom strpljivošću. I dodao: »Nisi baš bistra, ha? Kad smo se upoznali, mislio sam da nisi bistra, ali onda sam pomislio da sam se možda zabunio.« Sjeo je na kauč ispred stolića, pogledao je i nasmiješio se. »Ali opet, u ovakvim situacijama i ne moraš biti jako pametan. Dovoljan je osjećaj za avanturu.«

»Ne uzimam kokain«, rekla je Janey hladno.

»Šteta«, rekao je Zack. »Mislio sam da si naša.« Istresao je malo kokaina na stolić, smotao

novčanicu i ušmr-kao. Zabacio je glavu i duboko udahnuo ne vadeći novčanicu iz nosa. Janey je zurila u njega, a on je uhvatio njezin pogled. »Prestani izigravati dobru američku curicu, molim te«, rekao je.

»Kako znaš da nisam?«

»Ma daj, molim te«, rekao je Zack. Ustao je. Prišao joj. Dodirnuo kosu. »Nisam te pozvao ovamo zato da mi budeš cura«, rekao je.

»A zašto si me pozvao?«

»Nisam te pozvao. Sama si se pozvala. Sjećaš se?«

»Odjebi«, rekla je Janey mirno.

»Dođi«, rekao je. »Sjedni. Draga moja, prozirna si kao ta bluza koju imaš na sebi. Svi znaju kako igraš. Ti si slobodna. Za ljeto. Ako je muškarac dovoljno bogat. A ja hoću znati zašto.«

»Jer hoću provesti ugodno ljeto«, vrisnula je Janey. »Sto je loše u tome?«

»Ali ti ništa ne radiš«, rekao je Zack i ušmrkao još kokaina.

»Ništa ne radim jer to ne želim. Ne moram.«

»Ti ništa ne osjećaš, Janey, jelda?«

»Ne«, rekla je. »Čak i kad je seks sjajan, to ništa ne znači. Jer tip ionako neće ostati. Pa zašto onda ne bismo pobijedile muškarce u njihovoj igri. Iskoristile ih. Ja sam feministica, Zack«, rekla je osjećajući se bolje.

»Čuj sad ovo — moderna žena«, rekao je Zack. »Koliko imaš godina?«

»Dvadeset osam«, rekla je Janey nehajno lažući. Lagala je o svojim godinama zbog posla tako dugo da je stvarno u to vjerovala.

»Izgledaš starije«, rekao je i nasmijao se. »Iskorištavaš muškarce, ali si ti sama posve beskorisna. Misliš da su tvoja gledišta revolucionarna, ali nisu. Dosadna su i nezrela.«

»A tvoja nisu?«

»Ne, zapravo nisu«, rekao je Zack. »Ja sam, kako biste vi Ameri rekli, 'self-made man'. Sve što imam, sam sam stekao.« Zapalio je cigaretu. »Ali sam putem primijetio nešto čudno. Izgubio sam osjećaje. Sposobnost osjećanja. Jer sam morao jebati na sve strane da bih dobio što sam htio.« Smiješio se. Strašni zubi, pomisli Janey. »Zato smo nas dvoje slični.«

»Ja za to imam razloga«, rekla je Janey.

»To je sigurno. Ali su vjerojatno jako niski«, rekao je, a Janey se nagnula preko kauča i pljusnula ga. Zgrabio ju je za zglob. »Jako dobro«, rekao je. »Postaje ti jasno.«

»Nisam niska«, prosiktala je Janey.

»Jesi, jesi«, rekao je. Gurnuo ju je na kauč. Nije se opirala. »Poniženje«, rekao joj je u facu. Osjetila je njegov dah. »Samo je to ostalo ljudima poput nas. Poniženje. Jedino tako možemo osjećati.«

»Ti si lud«, rekla je Janey.

»Idemo gore. Brzo!« rekao je. Zgrabio ju je za ruku. Preskakivao je po dvije stube. Povukao ju je u spavaću sobu. »Veselio sam se ovome cijeli tjedan.« Skinuo je košulju i hlače. Ispod je imao zamrljane gaće izlizane oko nogu. Okrenuo se i spustio ih. Stražnjica mu je bila prepuna prišteva. »Udari me, mama!« vikao je.

»Nisam tvoja mama«, rekla je Janey.

»Udari me, mama! Molim te!«

Janey nije znala što bi pa je počela vrištati. Krenula je natraške prema prozoru. Bio je otvoren. Izišla je na balkon. A zatim potrčala do ruba i skočila na krov. Kotrljala se preko krova i skočila na zemlju. »Joooj«, vrisnula je.

Nekoliko minuta je tako ležala. Zatim je začula korake koji su se spuštali stubama i otvaranje prednjih vrata. Zack je gol s cigaretom krenuo prema njoj. »Ustani, glupa kravo. Nije ti ništa.«

»Odjebi«, rekla je Janey.

»Molio bih te da odeš što prije«, rekao je Zack. A onda se vratio u kuću i ušmrkao još

kokaina.

Janey je odšepala do kuće. Prošla je kraj Zacka. Nije podignuo pogled. Otišla je u kuhinju telefonirati. »Daj, molim te, budi doma«, rekla je, dodajući: »Hvala Bogu.« Počela je jecati. »Ja sam. Dogodilo se nešto strašno. Bila sam s onim Englezom i odjednom je poludio. Bojim se.

Da. Da«, šmrcala je i dala sugovorniku adresu. Onda je otišla na trijem čekati.

Dvadeset minuta poslije niz Further Lane je dojurio range rover. Vozač je pregazio prilazni puteljak, prešao tratinu i raskopao teren pripremljen za kroket. Rover je zastao pred kućom i izišao je Harold. Pridržao je vrata. »Evo tvog vozača«, rekao je.

Zack je istrčao iz kuće s ručnikom oko struka. »Sad si stvarno zajebala«, rekao je Janey.

»Imala si priliku. Mogli smo cijelo ljeto biti zajedno. Sve si zasrala.«

»Makni se od nje«, rekao je Harold.

Zack ga je ignorirao prateći Janey koja je šepala prema autu. »Samo se ti vrati svojim malim Zidovima. Na sigurno.«

Harold je zakoračio prema njemu. »Slušaj, seronjo. Smiri se. Ovo je Amerika. Ne možeš tako govoriti.«

»Ma nemoj?« smijao se Zack. Uvukao je dim. »Govorit ću što hoću.«

»Kad te moji odvjetnici dokrajče, godinama ćeš se povlačiti po sudovima«, rekao je Harold mirno. Ušao je u auto i zalupio vratima.

»Aha, aha, sigurno«, vikao je Zack. »Ameri. Vi i vaši odvjetnici. U svemu ubijete draž.« Podignuo je ručnik i vratio se u kuću.

Harold je krenuo niz travnjak. »Isuse Bože, Janey.«

»Harold«, rekla je Janey i prekrila oči rukama. »Nemam snage za predavanja, molim te...«

»Nisam ti htio držati predavanje, zlato. Samo sam te htio pitati jesi li dobro. Nije te...«

»Nije«, odgovorila je.

»Tko je taj idiot?«

»Zack Manners«, odgovorila je Janey. »Engleski diskografski producent.«

»Jebeni Britanci«, rekao je Harold. »Zašto se ne vrate u Englesku gdje im je i mjesto? Bez brige«, nastavio je milujući Janey po ruci. »Pobrinut ću se da postane persona non grata na Istočnoj obali. Više nigdje neće moći ništa rezervirati.«

»Ti si divan, Harold. Stvarno si divan«, rekla je Janey.

»Znam«, odgovorio je Harold.

»Samo sam htjela provesti ugodno ljeto«, rekla je Janey jedan sat poslije u krevetu u apartmanu u southamptonskoj bolnici. »Kao kad sam imala šesnaest godina.«

»Psssst«, rekla je bolničarka. »Svi bi htjeli opet imati šesnaest. Brojite do sto i spavajte.« Šesnaest. Tog se ljeta Janey pretvorila u ljepoticu. Dotad je bila zdepasta, smiješna djevojčica iz obitelji pune lijepih ljudi. Otac joj je bio visok oko 1,90, tipičan američki liječnik iz maloga grada. Htio je da Janey bude medicinska sestra kako bi našla pristojnog muža. Majka, Francuskinja, bila je savršena. Janey je bila srednje dijete, između dječaka i djevojčice koji nisu mogli učiniti ništa pogrešno. Dok je ostatak obitelji jeo teletinu u umaku od gljiva, Janey je majka servirala pola glavice kristalke. »Ako ne smršaviš, nećeš naći dečka. Onda ćeš morati raditi. A nema ništa neprivlačnije od žene koja radi«, govorila bi joj.

»Ja hoću završiti veterinu«, odgovarala bi Janey.

Svako ljeto provedeno u mjesnom klubu bilo je prava agonija. Janeyna majka, vitka, potamnijela, u Puccijevu kupaćem kostimu, neprestano je pila ledeni čaj i koketirala s čuvarima, a poslije sa sinovim prijateljima koji su je obožavali. Janeyni brat i sestra trenirali su plivanje i bili državni prvaci. Janey je imala debeli trbuh i bedra i nikad se nije isticala. S četrnaest godina dobila je men-struaciju, a majka joj je rekla: »Janey, moraš jako paziti s dečkima. Dečki rado iskorištavaju djevojke koje nisu lijepe jer znaju da su očajne. Da očajnički žele pažnju.«

A onda je Janey navršila šesnaest godina. Izrasla je deset centimetara. Kad je to ljeto ušla u klub, nitko je nije prepoznao. Počela je nositi majčine Pucci kupaće kostime. Ukrala joj je ruž. Pušila je cigarete iza kućice. Dečki su je pratili u čoporu. Majka ju je zatekla kako se ispod stolića za piknik ljubi s nekim dečkom. Pljusnula ju je. I u tom je trenutku Janey bilo jasno da je pobijedila. »Pokazat ću ti«, rekla je Janey. »Bit ću bolja od tebe.«

»Ne možeš biti bolja od mene«, rekla joj je majka.

»O, mogu«, uzvratila je Janey.

U subotu nakon skoka sa Zackova krova, Janey se pojavila na Media plaži u Sagaponicu s Redmonom Ri-chardlyjem. Noga joj je bila u gipsu, a Redmon joj je pomagao dok je šepala kroz pijesak. Smjestio ju je na ručnik, a zatim otišao plivati. Allison je pritrčala. »Istina je?« pitala je uspuhana.

»Što?« pitala je Janey. Naslonila se na laktove kako bi što bolje pokazala prekrasno tijelo.

»Misliš na to jesmo li Redmon i ja zajedno?«

»Ne. Mislim na ono sinoć.«

»Nemoj ništa reći Redmonu. A pogotovo nemoj spominjati Zacka«, rekla je Janey.

Večer prije Janey i Redmon su zastali u klubu Dvadeset sedam na putu za Hampton. Zack je bio tamo. Prošao je kraj Redmona i rekao: »Još jedan luzer u svijetu. Nije li to vaša američka uzrečica?« A Redmon je zamahnuo prema njemu. Od tog trenutka Redmon svima govori da je Zack zaljubljen u Janey, ali da ga je ostavila zbog njega i da je zato Zack podivljao.

Bio je to pogled iz malo iskrivljenog kuta, ali ga Janey nije imala namjeru ispravljati.

IV

Sljedeće godine, Janey je čvrsto odlučila sama iznajmiti kuću za odmor. To će joj vjerojatno donijeti neke teškoće jer kuće u kojima je naviknula ljetovati vjerojatno stoje više od sto tisuća dolara po sezoni. Ipak, imala je snažan osjećaj da će ostavljati mnogo bolji dojam ako bude neovisna, čak i ako to znači da neće imati bazen, vrtlara, kuhara, automobil, a možda čak ni perilicu za posude.

Ali i to bi bilo bolje od onoga što je morala pretrpjeti prethodno ljeto s Redmonom i Zackom. Jedna Zackova rečenica neprestano joj je prolazila glavom kao dosadni pjesmuljak: »Ti si slobodna. Za ljeto. Ako je muškarac dovoljno bogat.« Jedno je bilo izlaziti s bogatim muškarcima, ali nešto posve drugo navesti ljude na pomisao da si kurva. Jednoga će se dana (možda uskoro), Janey rado udati za jednoga od tih bogataša. Morala bi biti ludo zaljubljena u njega, ali ni onda ne bi bilo dobro da taj bogataš čuje kako mu je buduća žena na glasu kao kurva. Janey je naučila da većina bogataša, iako misle da su žene kurve, duboko u sebi zapravo ne žele da žene to budu.

I tako je negdje u veljači, kad se obično počinje razmišljati o kući za ljetovanje, Janey pustila glas.

»Ove godine tražim svoju kuću«, govorila je zabacujući dugu kosu preko ramena i stojeći u manekenskoj pozi, muškarcima koje je sretala u restoranima i na tulumima. »Zaključila sam kako je došlo vrijeme da odrastem.« Bogataši su se smijali i komentirali: »Nemoj previše odrasti«, ali nijedan nije zagrizao mamac. Janey se nadala da će netko reći kako ima kućicu u kojoj može boraviti besplatno, ali ponudu je dobila samo od Allison.

»Možeš ljetovati sa mnom«, rekla je Allison hitro. Baš su stigle na večeru u čast europskog modnog kreatora koji se pokušao vratiti na newyorksku modnu scenu.

»Nije to u pitanju«, rekla je Janey pomičući se naprijed kako bi dopustila fotografima da je slikaju dok se Allison odmaknula u stranu. Na sreću, Allison je bila dovoljno dugo u tom svijetu pa joj je bilo jasno kako zbog njezine prisutnosti fotografija ne bi bila objavljena.

»Jednostavno ne znam kakvo ljeto želim«, objasnila

I je Janey. »Možda poželim cijelo ljeto čitati knjige.« Allison je napravila posve nepotrebnu gestu kao da se guši pićem. »Knjige? Ti? Janey Wilcox?«

»Pa ja čitam knjige, Allison. Možda bi i ti katkad to morala pokušati.«

Allison je promijenila ton. »Aha, sad mi je jasno«, rekla je kao da je uvrijeđena. »Zašto mi nisi rekla da želiš stanovati s Aleekom Norton?«

»Neću stanovati s Aleekom«, rekla je Janey. Aleeka je bila prekrasna crna manekenka koju je Janey nazivala »prijateljicom« makar ju je viđala samo nekoliko puta godišnje na revijama. Aleeka je bila Janeynih godina, pisala je roman, a kad bi je pitali što radi, uvijek bi odgovorila: »Ja sam *književnica*.« Kao da su jako glupi oni koji misle da bi mogla biti bilo što manje vrijedno, manekenka, recimo. Tim je pristupom, činilo se, Aleeka stjecala više poštovanja muškaraca. Joel Webb, kolekcionar, iznajmio je preko ljeta Aleeki svoju trosobnu kućicu kako bi imala mirno mjesto za rad. A nije htio čak ni seks s njom. Istina, kuća je bila prava šupa, ali je nakon ljeta s Redmonom Janey naučila da je bolje, kad već moraš boraviti u šupi, iznajmiti tu šupu sam.

»Allison«, prosiktala je Janey gurajući se kroz mnoštvo. »Nisi primijetila? Nešto se događa kad prijedeš tridesetu. Ljudima se počinje svidati tvoje sranje. Pogotovo muškarcima. Moraš izgledati kao da se nečim baviš, čak i kad to nije istina.«

»Ali Redmon nije bio takav«, rekla je Allison.

Janey ju je pogledala. Sirota Allison. Bila je zatreskana u Redmona, pročitala je sve njegove knjige i maštala u dubini duše da je Redmon poput muškaraca koje opisuje u romanima: osjećajan, neshvaćen i u potrazi za ljubavlju neke dobre žene.

»Redmon živi u svijetu snova«, rekla je Janey.

»Bio je dobar prema tebi. Stvarno dobar«, rekla je Allison.

Janey se nasmiješila. Pijuckala je martini. »On je luzer«, rekla je. Ljeto s Redmonom, koje je trebalo biti ljeto sa Zackom u Zackovoj fantastičnoj kući, pomislila je Janey Ogorčeno, bilo je jedno od najlošijih ljeta koje je provela.

»Ako ništa drugo, Redmon je bolji od Zacka. To moraš priznati«, rekla je Allison. Janey je opet otpila martini. Lice joj je bilo nepomično. Zack! Kad god je čula njegovo ime, poželjela je vrištati. Ali nije htjela da Allison to zna.

»Zack Manners«, rekla je Janey. Nasmiješila se i mah-nula nekom preko sobe. »Na njega nisam pomislila mjesecima.«

Kad ga je prošlo ljeto ostavila i otišla s Redmonom, Zack je odmah počeo izlaziti s nekom ruskom manekenkom čije ime nitko nije mogao zapamtiti i koju je Zack gotovo ševio na javnim mjestima. Janey se tješila činjenicom da su svi znali kako je ruska »manekenka« zapravo prostitutka. Ali ona je sve zajebala kad je naletjela na Zacka koji je izlazio iz zahoda u klubu. Bila je pripita i cerila se: »Vidim da si sa svojom kurvicom.«

Zack se smijao. »Jesam«, rekao je. »Ali ona je poštena. Priznaje što je. Zašto i ti ne priznaš?« Janey je zakoračila naprijed i podigla ruku kao da će ga pljusnuti, ali se spotaknuta i već se naslanjala na zid. Zack se opet nasmijao i zapalio cigaretu. »Zašto se ne baviš svojim poslom, mala?«

Od tog trenutka ljeto je krenulo nizbrdo.

Za sve je bio kriv Zack. Janey i Redmon otišli su na party na plaži na cesti Flying Point. I dok su hodali kroz pijesak, primijetili su Zacka Mannersa kako sjedi na drvenim stubama koje su vodile prema kući. To je bio peti tulum na kojemu su sreli Zacka. »Sad mi je dosta«, rekao je Redmon dok su se vraćali. »Ja više ne idem na tulume. Svi su puni seronja sličnih Zacku Mannersu. Dosta mi je«, rekao je dramatično, »Hamptona«. Nakon toga se zakleo da više neće izlaziti iz kuće, osim u trgovinu, na plažu i k prijateljima na večeru.

To bi moglo biti i podnošljivo da nije u pitanju bila Redmonova kuća.

To se ne bi ni moglo nazvati kućom. Osim što je bila sto kilometara daleko od plaže, nije se moglo zanemariti činjenicu da je »kuća« bila obična prljava šupa. No, najčudnije je bilo da Redmonu to uopće nije bilo jasno. »Mislim da je ova kuća lijepa kao i bilo koja druga u kojoj sam ikad bio u Hamptonu«, rekao je jedno popodne kad je Allison svratila na »trač«.

»Sigurno je jednako lijepa kao Westacottova, jelda«, rekao je.

»Baš je zgooodnaa«, pretjerano se divila Allison. »Tako je teško pronaći starinsku kuću koja nije posve uništena.«

Janey je bila iznenađena. Supa je bila otprilike 120 m² (a toliko su otprilike velike spavaće sobe u kojima je inače bila), krov je izgledao kao da će se urušiti. Jedan prozor u sobi bio je razbijen, a Redmon je rupu zatvorio komadom »New York Timesa« iz kolovoza 1995. Aparati u brodskoj kuhinji bili su prljavi (Janey je vrisnula kad je prvi put otvorila hladnjak), a namještaj oskudan i neudoban — poput kauča s drvenim nogama koji je izgledao kao da je kupljen na nekoj rasprodaji. Kupaonica je bila malena i nije bilo mjesta za ručnike: kad su se vratili s plaže prostirali su ručnike preko grmlja ispred kuće.

»Zapravo, Redmon«, rekla je Janey, »mislila sam da si možeš priuštiti više.«

»Više?« pitao je Redmon. »Ja volim ovu kuću, iznajmljujem je petnaest godina. Ova mi je kuća kao dom. Sto ne valja?« pitao je.

»Ti si poludio?« pitala je Janey.

»Redmon je baš cool«, rekla je Allison kad se Redmon vratio u kuću. Sjedili su u malom dvorištu za stolićem za kampiranje; Redmonov jedini ustupak vrtnom namještaju bila su dva prastara, rasparana sklopiva stolca.

»Molim te«, rekla je Janey. Prekrila je oči rukama. »Govori samo o tome kako je Hampton pun seronja i želi pravi život i viđati se s pravim ljudima. Ne razumije da ti seronje *jesu* pravi ljudi. Stalno mu ponavljam da bi se, ako mu se tu ne sviđa, morao preseliti u Des Moines.«

To je bio glavni Redmonov problem. Njegov pogled na život bio je totalno zastario. Jedne

večeri, dok je kuhao tjesteninu (njegov specijalitet bila je pasta primave-ra i losos — naučio je kuhati osamdesetih i nikad nije napredovao), rekao joj je: »Znaš, Janey, ja sam milijunaš.« Janey je listala modni časopis. »To je baš lijepo«, rekla je.

»Sranje«, rekao je prebacujući tjesteninu u cjedilo kojemu je falila jedna noga zbog čega se tjestenina rasula po sudoperu. »To je prilično neobično. Koliko pisaca milijunaša poznaješ?« »Pa«, rekla je, »poznam puno bilijunaša.«

»Da, ali svi su oni... *poslovni ljudi*«, rekao je tonom koji je govorio da su poslovni ljudi niža bića od žohara.

»Pa što?« rekla je Janey.

»Pa koga je briga koliko love imaš, ako nemaš dušu?«

Sljedeći je dan na plaži Redmon opet spomenuo svoju financijsku situaciju.

»Pretpostavljam da ću za godinu-dvije imati dva milijuna dolara«, rekao je. »Moći ću se povući. S dva milijuna moći ću kupiti stan u New Yorku za sedamsto pedeset tisuća dolara.« Janey se mazala kremom za sunčanje, a onda je frknu-la. »Ne možeš kupiti stan u New Yorku za milijun dolara«, rekla je.

»Kako to misliš?« pitao je otvarajući pivo.

»No da, možeš kupiti stan, ali bi to bio jako mali stan s dvije spavaonice. Možda ne bi imao čak ni portira.«

»Pa što?« pitao je Redmon otpijajući gutljaj. »Sto je loše u tome?«

»Ništa«, rekla je Janey, »ako ti ne smeta što si siromašan.«

Ostatak popodneva odgovarao je samo s da ili ne kad god je pokušala s njim razgovarati. A onda, kad su se vratili u šupu i pripremali nacho, zalupio je vratima pećnice. »Pa ne možeš baš reći da je čovjek s dva milijuna dolara siromašan«, rekao je.

Mogu, pomislila je Janey, ali nije ništa rekla.

»Ma daj, Isuse Bože, Janey«, rekao je. »Što tebe muči u životu? Tebi dva milijuna dolara nisu dosta?«

»Ne, Redmon. Nije to bitno«, rekla je.

»Pa što je onda?« pitao je dodajući joj nacho. »Pa ne vidim baš da ti puno zarađuješ. Sto želiš? Gotovo ništa ne radiš i ne brineš se za muža i djecu... Čak i Helen Westacott se brine o svojoj djeci, bez obzira na to što se čuje o njoj...«

Janey je raširila mali papirnati ubrus u krilu. Imao je pravo. Što ona želi? Zašto on nije dovoljno dobar? Za-grizla je nacho, a usta su joj gorjela od sira. Oči su joj bile pune suza.

»Isuse, Janey«, rekao je Redmon. »Nisam te htio uznemiriti. Oprosti što sam vikao. Dođi«, rekao je. »Zagrli me.«

»Dobro sam«, rekla je brišući suze. Nije htjela da Redmon zna da plače zbog mogućnosti da provede svako ljeto do kraja života u ovoj šupi.

»Hej«, rekao je. »Znam. Idemo Westacottima na piće? Siguran sam da su još budni. Tek je deset.«

»Kako hoćeš«, rekla je Janey.

A tada je ljeto tek počelo.

Bili i Helen Westacott bili su Redmonovi najbolji prijatelji. Redmon je uporno tražio da se s njima viđaju gotovo svaki vikend pa je zato ono što se na kraju dogodilo, što se Janey tiče, bilo njegova pogreška. Ona se trudila sve to izbjeći. Zapravo ih je odbila ponovno vidjeti nakon prve zajedničke večere. Ali nije imalo smisla. Sljedeći vikend Redmon je jednostavno otišao na večeru bez nje i ostavio je u šupi gdje se cijelu noć borila protiv komaraca i pitala bi li ljeto u gradu bilo doista tako strašno. Ali kad se u ponedjeljak vratila u grad, u njezinom stanu nije bilo klima uređaja, a žohari su zauzeli kuhinju. Zaključila je da je bolje popustiti. Bill Westacott bio je slavni scenarist koji je napisao pet filmskih hitova u proteklih sedam godina. Za razliku od Redmona, on je doista bio bogat pisac, a on i njegova žena, Helen, i njihova dva sina živjeli su na »farmi« od 15 jutara uz cestu 27. U Hamptonu su živjeli pet

godina i time su bili dio trenda selidbe bračnih parova s djecom iz grada u selo. Imali su konje i sluge, kao i bazen i igralište za tenis, a to što su mogli ostati doma dio vikenda gotovo je spasilo ljeto. Postojao je samo jedan problem: sami Westacotti.

Bill Westacott bio je arogantan, bijesan i nezreo, a Helen Westacott bila je... da, postoji samo jedna riječ za Helen: luda.

Janey bi radije da ju je Redmon upozorio na Heleninu. ludost prije nego što su prvi put otišli k njima na večeru, ali nije. Umjesto toga, samo je na svoj poznat nejasan način, neprestano blebetao o njihovim, kako ih je on nazvao, sjajnim osobinama: Helen je bila iz »jedne od najboljih« obitelji u Washingtonu, a otac joj je bio senator; Billova majka bila je glumica, a danas je udana za slavnoga glumca; Bili je studirao na Harvardu (dok je on, podsjetio ju je, studirao na Yaleu — on i Bili upoznali su se u baru nakon slavne nogometne utakmice Harvard-Yale gdje su se objesili jedan za drugoga); Helen je dobila nagradu za svoj prvi roman koji je napisala kad je imala dvadeset pet godina. Janey će se oni sigurno svidjeti. Oni su jedan od najgenijalnijih parova na svijetu.

Čim su došli do Westacottove kuće u Redmonovu Iznajmljenom dodge chargeru, Bill Westacott stajao je na puteljku nedavno posutom šljunkom i pušio cigaru s rukama prekrženim preko grudi.

Redmon je spustio prozor. »Hej, Bi...« počeo je, ali prije nego što je uspio dovršiti, Bili je prišao autu i gurnuo glavu kroz prozor. Bio je krupan, zgodan muškarac s glavom prepunom prekrasne, kovrčave, svijetle kose. »Sranje. Tako mi je drago da si ovdje. Ili mislim da mi je drago. Ne mogu se odlučiti je li to dobro ili nije.«

»U čemu je problem«, pitao je Redmon.

»Gorgonu je opet primilo«, odgovorio je Bili.

Janey je izišla iz auta. Na sebi je imala pripijen, duboko dekoliran top od likre koji je stajao oko pet stotina dolara, bez grudnjaka, i pripijene narančaste kaprice.

»Bok«, rekla je pružajući ruku. »Ja sam Janey.«

»Sranje«, rekao je Bili okrećući se kao da traži kamo bi se mogao sakriti. »Nije dobro.«

»He-ej...«, rekla je Janey.

Bill je ustuknuo par koraka. »Znam tko si, dobro?« rekao je. »Ti si opasna žena.«

»Zašto?« pitala je Janey.

»Zašto?« ponovio je Bili, okrećući se Redmonu. »Ti si doveo ovog komada koji stoji ovdje i pita zašto je opasna? Prvo, opasna si zato što si žena, dobro? A to znači da si genetski luda, glupa i vjerojatno ću za trideset sekundi biti do grla u sranju koje ne mogu kontrolirati. Da nastavim?«

»Na čemu si ti?« pitala je Janey.

Redmon se nasmijao i zagrlio je. »To je Billov način da ti kaže kako mu se sviđaš. Zastrašuju ga lijepe žene.«

»Stvarno, Bili«, rekla je Janey protiv volje, »ti to pokazuješ na jako čudan način.«

»Nemoj mi se praviti pametna«, rekao je Bili uperivši cigaru u nju. »Znam što želiš. Znam sve tvoje trikove. Ja radim u Hollywoodu, znaš?«

»Janey nije glumica«, rekao je Redmon, stisnuvši joj ruku.

Janey se nagnula prema njemu. »Ja sam... *zvijezda*«, rekla je.

Ušli su u kuću. »Hej, Helen«, viknuo je Bili. »Dođi upoznati Redmonovu... *zvijezdu*.«

Helen Westacott bila je niska, tamna i mršava skladnih crta lica — moglo se vidjeti da je nekad vjerojatno bila lijepa. »Oh«, rekla je razočarano gledajući Janey. »Oh.« Prišla je Redmonu i poljubila ga. Potapšala ga je po grudima. »Oh, Redmon«, rekla je. »Kad ćeš naći neku dobru djevojku i oženiti se? Nemam ništa protiv *tebe*«, rekla je okrenuvši se prema Janey. »Čak te i ne poznajem, a muž mi uvijek ponavlja da ne bih smjela ništa ružno govoriti ljudima koje ne poznajem, ali znaš što? Ja to ipak radim. A ti ne izgledaš kao dobra djevojka. Izgledaš kao cura koja bi ukrala muža mojoj prijateljici.«

Tišina. Janey je pogledala uokolo po sobi koja je bila prilično lijepa s velikim bijelim sofama i orijentalnim tepisima, a francuska vrata otvarala su se prema vrtu na koji se nastavljao pašnjak. Šteta, pomisli Janey. Zašto uvijek ovakvi ljudi imaju takve krasne ljetnikovce? »Daj, Helen«, rekao je Redmon kao da ima posla s malim, zbunjenim djetetom. »Janey je dobra djevojka.«

»Nije«, bila je tvrdoglava Helen.

»Daj, Hel«, rekao je Bili pušeći cigaru. »Sto se tebe tiče koga Redmon jebe?«

Janey je najprije mislila da bi se gotovo mogla naviknuti na Helen (nije ona kriva što je luda, objasnio je Redmon, a Bili bi se već rastao da nije obećao njezinoj obitelji da to neće učiniti), ali nije mogla izići na kraj s Billom.

Činilo se da je duboko, neobjašnjivo mrzi. Ili žene poput nje. Janey je, svaki put kad ga je vidjela, upala u nekakvu bezrazložnu oštru prepirku. »Sve takve poput tebe misle da znaju više nego što znaju«, govorio bi, »a ti ponižavaš, i ponižavaš muškarce, cicama i mufom« — izgovorio je tu riječ tako da se Janey trgnula od uzbuđenja — »dobivaš što želiš, a onda optužiš muškarca da te iskoristio.«

»Oprosti«, rekla bi Janey, »jesmo li se mi već negdje sreli?«

»Vjerojatno«, odgovorio bi. »Ali ti se toga ne bi sjećala.« A Janey bi se okrenula, otpila crno vino i pogledala preko čaše Redmona koji bi je pogledao i namignuo, misleći kako je baš zabavno i kako se svi baš super zabavljaju.

A onda se dogodilo neizbježno.

Već je bila sredina srpnja kad je Bili prvi put krenuo za njom u kupaonicu. Bila je sigurna da će je slijediti jer je ostavila vrata otključana, brzo se popiščila i baš kad se nagnula nad umivaonik kako bi se našminkala, okrenula se kvaka. Bili je ušao i brzo zatvorio vrata.

»Bok«, rekla je Janey bezbrižno.

»Janey«, rekao je. »Izluđuješ me.«

Janey je zatvorila ruž i nasmijala se. »Bože, Bili. Ti uvijek dramtiziraš. Mislim da si napisao previše scenarija.«

»Jebeš scenarije«, rekao je i zakoračio prema njoj. »Znam da je Redmon zaljubljen u tebe, ali i ja sam, jebi ga.«

»Mislila sam da me mrziš«, rekla je Janey.

»I mrzim te«, rekao je. »Mrzim te jer sam se na prvi pogled zaljubio u tebe. A ti si s Redmonom. Sto uopće radiš s njim?«

Muškarci su tako nevjerni, pomislila je Janey.

Provukao je prste kroz kosu. »Isuse, Janey«, rekao je. »Samo mi reci što želiš. Namjestit ću ti ulogu u filmu.«

»Ma daj, Bili«, rekla je Janey. »Ne budi smiješan.«

Prišao joj je i zagrlio je. Poljubio ju je gurnuvši joj jezik u usta. Uzvratila je i spustila mu ruku na penis. Nije baš bio onoliki kolikom se nadala, ali poslužiti će. Pokušao joj je uvući ruku u hlače, ali su bile preuske.

»Stani«, rekla je. »A što ako netko ude?«

»Pa što onda?« začuđeno ju je pogledao.

»Van«, rekla je i izgurala ga kroz vrata.

Ponovno je našminkala usne i vratila se za stol. »Dobro si?« pitao je Redmon.

»Jesam«, odgovorila je. »Dobro sam.«

Janey se ševila s Billom kad god je stigla. U njegovim štalama. U zahodima. U restoranima. Čak i u Redmonovom krevetu dok je Redmon kupovao namirnice u King Kullenu. Kad se Redmon vratio, mašući bijelim plastičnim vrećicama, ona i Bili već bi sjedili u dnevnoj sobi i pretvarali se da je samo navratio u prolazu. Bilo je strašno i ona je to znala, ali, jebeš ga sad, mislila je. Nije fer. Zašto je oženjen? Za takvog bi se tipa mogla udati. Zašto tipove poput Billa na kraju uvijek ulove luđakinje poput Helen? Svijet je besmislen. I ta kuća. Mogla bi

dugo biti sretna u takvoj kući.

»Redmon«, govorila bi nedužno dok su kupovali salatu i jagode na štandu u ulici, »siguran si da se Bili nikad neće rastati od Helen?«

»Siguran sam da on to želi«, odgovorio je Redmon. »Ali ne može.«

»Zašto?«

»Jer je luda. A ne možeš se rastati od lude žene.« Redmon je uzeo breskvu i zdrobio je.

»Isuse, Janey. Nikad nisi čula za Zeldu Fitzgerald? A za F. Scotta Fitzgeral-da?« pitao je.

»Bili i Helen su takvi. Moraju ostati zajedno.«

Redmon je, naravno, sve otkrio. Vjerojatno nikad ne bi da mu Bili nije rekao.

Bila je sredina kolovoza. Vikend. Redmon ju je gledao. Bio je to prvi vikend da nisu išli Westacottima.

»Sto je?« pitala je Janey.

»Ti mi reci«, odgovorio je.

»Ne želiš ići k Westacottima?«

»A ti?«

»Baš me briga«, odgovorila je Janey. »Zašto bi me bilo?«

Malo poslije: »Možda bi Westacotti došli ovamo?« pitala je.

»Ti bi to htjela?«

»Moglo bi biti zabavno«, rekla je. »S obzirom na tvoje raspoloženje.«

»Nisam loše raspoložen«, odgovorio je.

»Da te ne poznam...«, rekla je.

»A osim toga, mislim da Helen to ne bi htjela.«

»Pa i prije je dolazila ovamo«, rekla je Janey.

»Nisam na to mislio«, odgovorio je.

»Skuhat ćeš tjesteninu za večeru?« pitala je.

U nedjelju ujutro posvađali su se zbog prljave kuhinje.

»Kakvo sranje!« urlao je.

Janey je dojurila iz spavaće sobe. »Sto je sad?« pitala je.

»Pogledaj ovo sranje!« vikao je. Držao je rolu papira u ruci.

»Pa što?« rekla je Janey.

»Ti baš nikad ništa ne počistiš?«

»Redmon«, rekla je Janey hladno. »Znaš kakva sam. Ja ne čistim.«

»Točno«, vrištao je. »Kako sam mogao biti tako glup? Ti si moderna žena. Ne kuhaš, ne čistiš, ne brineš se za muža i djecu i ne radiš. Jednostavno očekuješ da se neki bogataš brine za tebe jer si... ti si... žena\ I cijeli ti je svijet dužan«, završio je bacajući mokru spužvu u nju.

»Bože, Redmon«, rekla je Janey mirno. »Zvučiš baš kao Bill Westacott.«

»Ma da?« pitao je. »Možda za to postoji razlog. S obzirom na to da se jebeš s njim.«

»Nije istina«, rekla je Janey uvrijeđeno.

»Tako je rekao. On mi je rekao.«

»To ti je rekao samo zato što je ljubomoran. Htio me pojebati, ali mu nisam dala.«

»Isuse Bože«, rekao je Redmon. »Zašto sve ovo meni treba?« Spustio je glavu u ruke.

»Uvijek sam znao da se ne smijem petljati s djevojkom koja ne može pročitati novine.«

»Mogu«, odgovorila je. »Ali radije ne čitam. Novine su dosadne, dobro? Kao i ti i svi tvoji prijatelji.«

Redmon nije ništa rekao. Janey je lupkala prstima po stolu. »Sto ti je još Bili rekao?«

»Rekao je da si kurva.« Podignuo je glavu i pogledao Janey. »Rekao je da nemaš love... da samo tražiš bogataša... da nikad ne ostaneš.«

Janey nije odmah odgovorila. A onda je povikala: »Jebi se! Kako se usuđuješ! Baš si faca kad mi prebacuješ ovakva sranja. Ti nisi zaljubljen u mene, ja nisam zaljubljena u tebe i prestani se ponašati kao malo dijete.«

»Baš je u tome problem«, odgovorio je. »Bio sam zaljubljen u tebe.«

Odvezao ju je do autobusne stanice u Bridgehampto-nu. Za vrijeme vožnje nisu razgovarali. Janey je s torbom izišla iz auta. Redmon je otišao. Pogledala je niz ulicu stiže li autobus. Nije ga bilo. Sjela je na klupu na žarkom suncu. Prišao joj je muškarac sa psom, pitala ga je kad stiže bus, a on je odgovorio za jedan sat. Otišla je preko ceste u Candy Kitchen i kupila sladoled. Vratila se na klupu. Htjela je nazvati Billa Westacotta, ali je mislila da to baš ne bi bilo dobro.

Nije smjela napraviti to što je napravila, ali nije ona kriva. Muškarci to jednostavno ne razumiju. Oni mogu jebati na sve strane u ime biologije (»moram širiti svoje sjeme«), ali kad se žena tako ponaša, onda su prestravljeni. Ne znaju da se vrata otvaraju u oba smjera? S jedne je strane Redmon, koji ima nešto novca, dosta dobar status i majušnu šupu, a s druge Bili, bogat i uspješan s velikom kućom. Sto je Redmon mislio da će se dogoditi? Da će gubiti vrijeme s njim? Pa zašto bi kad je znala da može postići bolje. To je *biologija*.

Na pola puta do grada zazvonio je telefon. Redmon. »Čuj«, rekao je. »Samo hoću znati. Helen je bila tu. Bila je histerična. Bili je rekao i njoj. O Billu vjerojatno ne znaš to da je velika, velika beba. Ne može živjeti bez Helen makar je luda. Ona mu je bila oslonac kad je počeo pisati scenarije.«

»Pa što?« pitala je Janey.

»Uništila si život troje ljudi. Bez razloga. Da ne spominjemo njihovu djecu. Bili je morao doći i odvesti Helen u bolnicu.«

»Sigurna sam da Bili ima mnogo posla«, rekla je Janey. »Nisam ja kriva što ne može zadržati onu stvar u gaćama.«

»Ali ja sam im prijatelj«, odgovorio je Redmon. »Ja sam te doveo i mislio sam da si i moja prijateljica. Sto si mislila da će se dogoditi, Janey? Mislila si da će Bili ostaviti ženu zbog tebe?«

»Što mi želiš reći, Redmon? Da nisam dovoljno dobra?«

»Baš to.«

»Onda mislim da ne moramo nastaviti ovaj razgovor«, odgovorila je Janey.

»Razmisli samo«, rekao je. »Sto si mislila, gdje ćeš završiti, Janey? Što misliš da će se tebi dogoditi, ako se nastaviš ovako upletati ljudima u život?«

»A što je s *mojim* životom, Redmon? Zašto vi seronje na pomislite kako se ja osjećam«, rekla je i spustila slušalicu.

Preostala su još dva tjedna ljeta, ali Janey se nije vraćala u Hampton. Sjedila je u vrućem stanu do kraja kolovoza i na nekoliko sati dnevno bježala u gimnastičku dvoranu s klima uređajima. A onda je bjesnila na steperu i mislila: »Pokazat ću vam. Svima ću vam pokazati.« Sljedeće će godine iznajmiti kuću.

V

»Janey!« viknuo je Joel Webb.

»Bok!« rekla je Janey. Mahnula mu je i krenula prema njemu, gurajući se kroz mnoštvo. Martini joj se prelijevao iz čaše. Polizala je rub.

»Nisam te vidio godinama«, rekao je Joel.

Bili su na još jednom partyju za neki Internet site u zadimljenom, previše zagrijanom klubu.

Bila je veljača i svi su se znojili. Janey se nagnula i dopustila Joelu da je poljubi u obraz.

»Uh«, rekao je. »Tko su svi ovi ljudi?«

»Nemam pojma«, odgovorila je Janey i nasmijala se. »Čini se da nitko iz starog društva više ne izlazi.«

»Ali morala bi naći nekog bogataša ovdje«, rekao je Joel. »Mislio sam da su svi ovi tipovi koji se bave Internetom bilijunaši.«

»Dosadni su«, nadvikivala se Janey s bukom. »Osim toga, ovo ću ljeto sama iznajmiti kuću.«

»Ovo mi je jedan od zadnjih večernjih izlazaka«, rekao je. »Dobit ću dijete. Odnosno, moja cura će roditi dijete.«

»Sjajno.«

»Ne, nije. Pokušao sam prekinuti s njom. Godinama pokušavam prekinuti s njom. A onda je ostala trudna, [pak se neću njome oženiti. Rekao sam joj: Živjet ću s tobom, plaćati račune, ali ti si odgovorna.«

»Baš lijepo od tebe«, rekla je Janey sarkastično.

Nije primijetio. »Pa da, mislim da je. Čuj«, dodao je, »zašto mi nisi rekla da imaš prekrasnu sestricu?«

»Ne razumijem.«

»Mislim na tvoju sestru. Patty. Mogla si mi je namjestiti i spasiti me svih ovih muka.«

»Mislim da već ima dečka«, rekla je Janey. Odmaknu-1. se. Patty! Kamo god se maknula nailazila je na Patty i njezinog dečka Diggera. Janey godinama nije razmišljala o Patty. A onda se odjednom pojavila. Već godinama živi u New Yorku, ali se Janey nije obazirala na nju i vidala ju je samo doma za blagdane, a i onda se činilo da ne žive u istom gradu.

No ove je godine bilo drukčije.

Janey nikad nije mislila da će Patty, obiteljska ljubimica koja nije izrasla u ljepoticu (nakupila bi i deset suvišnih kilograma), ikad bilo što postići, ali to se na tajanstven način dogodilo.

Patty, pet godina mlada od Janey, doselila se u New York odmah poslije škole i počela raditi kao asistentica u VHL. A Janey je mislila da će tamo i ostati.

Ali Patty je odjednom procvala. Sad je postala faca — TV producentica (*New York* magazin uvrstio ju je u priču o talentiranim mladima koji tek dolaze), smršavila je i imala stalnog dečka — Diggera, koji je bio blijed, izgledao je bolesno i svi su mislili da je on novi Mick Jagger.

I sad su Patty i Digger bili svuda — ili bar na onim mjestima na koja je zalazila Janey. Ušla bi u klub i neka djevojka iz PR krugova bio joj rekla: »O, Janey, sestra ti je tu!«, a onda bi je povelala uskim stubama i podigla baršunastu vrpcu gdje su bili njezina sestra i Digger, uživali u banketu, pušili i nisu imali sunčane naočale ni odjeću modernu u East Villageu; kao što su hlače od srebrne folije. »Sestra ti je jaaaako cool«, šaptale bi PR djevojke.

»Hej«, rekla bi Patty gaseci cigaretu.

»Bok«, odgovorila bi Janey. Taj je »bok« uvijek imao neprijateljski prizvuk. Nije bilo točno da nije voljela Patty, njih dvije jednostavno nisu imale o čemu razgovarati. Sjedile bi tako gledajući u stranu, a Janey bi ispalila: »A kako je mama?«

»Mama mi ne da disati«, odgovorila bi Patty oštro, ali s olakšanjem jer je imala o čemu govoriti. »Još me naziva jednom tjedno i pita me kad ću se udati.«

»Od mene je odustala«, rekla bi Janey. Nju je majka rijetko zvala. Nije je voljela dovoljno da

bi je gnjavila za udaju.

A sad je tu bila njezina mlada sestra Patty, gradska ljepotica. Prvi put u životu Janey se osjetila staro. Napokon, Patty je imala dvadeset sedam godina. Imala je ljepšu put, ali nije mlada bila samo njezina vanjšina: Patty je u sebi nosila svježinu. Njezin je svijet bio nov, a ona je sve s oduševljenjem promatrala. »Znaš što?« pitala je jedne večeri skoro srušivši Janeynu čašu. »Bit ću u modnom dodatku u *Vogueu!* A netko me zamolio - baš mene — da se pojavim u filmu koji se snima o središtu New Yorka. To je super, jelda?«

Janey nije više morala slušati i mogla joj je odmah reći kako je malo vjerojatno da će se to dogoditi, ali je protiv svoje volje napućila usne pokazujući da to ne odobrava. No, ako je sve doista bilo pusta želja, zašto se onda Janey činilo da su ona i Patty dva različita svijeta? I da svi žive na Pattynom, a nitko na njezinom planetu?

Mjesecima je Janey pokušavala izbjeći Pattyno ime, kao da će nestati ako nitko o njoj ne bude govorio. Ali nije nestala. Janey je sve ispričala Haroldu.

»Nije mi jasno kako se to... dogodilo«, rekla je Janey glasom koji je bio mnogo lakši od njezinih stvarnih osjećaja. »Ne bih željela biti zla, Harold«, rekla je pokušavajući biti baš takva, »ali Patty nitko nije primjećivao kad je prošla šesnaestu. Izgledala je kao još jedna u nizu glupih adolescentica.«

»Možda se nije htjela natjecati s tobom«, rekao je Harold. Bili su na svečanoj večeri u čast premijere baleta. Svirala je melodija »San zimske noći«, a podij je svjetlucao od umjetnoga snijega.

»Ne može se natjecati sa mnom«, rekla je Janey. Pružila je ruku i dodirnula ukras na stolu, malen bijeli bor s ružičastim ružama. »Osim toga«, rekla je. »Zašto bi to željela?«

»Mislim da te muči stara dobra ljubomora«, rekao je Harold. »Čini ti se da je ona nešto postigla u životu, a ti nisi. Kad bi nešto *postigla*...«

»Ali jesam, Harold«, rekla je Janey. »Napravila sam mnogo...«

»Nekretnine«, rekao je Harold. »Počni se baviti nekretninama. To je dobro.«

Janey je zakolutala očima. U posljednjih šest mjeseci ona i Harold postali su dobri prijatelji, što je sjajno jer ju je vodio na svečane večere, plaćao joj najamninu i nije tražio ništa za uzvrat. Nažalost, kad mu je Janey rekla za Zacka, Redmona i Billa, čvrsto je odlučio pomoći Janey da promijeni karijeru. To bi možda i bilo podnošljivo, ali njegove zamisli o tome što bi Janey morala raditi bile su toliko bolno obične da je jedva podnosila i sam razgovor o njima. Prije dva tjedna čvrsto je vjerovao da mora postati asistentica odvjetnika (»Pametna si, Janey, morala bi to iskoristiti.«), a tjedan prije toga skrbnica za nezbrinutu djecu (»To će ti odvući misli s tvojih problema.« »Da, ali onda ja ne bih imala što jesti.«). Ovaj tjedan su na redu nekretnine.

»Možemo li, molim te, razgovarati o Patty?« pitala je Janey. »Čini mi se da se potajno želi pretvoriti u mene.«

»Patty nije tvoj problem«, rekao je Harold. »Moraš pronaći nešto što će te ispuniti zadovoljstvom. Patty se može brinuti za sebe.«

»U to sam sigurna«, rekla je Janey blago. »Ali ja ne bih mogla biti ni trgovac nekretninama.« Otpila je šampanjac i pogledala oko sebe. Sjedili su za jednim od najboljih stolova. Trgovac nekretninama! Poznavala je djevojke koje su se time bavile. Baš jadno. Jedno je biti Janey Wilcox, manekenka, a nešto posve drugo Janey Wilcox, trgovac nekretninama.

»Zašto ne? To je savršeno zanimanje za tebe«, rekao je Harold podižući vilicu. »Tko ne bi kupio kuću od tebe? Mogla bi to raditi u Hamptonu. Tamo ionako poznaješ svaku kuću koja nešto vrijedi.«

»Boravila sam u nekoliko njih...«

»Samo bi se morala malo potruditi i... platiti tečaj. Ja častim.«

Sve se oko njih uskomešalo. Netko je zastao i pozdravio ih; slikali su ih.

»O, Harold, kako bih ja mogla prodavati nekretnine?« pitala je nestrpljivo i spustila ubrus.

Kosa joj je bila počešljana u uvojke koje je odmicala s lica, a grudi su joj kipjele iz korzeta boje bjelokosti ukrašenog perlicama. Put joj je bila blistavo bijela i bila je svjesna svog izgleda koji bi sama nazvala »elizabetinskom vilinskom princezom«. Sigurno je bila jedna od najljepših žena u prostoriji, ako ne i najljepša.

»Janey«, rekao je Harold strpljivo. »Razmotri činjenice. Živiš u bijednom jednosobnom stanu na East Si-deu. Nemaš čak ni portira u zgradi. Nemaš novca. Ne zanima te nitko tko bi bio i najmanje osjećajan.«

»To 'osjećajan' znači dosadan«, rekla je Janey.

»Mislim običan dečko koji nedjeljom doma gleda nogomet. Dečko koji bi te stvarno volio.«

»Ali ja nikad ne bih mogla voljeti takvog tipa«, odgovorila je Janey. »Kako ne razumiješ?«

»Jesi li ikad ikoga voljela, Janey?« pitao je.

»Jesam, ako baš hoćeš znati.«

»Koga?« htio je znati Harold.

»Nekog«, odgovorila je Janey. »Kad sam bila mlada. Imala sam dvadeset tri godine.«

»Eto vidiš«, odgovorio je Harold. »Nekog. Sama si to rekla.«

Janey je odgurnula salatu i nije rekla ništa. Bilo je smiješno nazvati Charlieja »netko« jer on je bio sve samo ne to, ali to je bilo besmisleno objašnjavati Haroldu. Charlieja je upoznala na nekom reklamnom snimanju. Ona je imala dvadeset tri, a on dvadeset jednu godinu (on se manekenstvom bavio iz vica, da razbjesni oca). Zaljubili su se na prvi pogled. Charlie je bio potomak bogatih naftaša iz Denvera; šaptalo se da je u osamnaestoj naslijedio šest milijuna dolara. Ali nije bio privlačan zbog novca. Kupio je role i rolao Petom avenijom u smokingu. Na Valentinovo su se vozili u stražnjem dijelu kombija za dostavu cvijeća pretrpanom ružama. A za rođendan joj je darovao mopsa kojeg su nazvali Po-paj, odjenuli kao bebu i s njim se ušuljali prijateljima u stan. Zvao ju je Willie (skraćeno od Wilcox, tako je rekao) i bio je jedini muškarac koji je mislio da je duhovita.

Živjeli su zajedno godinu i pol, a onda je kupio ranč u Montani velik pet tisuća jutara. Htio se oženiti, živjeti tamo i uzgajati stoku. Htio je biti kauboj. Janey je mislila da je to još jedna šala. Rekla mu je da je on jedini dvadesettrogodišnjak u svijetu koji umire od želje da se oženi i ima djecu. Ali bio je ozbiljan.

»Ne mogu se odseliti u Montanu i živjeti na rancu«, vrištala je. Karijera joj je bila u usponu. Baš je dobila ulogu u filmu.

Bila je uvjerena da će život stati ako se odseli u Mon-tanu. Sve što je imala palo bi u vodu.

Najprije ju je nazivao na snimanje. »Ustajem u četiri i ručam u devet!« govorio bi uzbuđeno.

»Okupili smo četrismo grla.« Ali dok je snimanje završilo, film postao hit, a ona pomislila da će se proslaviti kao glumica pa onda na kraju shvatila da neće, on se već oženio bivšom curom iz srednje škole.

»Janey! Nasmiješi se!« rekao je fotograf. Janey je poslušala i nagnula glavu na Haroldovo rame. Harold ju je pogladio po ruci. »Zašto se ne oženiš?« pitala ga je.

Harold je odmahnuo glavom. »Znaš da se ne želim ženiti bar do šezdesete.«

»Pa tad ćeš već biti napola mrtav.«

»Moj se otac oženio mojom majkom poslije šezdesete. A ona je imala dvadeset pet. Bili su jako sretni.«

Janey je kimnula. Već je čula tu priču, ali Harold nije naglasio da mu je otac umro u sedamdesetoj, a da je on odrastao kao prestrašen dječčić kojega su odgajale majka i dvije tete u ružnom stanu na Petoj aveniji: zato je Harold analno opsjednut, svaki dan jedan sat sjedi na zahodu i još posjećuje ostarjelu majku svake nedjelje. To je tako glupo. Kad bi bar muškarci poput Harolda ostvarili svoju ulogu i ponašali se razumno — recimo, oženili se i imali djecu — onda se žene poput Janey ne bi morale brinuti kako će živjeti i — uh — zarađivati za život. Zar Haroldu nije jasno da ne postoji zanimanje koje bi joj, koliko god se trudila, donijelo zaradu poput njegove, osim ako ne postane velika filmska zvijezda?

»Već smo se mogli vjenčati i imati djecu«, rekla je Janey. »Ti nikad o tome ne razmišljaš?«
»Djeca!« rekao je Harold. »I ja sam još dijete. Ali razmisli o onome što sam ti rekao, hoćeš?«
Janey je kimnula.

»Neću ti moći zauvijek pozajmljivati novac«, rekao je tiho.

»Ne. Naravno«, rekla je Janey. Podignula je vilicu i usredotočila se na jastoga. Bogati su uvijek takvi, jelda? Pomoći će ti nekoliko puta, a onda, bez obzira na to koliko novca imaju i koliko neznatna suma to bila, jednostavno prestanu. Ne žele da ih *iskorištavaš*.

A onda se dogodio incident sa Swishem Daleyjem.

Janey je bila u garderobi gdje su joj uzimali mjeru za njegovu reviju, kad je iznenada ušao, pogledao je i vrisnuo: »Isuse! Kakvi su to bokovi!«

Krojačica, bezlična žena pedesetih godina, pogledala je Janey i slegnula ramenima. Janey se pokušala nasmiješiti, ali bila je činjenica da se udebljala pet kilograma u godinu dana i da ih nije mogla izgubiti.

»O čemu ti to?« pitala je Janey okrenuvši se postrance prema zrcalu kako bi sakrila neugodu, ali uzalud. Swish je dojurio, kleknuo i spustio joj ruke na bokove.

»Ovo će biti problematično«, rekao je.

Tada je ušla Aleeka Norton. Bacila je Louis Vuitton torbicu i viknula preko prostorije: »Cuj, Swish, pusti na miru njezine bokove. Ona je žena, za boga miloga. To je problem s vama pederima. Ne poznajete žene.«

»Bok, ljubavi«, rekao je Swish. »Nadam se da mi se nećeš i ti udebljati.«

»Ma daj šuti, Swish«, rekla je Aleeka. »Mogao bi kat-kad polizati koju. Onda ćemo razgovarati o bokovima.«

Swish se cerekao, a proba je nastavljena kao da se ništa nije dogodilo, ali Janey je bila prestrašena. Bila je bucmasto dijete i slušala je priče o djevojkama koje su ušle u tridesetu i odjednom dobile kile koje više nisu mogle skinuti, makar nikad nisu rađale. Poslije je potražila Swisha u njegovu uredu, a on se pretvarao da proučava tkanine.

»Ovo ne znači kraj za mene?« pitala je. Obično nije bila tako iskrena, ali s druge strane, nikad i nije morala biti.

»O, zlato«, rekao je Swish žalosno. »Naravno da nije kraj. Ali tvoja figura... iz devedesetih s lažnim grudima...«

»Mogu izvaditi umetke«, rekla je Janey.

»A možeš izvaditi ostalo?« pitao je Swish. Spustio je uzorke tkanina i pogledao je iskreno.

»Znaš kako je, Janey. Vidjela si nove djevojke. Imaju bokove kao štapiće. Mislim da Ghisele nosi broj 36, a visoka je metar osamdeset.«

»Jasno mi je«, rekla je Janey.

»Čuj, Janey.« Swish je ustao od stola i uhvatio je za obje ruke. »Znamo se već dugo. Nosila si moju prvu reviju. Sjećaš se?«

Janey je kimnula. Revija je održana u umjetničkoj galeriji u Sohou. »Bilo je tako vruće«, rekla je. »I kasnili smo. Publika je čekala sat i pol. I bili su oduševljeni.«

»Poludjeli su«, rekao je. »A smiješno je to što nitko od nas onda nije znao što radi.« Pustio joj je ruke i za-palio cigaretu, okrećući se prema velikom prozoru koji je gledao na Prince Street. Na ulici je stao autobus i iskrcao turiste.

»Znaš, na neki način mi fale ti dani«, rekao je. »Sve smo mogli očekivati. Sve je bilo kao velika zabava, hm, Janey?« Ugasio je cigaretu. »U ono vrijeme nismo znali kako ljudi mogu biti zli.«

»Ne«, odgovorila je Janey, »nismo.«

»Uvijek se pitam mijenjaju li se vremena ili mi stari-mo. Ti znaš?«

»Ne znam.«

Počeo je premještati predmete po stolu. Janey se premještala s noge na nogu. »Nije ovo kraj, Janey«, rekao je. »Kraj je onda kada to sami odlučimo. Ali, poslušaj moj savjet. Svim curama

to govorim. Otiđi u London.«

»U London?« pitala je Janey.

»U London«, rekao je Swish kimnuvši. »Udaj se«

»Pa, zapravo...«, rekla je Janey.

Swish je podignuo ruku. »Ali ne za bilo koga. Udaj se za... Engleza s titulom. Znaš, za nekog lorda, vojvodu, markiza... Rupert i ja smo bili tamo u listopadu i bilo je fantastično.«

Janey je strpljivo kimnula.

»Lady... Janey«, rekao je Swish. »Imat ćeš otmjen dom, titulu, novac, lovačke pse...«

Zazvonio je telefon, ali Swish se nije javio. »Draga moja, lovački psi su fantastični. Moraš to napraviti. Kreirat ću ti fantastičnu vjenčanicu. Mogla bi biti središte moje jesenske kolekcije Vjenčanica za lady Janey. Što misliš?«

»Fantastično«, rekla je Janey. »Ali ja ne poznam nikoga u Engleskoj.«

»Draga moja, ti i ne moraš nikoga poznavati«, rekao je Swish. Nasmijao se i nastavio fantazirati. »Ovako lijepa djevojka. Engleskinje izgledaju prestrašno. Nemaš konkurencije. Pojavi se u Londonu i za nekoliko minuta bit ćeš svuda.«

Janey se hladno nasmiješila, ali nije ništa rekla. Zašto svi misle da ti sve pada s neba ako si lijep, razmišljala je. Još od šesnaeste godine obećavali su joj tu veliku jebenu nagradu ako bude lijepa i ako (to je došlo poslije) bude imala cice, ali gdje je sada to? Gdje je fantastičan život koji joj je ljepota morala donijeti?

A sad se još mora odseliti u drugu državu? »Mislím da to ne bi bilo dobro«, odgovorila je.

»Mogla bi otići ovo ljeto. Čujem da je ljeto u Londonu vruće. Ascot i slični događaji.

Napravit ću ti šešir.«

»Ja uvijek ljetujem u Hamptonu«, rekla je Janey.

»U Hamptonu?« pitao je Swish. »Još te drži, ha? Dragá moja«, rekao je, »Hampton je prošlost.«

»Ove ću godine sama iznajmiti kuću«, rekla je Janey. Poljubila ga je u obraz, izišla iz sobe i ušla u strašno dizalo. Već je bio početak travnja. Bila je debela. A još nije znala gdje će ljetovati.

Kad je izišla na ulicu, ljutito je udarila rukom u zgradu.

Puknuo joj je nokat. Jako je boljelo. Gurnula je prst u usta. Prolazili su neki turisti. »Vi ste manekenka?« pitao je jedan od njih. Bili su stranci, možda Danci.

»Jesam«, odgovorila je Janey.

»Smijemo vas slikati?«

»Baš me briga«, odgovorila je Janey.

Dva dana poslije upoznala je Comstocka Dibblea.

Njegove prve riječi bile su: »Meni su se u školi rugali, a vama?«

»Ukrali su mi bicikl«, odgovorila je Janey.

Pušio je cigaru. Otpuhnuo je dim i pružio ruku držeći cigaru među zubima. »Comstock Dibble.«

»Čovjek koji će spasiti film«, rekla je Janey.

»Oh. Znači pročitali ste to sranje, ha?« pitao je.

»A tko nije?« rekla je Janey. »Pa bilo je na naslovnoj stranici *Sunday Times Magazine*.«

Stajali su u sredini VIP prostorije u noćnom klubu Float, na premijeri novog filma Comstocka Dibblea *Satovi*. Bila je gužva i bilo je bučno. Premještao je cigaru iz jednog kraja usta u drugi.

»Svidate mi se«, rekao je. »Želio bih vas bolje upoznati. Želite li i vi mene upoznati?«

Janey se nagnula prema njemu i spustila mu ruku na rame. »Želim«, šapnula je.
Sljedećeg dana u stan joj je dostavljen posve nov bicikl.
Janey je veselo otvorila priloženu omotnicu. Unutra je pisalo:
Draga Janey:
Ako ti itko pokuša ukrasti ovaj bicikl, imat će posla sa mnom.
Pozdrav, Comstock Dibble

VI

Opet vikend za Memorial Day. Trava i stabla postali su tamnozeleni, podsjećajući Janey na svako ljeto koje je provela u Hamptonu, gdje će, veselila se, ponovno ljetovati. Kućica koju je iznajmila bila je preuređena kuća za kola iza viktorijanske vile u Bridgehamptonu, ali je bila njezina. Imala je kuhinjicu, dnevnu sobu s ugrađenim ormarima u kojima su bile rasporene čaše, dvije spavaće sobe u potkrovlju ukrašene starim fotografijama i pernatim jastucima. Bila je dražesna. Prava sreća, rekao je agent dodajući da je bila slobodna samo zato što se par koji je obično iznajmljuje odlučio rasti prije tjedan dana i nisu se mogli dogovoriti tko će dobiti kuću.

»Baš imam sreću«, rekla je Janey kad joj je zazvonio mobitel.

»Jelda je fantastična«, pitao je muški glas.

»Fantastična je«, smijuljila se Janey. Krenula je prema vrtu okruženom živicom u kojemu su bili bijeli pleteni stolci i stolovi gdje će, zamišljala je, priređivati male, ali važne večere...

Pozvat će Comstocka i Harolda Vanea... a jebi ga, možda pozove i Redmona. Napokon, Redmon je najprodavaniji autor bez obzira na to što čovjek mislio o njemu.

»Rekao sam ti da će se ostvariti.«

»Jesi«, rekla je Janey veselo.

»Rekao sam ti da će se ostvariti i što se ostvarilo?«

»Ostvarilo se«, rekla je Janey.

»Tko ti ostvaruje snove?«

»O, Comstock«, rekla je Janey.

»Vidimo se poslije«, rekao je. »Doma si? Ili ćeš biti vani i tražiti mi zamjenu?«

»Nikad«, rekla je Janey.

»Gubim te«, rekao je i prekinuo.

Janey se nasmiješila i zaklopila mobitel. Bio je malen, ljubičast, posve nov, najmanji model koji postoji. Comstock joj ga je dao prije dva tjedna (on plaća račun koji stiže izravno u njegov ured), uz Macintosh laptop i ček na dvadeset tisuća dolara kojima je platila najamninu za kućicu.

Kućica je zapravo stajala samo petnaest tisuća, ali Janey je pomislila kako bi tu informaciju mogla zadržati za sebe. Napokon, trebalo joj je pet tisuća za troškove i najam automobila. Uz to, Comstocku bi ionako bilo svejedno. On je bio najdarežljiviji muškarac s kojim je ikad bila — ne samo novčano nego i duhovno i emocionalno.

»Zaljubila sam se«, rekla je Janey Allison koja se za-klela da će tajiti identitet njezina dragog. Ako novine naslute vezu, bit će im za vratom za dvije sekunde. Vjerojatno neće moći proći ulicom.

»On nije filmska zvijezda«, komentirala je Allison, »Ne čini ti se da si malo pretjerala? Samo malo?«

A onda je dodala: »O, Janey. Kako se možeš zaljubiti u Comstocka Dibblea? Kako možeš spavati s njim?«

»Ovo je pravo«, rekla je Janey opominjući. »Možda se i udam za njega.«

»Ali pomisli na svoju djecu«, rekla je nemoćno Allison. »Sto ako budu slična njemu?«

»Nemoj biti tako staromodna«, rekla je Janey.

Morala je ipak priznati da su i nju osjećaji prema Comstocku jednako iznenadili kao i Allison. Ni za mi- | ljun godina ne bi pomislila da će se zaljubiti u muškarca poput Comstocka Dibblea (odnosno, ispravak, u muš- j karea koji izgleda kao Comstock Dibble). Ali kad malo bolje razmisliš, to ima smisla. Na prvi sastanak stigao je u mercedesu s vozačem, a kad ju je poslije dopratio do stana, usput se pozvao gore na »piće za laku noć«. Janey se svidjela ta staromodna fraza i svidjelo joj se kako ju je stidljivo primio za ruku u liftu. Na sebi je imao sivi i kaput od tvida koji je skinuo i nosio preko ruke kad su ušli u stan. »Da ga odložim ili ćeš me odmah otjerati?« pitao je.

»Zašto bih te tjerala?« pitala je Janey. »Tek si stigao.«

»Janey«, rekao je. Uhvatio ju je za ruku i odvuкао do velikog uokvirenog zrcala koje je visjelo na zidu njezine male dnevne sobe. »Pogledaj se«, rekao je. »I pogledaj mene. Ti si lijepa Janey, a ja sam ružan, ružan. Cijeli život morao sam se boriti s ovim... bićem.« Imao je pravo. Bio je ružan. Ali kao i sve ostalo u njegovu životu, njegova je ružnoća imala legendarnu kvalitetu tako da je postala (bar u Janeynoj glavi) oznaka časti. Lice i tijelo bili su mu izbrazdani dubokim rupama - od nekontroliranih akni kojima je koža, činilo se, pokušavala uništiti tijelo — a crvena kosa bila mu je rijetka i kovrčava. Jedina lijepa crta bio je maleni nos, ali za njim je, na žalost, slijedio velik razmak između pred-njih zuba. Brada mu je bila uvučena.

Ali provedite deset minuta u njegovu društvu i zabo-ravit ćete kako izgleda. To je Janey stalno ponavljala Allison. »Nisam sigurna, Janey«, rekla je Allison odmahujući glavom. »Ne bih s njim mogla spavati bez obzira na to koliko vremena provela s njim.« Zastala je. »Kad si već to spomenula, mislim da uopće ne bih htjela s njim provoditi vrijeme.«

»Allison«, rekla je Janey strpljivo. »On je divan čovjek. Uspio je unatoč svemu.«

»Da, znam«, odgovorila je Allison., »Pročitala sam priču u *The New York Timesu*. Ne zaboravi onaj dio o nasilnosti i prijeverama i tužbi za spolno nasilje i uhićenje za posjedovanje kokaina.«

»Namjestili su mu«, rekla je Janey. »Murija mu je namjestila jer im se nije svidio film koji je snimio o desetogodišnjim ubojicama policajaca.« »Film je bio strašan«, rekla je Allison. Janey je bilo svejedno. Što se nje tiče (i što se tiče mnogih drugih), Comstock je genijalac. Ljudi su govorili da je najveći producent u filmskom biznisu. Filmske zvijezde ga obožavaju. Autori tračerskih rubrika traže ga po tulumima. Moćni hollywoodski ljudi ga se boje. Bogat je i svaki je novčić zaradio sam.

Janey se smijala te prve večeri i povukla ga na kauč. »O, Comstock«, rekla je. »Ne vidiš da smo zapravo isti? Kao blizanci. I ja sam se cijeli život morala boriti s ovim bićem. S bićem koje nekako izgleda i koje prisiljava ljude da misle kakva sam. Cijeli su mi život govorili da sam glupa.« Okrenula je glavu tako da može vidjeti koliko je lijepa iz profila. »Počinjem misliti da imaju pravo. Da sam... glupa. Hoću reći, da nisam glupa, mislim da bi mi život bio bolji.«

»Nisi glupa, Janey«, rekao je nježno.

»Ne znam«, odgovorila je.

»Ti jednostavno još nisi dobila priliku«, rekao je. Opet je pružio ruke i isprepleo ih s njezinima. »Pomoći ću ti, Janey. Stalno pomažem drugima. Kad bi mogla nešto raditi, a pritom mislim na tvoje najveće želje, što bi izabrala?«

»Ne znam«, rekla je Janey polako. »Mislim da sam oduvijek željela... pisati. Aleeka piše roman.«

»Zašto želiš pisati?« pitao je pažljivo.

»Ne znam«, rekla je. »Osjećam... da toliko toga nosim u sebi — toliko toga što nitko ne zna — stalno promatram ljude, znaš. Oni to ne znaju, ali ja ih promatram.«

»Zaboravi romane«, rekao je. »Morala bi napisati scenarij.«

Nakon toga bilo je lako otići s njim u krevet.

Prvih mjesec dana ljeta, Janey je htjela nazivati sve poznanike i obavještavati ih: »Bok, ovdje Janey Wilcox. Ovo sam ljeto iznajmila kuću i pišem scenarij.« I stvarno, kad su je nazivali u njezinu kućicu u Bridgehamptonu, s rešetkastom ogradom i gredicama ruža, najčešće je govorila: »Mogu te nazvati malo poslije? Baš sam usred prizora.«

Comstock joj je rekao da ima »viziju«. Rekao je da će on od njezina filma napraviti hit. Da bi mogao napraviti reklamu za sve što hoće, a mogao bi silom izvući i Osca-ra kad bi morao.

»Ja mogu sve, Janey«, rekao je. »Ne zaboravi, ja sam iz Jerseya, a otac mi je bio vodoinstalater.« Ležao je gol u njezinu krevetu i pušio cigaru. Nije bio velik čovjek, imao je

(prilično neskladne) mršave nožice, ali široke grudi, a glas mu je bio dubok i impresivan. Taj bi glas Janey mogla slušati cijeli život. »Biti uspješan filmski producent bolje je nego biti predsjednik«, rekao je vrteći vrh cigare između usana. »Imaš veći utjecaj na ljude i — ho ho — puno se bolje zabavljaš.« Zlobno joj je namignuo.

»Zločko!« zavrištala je i bacila se na njega. Zgrabio ju je i okrenuo, ljubeći joj lice. »Tko je zločest?« pitao je. »Tko je sad tu zločest?« Cigara mu je pala na pod dok ju je udario po stražnjici.

Uglavnom su, ipak, vodili ozbiljne rasprave o životu, s velikim »Ž«. Janey je voljela večeri kad bi se pojavio oko ponoći, nakon neke poslovne večere. Tijekom večeri Janey bi obično bila na nekoj glupoj zabavi i dobila bi njegovu poruku: »Pile, pile malo. Veliki zločesti vuk će puhnuti i otpuhnuti ti kuću — hej hej — stražnja vrata! Vidimo se poslije?« A Janey bi se ispričala i odjurila doma kako bi ga mogla dočekati u donjem rublju. »Ja sam najsretniji čovjek na svijetu«, rekao je.

»Nemaš pojma o bajkama.« Smijuljila se Janey. »Vuk je kuću otpuhao prašćićima.« Njihov bi susret gotovo uvijek završio seksom, ali tek nakon razgovora koji bi trajao nekoliko sati. Mogli su sjediti uz njezin stakleni stolić, snifati male količine ko- kaina i pijuckati čistu votku. Janey inače nije snifala ko- kaina, ali opet, otkako je upoznala Comstocka, činilo joj se da otkriva neke dijelove sebe za koje nije ni znala da postoje. Otvarao ju je. Životu. Seksu. Njezinim pravim mogućnostima.

To je bilo omamljujuće.

Razgovarali su o njegovim filmovima. »Kako ti se taj činio?« stalno bi je ispitivao. »Što ti misliš?«

»Sviđa mi se što ne misliš da si prepametan ili predobar da bi bilo s kim razgovarao«, rekla je Janey.

Ispričao joj je o svom uspjehu — kako ga je zamišljao, kako se za njega borio i kako ga je, na kraju, stekao — i kako moraš napraviti nešto što ima smisla, ne samo za tebe nego i za druge.

»Samo me ti razumiješ«, rekla je Janey. »Samo me ti ne kritiziraš zbog onoga što sam i što mislim.«

»Ljudi se moraju osjećati slobodnima čak i kad to nisu«, rekao je.

Onda bi se nagnuo i zavukao joj ruke pod majicu, štipao joj bradavice sve dok ne bi vrištala u agoniji.

Gledao ju je i disao sve dublje.

A zatim bi joj prišao s leđa, raširio stražnjicu i zabio joj ga u šupak.

»Jebem te, jebem te, jebem te«, govorio bi.

Srećom, bio mu je mali pa nije previše boljelo.

Čak je i njezina sestra bila impresionirana.

»Zašto mi nisi rekla da poznaš Comstocka Dibblea«, vrištala je u telefon jedno jutro početkom ljeta.

»Zašto nisi pitala?« uzvratila je Janey. Sipila je kišica, polako potamnjujući zemlju u cvjetnim gredicama.

»Isuse, Janey. On je jedini čovjek u cijelome svijetu kojeg želim upoznati.«

Janey nije mogla odoljeti, morala joj je još malo piti krv. »Zašto?« pitala je.

»Jer sam producentica? Jer želim raditi filmove za njega?«

Janey se kretala kućicom, namještajući jastučiće na kauču. »Ali ja sam mislila da si ti *televizijska* producentica«, rekla je. »A to nije... hoću reći, koliko znam, te su dvije stvari totalno različite.«

»Isuse Bože, Janey. Pa znaš da od osme godine želim biti filmska producentica!« vrištala je Patty.

Janey se smiješila zamišljajući Patty kako bijesno škripi zubima Onako kako je to radila dok su bile male i svađale se, a to je bilo gotovo svaki put kad su se zatekle u istoj prostoriji.

»O, stvarno?« pitala je Janey. »Ja to uopće nisam znala.«

»Isuse, Janey. Pet godina crkavam. Treba mi predah. Oduvijek se pokušavam sresti s Comstockom Dibble-om. Janey«, molila je, »a kad bi mu ti rekla da sam ti sestra.«

Janey je otišla u malu kupaonicu i pogledala se u zrcalo. »Mogu vas upoznati, ali on pomaže meni.«

»Stvarno?«

»Pišem za njega scenarij.«

Nastupila je šutnja.

»Nisi samo ti pametna u obitelji«, rekla je Janey zlobno.

»Mislim da je to... strašno«, rekla je Patty. Razgovarala je s nekim u sobi. »Hej, Digger«, rekla je. »Janey piše scenarij za Comstocka Dibblea.«

Digger se javio na telefon. »Janey?« pitao je. »To ti je baš cool.«

»Hvala«, odgovorila je Janey odmah.

»Čuj«, nastavio je. »Zašto ne dođeš k nama na večeru.«

»Ja sam u Hamptonu«, objasnila je Janey strpljivo.

»I mi smo. Imamo tu kuću. Kako se zove ovo mjesto gdje nam je kuća?« zvao je Patty.

»Sagaponic«, doviknula je Patty.

»Sagaponic«, rekao je Digger. »Sranje, tko bi zapamtio ta indijanska imena.«

Janey je poskočila. Sagaponic joj je bio najdraži dio Hamptona. Kako je Patty došla do kuće u Sagaponicu?«

»Dođi u subotu«, rekao je. »I dečki iz mojeg benda su ovdje. Čuj, ako ti uspije ovo s Comstockom, razmisli o Patty kao o producentici. I dovedi Comstocka u subotu.«

»Pokušat ću«, rekla je Janey. Morala je biti ljuta, ali je zapravo bila zadovoljna.

Janey je napisala dvadeset pet stranica, a onda trideset pa trideset tri. Pisala je ujutro i popodne, cijeli dan, a onda skočila na bicikl i odvezla se do plaže. Znala je da dobro izgleda dok se biciklom vozi niz drvorede i dok joj svijetla kosa leprša, a košarica je puna knjiga i krema za sunčanje. Jednog popodneva slučajno je sreća Billa Westacotta. Stajao je usred plaže i izgledao zabrinuto, .ili opet, to je vjerojatno njegovo normalno duševno stanje. Janey ga je pokušala izbjeći, no on ju je ipak primijetio.

»Janey!« pozvao ju je. Zastala je i okrenula se. Isuse, *stvarno* dobro izgleda. Na sebi je imao ronilačko odijelo, spušteno do struka, a tijelo mu je bilo u formi. Ljeto prije ponašao se glupo, ali opet, on je ipak scenarist. Uspješan. Mogao bi biti i od koristi.

»Bok«, rekla je Janey.

Prišao je plaho. »Trebao sam te nazvati. Poslije prošlog ljeta. Ali nisam imao tvoj broj, a nisam htio pitati Redmona — nazvao sam informacije, ali nisi na popisu...«

»Kako je Redmon?« pitala je Janey.

»Gotovo ne razgovaramo, ali je dobro. Već nam se to i prije događalo. S drugim ženama. Preboljet će.« Približio se, a Janey je osjetila toplinu koja je postojala između njih.

»Kako ti je žena?« pitala je zabacujući kosu preko ramena. »Hoće li ona preboljeti?«

»Ona to nije preboljela petnaest jebelih godina. I pretpostavljam da neće preboljeti ni ubuduće. I da sam svetac, ne bi preboljela.«

»Straaaašno«, rekla je.

»Janey«, nastavio je.

»Da?«

»Nisam... nisam prestao misliti na tebe, znaš?«

»O, Bille«, nasmijala je Janey. »Ja sam sto posto prestala misliti na tebe.« Počela se okretati, ali ju je zgrabio za ruku.

»Janey, nemoj. Nemoj to raditi, dobro? Ja sam ti bacio srce pod noge, a ti si ga zgazila. Kakve ste vi to žene? Hoćete da se zaljubimo u vas, a onda nam razbijete zube i ne prestajete nas mlatiti.«

»Bille«, rekla je Janey strpljivo. »Ja tebi nisam razbila zube. Oženjen si. Sjećaš se toga? Žena ti je luda?«

»Nemoj me mučiti«, bunio se. »Gdje si odsjela?«

»Imam svoju kuću. U Bridgehamptonu.«

»Moram se sastati s tobom. Kod tebe.«

»Ne budi smiješan«, rekla je Janey smijući se i povlačeći. »Ne možeš doći k meni. Imam dečka.«

»Koga?«

»Nekog slavnog.«

»Mrzim te, Janey«, rekao je.

Napokon se pristala sastati s njim u baru u Bridgehamptonu. Kad je došla, on je već čekao. Istuširan, u žutoj košulji od oxfordske tkanine i kaki hlačama. Mmmm, baš dobro izgleda. Razgovarao je s konobarom. Janey je sjela na barski stolac kraj njega.

»Ej, bok«, brzo ju je poljubio u usta. Zapalio je cigaru i upoznao je s konobarom.

»A čime se vi bavite?« pitao je konobar.

»Pišem«, odgovorila je.

»Pfu! Piše«, rekao je Bili gušeći se pićem.

»Pišem«, rekla je Janey pogledavši ga prijekorno. »Pišem scenarij.«

»Za koga?«

Janey se nasmijala. Taj je trenutak čekala. »Ma ništa posebno. Za Comstocka Dibblea.«

Bili ju je pogledao s olakšanjem. »Za Comstocka Dibblea? Pa on svakoga angažira za pisanje scenarija.«

»Nije istina«, rekla je Janey zaigrano.

»Baš je«, odgovorio je. »Cuo sam da je jednom angažirao portira. Nije uspjelo. S amaterima nikad ne uspijeva.«

»Ljubomorani si«, vrištala je Janey. Obožavala je Billa kad se zahvaljujući njemu osjećala kao djevojčica. »Vjerojatno si mislio da sam samo glupa manekenka. Napisala sam trideset tri stranice!«

»Plaća te?«

»A što misliš?« rekla je Janey.

»Kladim se da ti je ljubavnik«, rekao je Bili podmuklo gurkajući je u rebra.

»Nije mi ljubavnik.«

»Nije?«

»Pa...«, rekla je Janey. »Recimo ovako: da mi je ljubavnik, bio bi mi dečko.«

»Ne bi«, rekao je Bili.

»Zašto?« pitala je Janey.

»Jer je oženjen«, odgovorio je Bili.

»Nije!«

»Je!«

»Nije oženjen«, rekla je Janey. »Znala bih.«

»Hej, Jake«, rekao je Bili konobaru. »Comstock Dibble je oženjen?«

»Nemam pojma.«

»Viđaš ga ovdje s nekim?«

»Samo s onom ženom iz visokog društva. Kako se zove? Ma ona s konjskim licem.«

»Vidiš?« rekla je Janey.

»Oženjen je«, rekao je Bili. »Za buržujku konjske glave. Drži je u štali i pušta van u posebnim prilikama kad se mora natjecati s drugim kobilama iz visokog društva. A glavna nagrada je... milijun dolara u dobrotorne svrhe! Njiiii-ha.!

»Ma daj«, rekla je.

Dopustila mu je da je otprati doma i da je poljubi na pragu. Nadala se da Comstock neće proći

kraj kuće u tom trenutku, ali to je bilo malo vjerojatno jer je u Hampton dolazio samo vikendom. »Otiđi«, rekla je poslije nekog vremena.

»Janey«, rekao je ljubeći joj lice. »Zašto ne mogu opet biti tvoj ljubavnik? Ako možeš spavati s Comstockom Dibbleom, možeš i sa mnom.«

»Tko kaže da spavam s Comstockom Dibbleom?«

»Tako je ružan.«

»Ja, iskreno, u životu nisam sreća muškarca koji bi bio seksepilniji od njega, ali ti to ne moraš znati.«

»Nikad neću razumjeti žene«, rekao je Bili.

»Doviđenja, Bille«, rekla je Janey.

»Želim te opet vidjeti«, cvilio je.

Pošakljala ga je kažiprstom po grudima. »Samo ako mi pomogneš sa scenarijem.«

»A o čemu je?«

Okrenula se kao da će se vratiti u kuću. »A što misliš?« doviknula je preko ramena.

»Ne znam.« »O meni.«

Zatvorila je vrata i bacila se na kauč. Smijala se. Podignula je slušalicu i ostavila Comstocku seksi poruku. Ovo će biti dosad najbolje ljeto.

87

VII

Za vikend 4. srpnja, Patty je objavila da će se ona i Digger vjenčati. Novine su bile pune vijesti o tome. Ja-ney je sjedila u Pattynoj kući u Parsonage Laneu, u starinski uređenoj kuhinji i revno čitala izreske iz novina nastojeći suspregnuti ljubomoru. Patty i Digger odmah su proglašeni »Naj-najnovijim parom« tisućljeća. Bili su zgodni (malo nategnuto, kad je o Diggeru riječ, mislila je Janey), kreativni, uspješni i bogati. Nisu imali konvencionalno »društveno« podrijetlo. I bili su mladi od trideset.

»Pogledaj *ovo*«, rekla je Janey okrećući stranice rubrike posvećene stilu i životu poznatih u *The New York Timesu*, na kojima su se pojavile dvije stranice (sa slikama u boji) o Patty i Diggeru, njihovoj karijeri, životnom stilu i s podacima o tome s kim i kamo izlaze. »Čovjek bi pomislio da nikad nisu čuli za vjenčanje.«

»Ludo, ha?« pitala je Patty. »Posebno kad se pomisli na to da je Digger takav glupan.« S ljubavlju je kroz prozor pogledala Diggera koji je hodao oko bazena sa sunčanim naočalama i nečim što je izgledalo kao kuhinjska krpa zavezanim oko struka. Kao i obično, razgovarao je na mobitel i pušio cigarete bez fiitera. Izgledao je, pomislila je Janey, kao da ima ozeblina iako ona nikad nije vidjela kako izgledaju. Obično je imao komadiće duhana na zubima. »Pa on«, rekla je Patty, »ne zna čak ni plivati.«

»Ne zna?« pitala je Janey, pomišljajući — kakva šteta. Zapravo, nije se mogla oduprijeti pomisli da je šteta ovakvu kuću dati Diggeru koji je, kako je otkrila, odrastao u maloj seoskoj kućici u Des Moinesu u Iowi. Kad god se biciklom vozila prema kući, vrtjelo joj se od zavisti. Kako je Patty uspjela, a ona se još bori? Pattyna je kuća bila jedna od najljepših u Sagaponicu — velika seljačka kuća nemarno pokrivena sindrom s dugim bazenom i velikim zelenim travnjakom koji je završavao poljem prepunim cvijeća.

»A, da«, rekla je Patty. »Znaš da mu se najbolji prijatelj utopio u vrelu dok je bio mali. Svoj prvi album nazvao je po njemu. Sjećaš se? *Dead Blue Best Friend?*«

»Hej!« rekao je Digger ulazeći u kuhinju. Nagnuo se, zagrlio Patty mršavim rukama i gurnuo joj jezik u uho. »Jelda je moj komad najbolji na svijetu?« pitao je Janey, a Patty se smijuljila i gurala ga. Uperio je dug, koščat kažiprst u nju. »Čekaj samo, vidjet ćeš ti prve bračne noći, mala«, rekao je.

»Još niste spavali?« pitala je Janey naivno. Digger je napravio jasan pokret kukovima, što je bilo odvratno jer mu je trbuh izgledao kao da je progutao lubenicu, kao izglednjelom afričkom djetetu. A onda je izvadio pivo iz hladnjaka.

»Ne misliš da je to nekako... čudno... to kako ste ti i Digger potpuno različitog podrijetla?« pitala je Janey kad je otišao.

»Ne«, odgovorila je Patty. »Nismo. Oboje pripadamo srednjoj klasi.«

»Patty«, rekla je Janey strpljivo. »Digger je bijelo smeće. I kakvo mu je to ime: *Digger*.«

»On ga je izmislio«, rekla je Patty.

»Zašto bi itko *izmislio* slično ime?«

Patty je podignula pogled s popisa. »Puno je kopao dok je bio mali³.« Grickala je vrh olovke.

»Uostalom, koga je to briga? On je genijalac i glas generacije.«

»Patty«, pitala je Janey, »je li se tebi ikad dogodilo išta loše?«

»Pa«, odgovorila je, »ti si jednom išla na koncert Mic-ka Jaggera, imala si šesnaest godina i nisi došla doma cijelu noć pa su me mama i tata ispitivali tri sata. Osim toga — ne, ništa mi se loše nije dogodilo.«

»To sam i mislila«, rekla je Janey.

»Onda sam mislila da si jako cool«, rekla je Patty. »Htjela sam biti kao ti.«

Janey se opet spetljala s Billom Westacottom. Obećala si je da neće, ali to je bila besmislena pobuna. Pitala se kako je mogla biti s Billom kad je zaljubljena u Comstocka i opravdavala to

³ Digger — kopač

time da su joj obojica laskali na različit način. Comstock je mislio da ona može sve, a Bili se čudio da može išta napraviti — što je, samo po sebi, bilo svojevrstan trijumf. Comstock bi je pitao koliko je stranica napisala i ohrabrivao je da nastavi pisati, a Billu je govorila koliko je napisala samo zato da mu bude krivo. Bio je jako ohol kad ga je upoznala pa ga je voljela spuštati na zemlju i isticati da ni on nije bolji (ako ne i gori) od nje.

»Gle«, rekla je. »Ja sam ista kao ti. Zaradit ću milijun dolara i kupiti veliku kuću.«

»Proklete žene!« rekao je Bili mrzovoljno dok je sjedio na kauču u boksericama, pušio joint i naginjao se kako bi pokazao gotovo ravan trbuh. »Sve mislite da ste jednako dobre kao i muškarci. Mislite da zaslužujete sve što imaju muškarci, ali da biste to morale dobiti bez truda. Isuse, Janey. Znaš li ti otkad ja pišem?«

»Dvadeset godina?«

»Točno. Dvadeset godina jebeno teškog rada. A poslije petnaest godina možda te prestanu zajebavati i počnu te doživljavati ozbiljno.«

»I ti hoćeš reći da ja ne bih smjela ni pokušati jer ja to ne radim petnaest godina?«

»Ne. Ne želim to reći. Zašto me ne slušaš? Ja sam htio reći da si luda ako misliš da to možeš i da ćeš postići uspjeh.«

»Ljubomorani si«, rekla je. »Ne možeš podnijeti činjenicu da ja to mogu i da mogu uspjeti jer bi onda ti izgubio položaj, Bille.«

Tako su se svađali gotovo svaki put kad su se vidjeli, ali jednoga dana rasprava je izmaknula kontroli.

»Janey«, rekao je Bili. »Koji ti je vrug bio kad si odlučila pisati scenarij? To je nemoguć posao, a ako i uspiješ, zaradit ćeš manje nego što si mislila jer ćeš tom zaradom pokriti pet godina.«

»Ja ovo ne moram slušati.«

»A da? Moraš. Jer ti je Comstock napričao gomilu sranja. Isuse, Janey. Tip te hoće pojebati. Ti si pametna cura ili se bar praviš. Znaš da će muškarac svašta reći samo da mu daš.«

»On ne mora.«

»Ooo... Znači ipak bi se seksala s njim? Koga ti zavaravaš, Janey? Oboje znamo kakva si. On je platio ovu kuću?«

»Zaljubljen je u mene.«

Bili je duboko povukao joint. »Janey«, rekao je zadržavajući dim u plućima, a onda ispuhujući. »Comstock Dibble jedna je od najokrutnijih osoba u filmskom poslu. Nevjerojatno je šarmantan dok ne dobije što želi. A kad završi s tobom, odbacit će te tako brzo da nećeš ni znati što ti se dogodilo. Okrenut ćeš se oko sebe, a svaka će vrata biti zaključana.

Razumiješ?«

»Ne vjerujem ti«, rekla je Janey. »Već mi je zlo od tih sranja koja slušam. Ti si ljubomorani jer je uspješniji od tebe...«

»Poznajem glumice koje su spavale s njim. Preljepe glumice. Misliš da samo ti spavaš s njim? Misliš da mu radiš uslugu jer je ružan? Evo ti objašnjenje. Jebe te u guzicu? I nikad drukčije? On to i inače radi. Tako nijedna ne može ostati trudna.«

Janey je šutjela.

»Pun obzira, jelda«, rekao je Bili. »Ako stari hollywoodski lisac nešto zna, onda zna izbjeći zajebane situacije koje čine život.«

»Van«, rekla je Janey tiho.

»Idem«, rekao je ustajući i povlačeći košulju. »Ja sam svoje rekao.«

»Znala sam da nisam smjela s tobom razgovarati onaj dan na plaži.«

»Točno. Vjerojatno nisi.«

»Ti želiš svima uništiti snove samo zato što su tvoji uništeni.«

»O, Janey«, rekao je žalosno. »Gdje si samo izvukla ta sentimentalna sranja?«

»Ja samo pokušavam nešto postići u životu!«

»Pa onda napravi nešto. Ali bar budi iskrena prema sebi. Jednom se potruđi i prihvati udarac kao i svi drugi.« Izišao je i zalupio vratima. Onda se vratio. »U jednome imaš pravo«, vikao je kroz staklo. »Slični smo. Oboje smo jadni!«

Nisu razgovarali tjedan dana, ali onda su se opet slučajno sreli na plaži. Pravili su se da se ništa nije dogodilo, ali se činilo kao da su se nad ljeto nadvili tmurni oblaci. Svaki dan bilo je trideset pet stupnjeva. U kućici je bilo zagušljivo, a spavaće sobe u potkrovlju noću su bile nepodnošljive pa je Janey morala spavati na kauču. Pokušala je pisati ujutro, ali je nakon trideset osam stranica otkrila da ne može nastaviti. Došla je do trenutka kad »djevojka« (kako je Janey zamislila glavni lik) dolazi prvi put na snimanje, a režiser filma ulazi u njezinu prikolicu i prisili je da mu popuši. Priča je trebala biti o njezinu životu dok se bavila manekenstvom i glumom i o svim mukama s kojima se morala suočiti da bi je ozbiljno doživjeli kao osobu, no činilo se da nema smisla. Gdje bi to završilo? Svi kažu da u Hollywoodu možeš napredovati samo preko kreveta. Zašto je ona u to vjerovala? Njoj nije pomoglo. Ali kad to napraviš nekoliko puta, nadvladaš stid jer moraš sve ponoviti.

Ili bar tako misliš.

Dogodio se neobičan incident. Bila je u trgovini King Kullen kad je primijetila Helen Westacott kraj polica sa začinicima. Janey je projurila kraj nje spuštene glave nadajući se da je Helen neće vidjeti, ali kad se okrenula, Helen je zurila u nju čudnim pogledom, kao da prešutno pristaje na nešto. Janey je mislila da je vidjela Helen jednim okom — ispred sokova, kraj mesa, uz paste za zube; ali kad god je podignula pogled, Helen nije bilo. Janey je brzo uzela nekoliko stvari po koje je došla, a dok je izlazila, nešto joj je udarilo u kolica. Janey je podignula pogled. Iza nje je bila Helen i držala se za kolica dok su uz nju hodala njezina dva sina. Helen nije ništa rekla, samo je zurila. Dva dječaka, lijepi i tamnokosi s velikim smeđim očima, znatiželjno su je gledali. Janey se blago nasmiješila Helen i sa stravom primijetila da su joj kolica prazna.

Helen ju je pratila kroz parkiralište, Janey je poželjela potrčati, ali joj je bilo jasno da bi to Helen donijelo previše zadovoljstva. A onda se Helen okrenula i ušla u auto.

Janey je išla na tulum, ali su tamo uvijek bili isti ljudi koji si više nisu imali što reći. Pitali su je kako napreduje scenarij. »Napisala sam još pet stranica«, lagala bi. Često bi se napila. Comstock je bio kod neke grčke filmske zvijezde na jahti negdje u grčkom moru. Janey se nadala da će je pozvati, ali kad je to spomenula, on je samo rekao: »Pa već sam ti platio kuću.« To nije bio dobar znak. Onda ga je pitala mogu li se seksati normalno, a on je rekao da mu se tako neće dignuti. Ni to nije bio dobar znak. Obećao je da će se vratiti za tri tjedna, na vrijeme za Pattyno vjenčanje za Labor Day.

»Samo ti želim biti prijatelj«, rekao je Bili. »Znaš li ti kako je to mnogo za mene?«

Činilo se da ljeto nikad neće završiti.

VIII

»Svi me slušajte! Zapamtite, kad svečanost završi, počinje običan tulum.« Organizator vjenčanja, vitak mladić lepršave tamne kose, pljesnuo je rukama. »Svi znamo gdje nam je mjesto? Patty, znam da ti znaš što moraš raditi. Još pitanja?«

Janeyna majka, Monique, podigne ruku.

»Da, gospodo Wilcox?« rekao je mladić lažnom strpljivošću.

»Ne želim biti boosa. Ja bih cipele.«

»Gospodo Wilcox«, rekao je mladić kao da objašnjava djetetu, »zajedno smo odlučili da nećemo imati cipele. Ovo je bosonogo vjenčanje. To piše na pozivnici.«

»Ali stopala su tako ružna.«

»Siguran sam da su vaša stopala prekrasna, gospođo Wilcox, kao i sve ostalo na vama.« Mladić je na trenutak zastao okrećući se oko sebe. »Ovo je društveni događaj sezone, ljudi. *Zabljesnimol*«

Prolomio se pljesak. Janey je pogledala majku. Htjela je gospodariti i biti u središtu kao i uvijek. Monique je stigla prije dva dana i otad samo izaziva nevolje, zapitkuje osoblje iz službe za catering, namiguje snimatelju (netko je snimao dokumentarac o vjenčanju za *Lifetim*) i terorizira Diggerovu majku Pammy toliko da sada ta niska sjedokosa ženica s trajnom, jakim akcentom i Samsonite kovčegom punim čokoladica, odbija izići iz sobe.

»Janey«, rekla joj je majka jedan sat nakon dolaska, »kakve to gluposti čujem o tome da ti nešto kao pišeš? Patty je pametna. Ti se moraš baviti manekinstvom i naći muža. Za dvije godine bit će ti prekasno za djecu, a onda nećeš moći naći muškarca. Muškarac ne želi ženu koja mu ne može roditi dijete.«

»Mama, ja ne želim muža«, rekla je Janey stisnutih zuba.

»Djevojke su tako glupe«, rekla je majka paleći cigaretu (pušila je Virginia Slims jednu za drugom). »Besmislena je ta vaša želja za životom bez muškarca. Za pet godina bit će vam jako, jako žao. Pogledaj Patty. Ona je pametna i udaje se za Diggera. On je mlad i bogat. A ti nemaš ni dečka.«

»Patty je uvijek bila savršena, *maman*«, rekla je gorko Janey.

»Ne, nije savršena. Ali je pametna. Zna da mora raditi. Ti si lijepa, Janey. Ali i ti moraš raditi makar si lijepa.«

»Pa ja radim, *maman*«, rekla je Janey. »Zato pišem.«

Majka zakoluta očima i otpuhne dim kroz nos. Kosa joj je savršeno počešljana u plavu kacigu i još nosi ružičasti ruž. Tako tipično za nju, pomislila je Janey. Uvijek je imala pravo i nikad nije priznala Janeyne prave osjećaje. Janeyni osjećaji bili su posve nebitni ako se nisu savršeno slagali s njezinim.

»Majka ti je fantastična!« neprekidno je ponavljao Swish Daly. On je kreirao haljine za Patty i Janey (Janey je bila jedina djeveruša) i prekinuo ljetovanje na talijanskoj rivijeri radi ovog vjenčanja.

»Moja majka je jako staromodna«, rekla je Janey suho.

»Ma ne. Naprotiv. Ona je tako moderna«, rekao je Swish. »Tako je chic. I od glave do pete u sedamdeseti- | ma. Kad god je pogledam, poželim zapjevati 'Mrs. Robinson'.«

Organizator vjenčanja podignuo je ruku i kucnuo j prstima po satu. »Gosti stižu za petnaest minuta«, rekao je. »Svi na svoja mjesta.«

Činilo se da svi tjednima čekaju Pattyno vjenčanje. Na popisu je bilo četiristo gostiju, samo zvučna imena, zvijezde ili osobe s titulom poput »glavni urednik modnog časopisa« ili »arhitekt za zvijezde«. Janey nije znala bi li se smijala ili plakala. Proteklih deset godina uspijnjala se na hamptonskoj društvenoj ljestvici pokušava- 1 jući ostati u najboljim kućama i biti na najboljim tulumima, a Patty se pojavi na sceni i u samo jednoj sezoni bez teškoća uzleti do samoga vrha. Ona i Digger ponašali su se nonšalantno, kao da ništa ne primjećuju, bezbrižno, kao da je posve prirodno — čak i neizbježno — da su došli do tog položaja. S druge strane,

Janey se osjećala kao da prosi ostatke: dopustila si je da postane tajna ljubavnica moćnoga čovjeka koji ju jebe u guzicu da ne ostane trudna i pokušava ostvariti novu karijeru za koju nije sposobna, što je, unatoč aroganciji, jasno čak i njoj.

Kako se to dogodilo, pitala se dok se smiješila i pozdravljala goste, ljupko držeći čašu šampanjca između kažiprsta i palca. Očito je u nečemu pogriješila, ali u čemu? Zašto joj nitko nije rekao?

»Janey!« uzviknuo je Peter podignuvši je. »Nisam te vidio cijelo ljeto. Izgledaš sjajno, kao i uvijek.« Peter! Naravno, pozvan je i on. Bio je Diggerov odvjetnik. »Mislio sam na tebe. Moramo se vidjeti.«

»Da«, rekla je Janey ništa ne obećavši.

»Hej, znaš da je Gumdrop uginuo?« »O, Peter. Baš mi je žao«, rekla je. »Da, psi su kao i žene. Uvijek možeš naći zamjenu.« Nastavio je smiješeći se. Kako je bila tužna. Za deset godina bit će mu pedeset pet. Sto će onda biti s njim. »Bok, Janey«, rekao je Redmon. »O, Redmon«, odgovorila je Janey. Poljubila ga je u oba obraza. »Zao mi je... žao mi je zbog prošlog ljeta.« »Sto je bilo prošlog ljeta?« pitao je Redmon. »Ja se samo sjećam da sam *se ja* sjajno zabavljao.«

»Onda dobro. I ja sam se«, odgovorila je Janey. »Gle, gle, mladenkina sestra. Nadam se da neće biti vječna djeveruša.« »Zack!«

»Kakvo je ovo ljeto, ljubavi?« »Sjajno. A čak nisam morala nikoga tući po guzi.« »Harold, dragi.« Nagnula se i zagrlila ga. »Kad bi bar ti bila mladenka, ludo mala. Možda sljedeće godine, ha?«

»Možda«, odgovorila je Janey. Pogledala je kroz mnoštvo. Golemi mercedes s vozačem stao je na prilazu.

Vozač je iskočio i otvorio vrata. Izišao je Comstock, protegnuo se i pogledao oko sebe. Zatim je vozač otišao na drugu stranu. Sigurno je doveo neku filmsku zvijezdu, pomislila je Janey, ali umjesto toga iz auta je izišla visoka, tamnokosa žena. Veselo je obišla auto. Comstock ju je uhvatio za ruku.

»Janey! Kako si lijepa!« rekla je Allison. Nagnula se. »Vidjela si Zacka Mannersa? Izgleda strašno. Sigurno si sretna što nisi s njim. Čula sam da ga je policija zaustavila jer je vozio pijan i zatekli su ga kako skriva vrećicu kokaina u soknu. Sokne! U ljetu! Do kad možeš ostati u kući?«

»Do sutra«, rekla je Janey. »Ali je gazda rekao da mogu ostati još jedan dan.«

»Supač. Posjetit ću te«, rekla je Allison.

»Aha«, odgovorila je Janey. Jednim je okom gledala Comstocka kako joj se približava. Zнала je tu ženu s kojom je bio... ali zašto je drži za ruku i šapće joj na uho... izgleda tako zadovoljan sobom, a i ona... o, Bože... to je ona žena iz visokog društva — ona koja je bila udana za onog tipa iz Hollywooda, a onda za onoga koji se kandidirao za predsjednika — ali ona je tako ružna! Imala je konjsku facu. Što se vidjelo makar je nosila goleme sunčane naočale kao da se boji da bi je netko mogao prepoznati... navodno je bila strašna i bogata: što radi s njom?

»Bok, Janey«, rekao je.

»Comstock«, promucala je.

»Želio bih ti predstaviti svoju zaručnicu. Morgan Binchely.«

»Bok«, rekla je Janey. Nije mogla skinuti pogled s njegove face. Nije ga vidjela tri tjedna i sad je prvi put vidjela okrutnost koja se skrivala iza ružnoće. Imao je okrutne oči. Bez tih okrutnih očiju ne bi mogao svladati ružnoću. Ljudi bi ga odbacivali ili iskorištavali. Smiješio se, a ružičaste usnice odvajale su se i otkrivala razmak između zuba. Izraz njegova lica kao da je govorio: *Pokaži sad kakva si.*

I pokazala mu je.

»To je vesela vijest«, rekla je. »Kad ste se zaručili?«

»U Grčkoj«, odgovorila je Morgan. Naglasak u njezinu glasu odavao je školovanje i jahanje u Connecticutu. »Bilo je to pravo iznenađenje, moram reći.« Stisnula mu je ruku. »Izlazimo tek — koliko ono? — šest mjeseci.«

»Točno«, rekao je Comstock.

»Bože moj! Gospodin Comstock Dibble?« rekla je Janeyna majka koja se odjednom stvorila kraj nje. »Morala bih vam se pokloniti. Vi ste kralj. Kralj filma!«

»Moja majka Monique«, rekla je Janey.

»Znam sve vaše filmove«, rekla je majka dramatično spuštajući ruku na srce.

»Jako ste ljubazni«, rekao je Comstock.

»Vi ste Janeyn prijatelj?« pitala je majka hvatajući ga pod ruku.

»Janey piše nešto za mene.«

»Aha«, rekla je majka znatiželjno.

»Oprostite«, rekla je Janey.

»Janey!« povikao je Comstock.

Janey se okrenula. Gledala je Comstocka i stresla glavom.

»Ma pustite je«, rekla je majka. »Ona je uvijek znala biti — kako se kaže — *mučenica*.« Svi su se nasmijali.

IX

»Sad bih želio da svi nešto kažete. Idemo u krug. Predstavite se i ispričajte nam u nekoliko riječi zašto ste ovdje.« Instruktor, pedesetpetogodišnji muškarac s brkovima i loše krojenim odijelom koje je izgledalo kao da je previše puta bilo na kemijskom čišćenju, kimnuo je ženi u prednjem redu. »Zašto ne bismo počeli s vama«, rekao je.

»Pa«, rekla je žena. »Ja sam Susan Fazzino, imam trideset tri godine.«

»Ne moramo govoriti godine«, rekao je instruktor.

»Okej... udana sam i imam dvoje djece, dječaka i djevojčicu, bila sam učiteljica i tražim načina da zaradim još novca. S fleksibilnim radnim vremenom.«

»Jako dobro« rekao je instruktor. »Ali ako se pokrene vaša karijera prodavača nekretnina, radit ćete dvanaest sati na dan.«

»O! Nisam to znala.«

Janey se uspravila u stolcu i lupnula olovkom po bilježnici. Bože, kako je to dosadno. Na tečaju je tek deset minuta, a misli joj već lutaju.

»Ja sam Nelson Pavlak...«

Pa valjda je sretna što se tako lako izvukla. »Janey«, rekao je Comstock. Imao je obraza posjetiti je sljedeće popodne na povratku u grad dok se ona pakirala. »Ništa se ne mora promijeniti samo zato što se ženim. Možemo nastaviti. Morgan me poznaje. Zna da joj neću biti vjeran. Samo ne želi da to radim pred njom.«

»Zašto bi se bilo koja žena željela udati za muškarca za kojega zna da će je prevariti«, rekla je Janey zlobno. »Sigurno je očajna.«

»Ona je Europljanka«, rekao je odmatajući cigaru. A onda dodao: »Isuse, Janey. Nemoj biti tako konvencionalna. To je tako dosadno.«

»I nju jebeš u guzicu?« pitala je Janey slažući ručnike.

»Zapravo ne. Želimo da ostane trudna...«

»...Ja sam Nancy McKnight. Oduvijek sam htjela biti trgovac nekretninama...!«

»... svi znaju zašto se njome ženi«, rekla je Allison. »Nije zbog ljubavi. Ona ima novac. I status. To mi je jasno. Ali nije mi jasno kako ona ne vidi da je on iskorištava? Netko bi je morao upozoriti. Za Isusa Boga. Pa ima najmanje četrdeset pet godina. Već je bila dvaput udana. Čovjek bi mislio da se opametila.«

»On hoće nju«, rekla je Janey. Iznenadilo ju je što ništa ne osjeća, s obzirom na to koliko je ludo bila zaljubljena u njega.

»Naravno«, rekla je Allison natačući ostatke Janeyna vina. »Razmisli samo. Uzalud mu sav novac, uspjeh i moć — hoću reći, koga je briga što je on šef filmske kompanije i što se druži s glumcima — na Petu aveniju nije mogao ni primirisati. Tko bi ga pustio?«

»Sad će ga svi pustiti«, rekla je Janey. Zamišljala je Comstocka u predvorju sjajne stambene zgrade na Petoj aveniji. Odišlo bi mu bilo zgužvano i znojio bi se pružajući dvadeset dolara vrataru.

»... a vi?« pitao je instruktor kimnuvši prema Janey.

Janey je poskočila.

»Ja sam... Janey Wilcox. Manekenka«, rekla je. »Odnosno, bila sam manekenka. Sad... pokušavam promijeniti život. Pa sam mislila da bih mogla promijeniti i posao.«

»Mnogo ljudi s drugih poslova prelazi u poslove s nekretninama. Ali kakvu školu imate? Za ovaj posao treba mnogo matematike.«

»Ovaj«, rekla je Janey. »Završila sam godinu i pol fakulteta... i bila sam dobra matematičarka u osnovnoj.«

Svi su se smijali.

»Jako dobro, Janey«, rekao je instruktor povlačeći brk. »Ako vam je potrebna dodatna pomoć, ja vam stojim na raspolaganju.«

O, Bože.

Janey je pješačila doma. Bio je rujan, još je bilo toplo i svijetlo. Bacila je knjige u Guccijev ruksak koji joj je kupio Harold. Trudio se sve učiniti što privlačnijim, ali to neće, znala je, imati nikakvu važnost. Dani će se vući. Bit će lako, ali napokon, nije li takav život većine ljudi? Većina ljudi ustaje svako jutro i odlazi na posao. Sastaju se s običnim ljudima i odlaze u kino. Ne odlaze na svečane večere. Ne nose modele na revijama. Nisu izlazili s autorima bestselera ili s filmskim mogulima. Njihovo se ime ne pojavljuje u novinskim tračevima, ni dobrim ni lošim, a pogotovo nemaju ljetnikovce u Hamptonu. I preživjeli su.

Sranje, vjerojatno su sretni.

Ona nikad ne bi mogla biti sretna na takav način. Znala je da ne bi, baš kao što je znala da nikad neće završiti scenarij. Nikad se neće pojaviti u Comstockovu uredu i baciti mu završeni rukopis na stol i reći: »Pročitaj, se-ronjo!« Piši ono što znaš, svi su joj govorili. Možda je glupa ili luzer, ali to je znala. Još se sjećala prvoga dana kad je stigla u New York, u šesnaestoj, i postala mane-kenka. Majka joj je dopustila da s bratom sjedne na Am-trak vlak od Springfielda do New Yorka, čak je i platila noćenje u hotelu. Sto je bilo jako čudno za nju jer ona nikad nije napravila ništa za Janey. Ni prije ni poslije. Ali taj je put pristala pa su Janey i njezin brat Pete krenuli vlakom do Penn Stationa, prolazili kroz mrzovoljne gradiće i gradove, a krajolik je sve više poprimao smeđu boju i bilo je sve više ljudi i tvornica, sve je bilo zastrašujuće (ali Janey se svidjelo), sve dok nisu prošli kroz dugačak tunel i stigli u New York City. Smrdilo je na mokraću. Nije bilo sigurno. Odsjeli su kod Howarda Johnsona u Osmoj aveniji, a trube, lupanje i automobili nisu im dali zaspati cijelu noć, ali Janey nije smetalo.

Sljedeće jutro otišla je prvim taksijem u agenciju Ford Models. Bila je u Šezdeset šestoj istočnoj ulici, u uskoj crvenoj zgradi. Penjala se stubama. Gurnula je vrata. Prostorija je imala sive industrijske tepihe i postere na-slovnica časopisa na zidovima.

Čekala je.

A onda se pojavila sama Eileen Ford. Bila je niska žena kovrčave sijede kose, ali Janey je znala da je to Eileen Ford po zapovjednom načinu kojim je prilazila. Na sebi je imala smeđe cipele s petom od dva i pol centimetra.

Snimila je sobu. Bile su još četiri djevojke. Pogledala je Janey. »Ti«, rekla je. »Dođi sa mnom.«

Janey je išla za njom u ured.

»Koliko si visoka?« pitala je Eileen Ford.

»Metar sedamdeset osam«, odgovorila je.

»Dob?«

»Šesnaest«, šapnula je Janey.

»Vrati se u ponedjeljak u podne. Možeš?«

»Mogu«, odgovorila je Janey bez daha.

»Daj mi svoj broj telefona. Trebam pristanak tvojih roditelja.«

»Bit ću manekenka?«

»Hoćeš«, kimnula je. »Mislim da hoćeš.«

Janey je izišla iz ureda. Tresla se. »Bit ću manekenka«, poželjela je vikati. Poželjela je trčati, cupkati i skakati. »Manekenka! Manekenka! Manekenka!« A onda je, dok je odlazila, ušla prekrasna djevojka, djevojka čije je lice Janey prepoznala s naslovnice časopisa i sjajnih oglasa. Janey je zaustavila dah gledajući je. Djevojka je imala perlama ukrašenu jaknu i traperice. Imala je smeđe Guc-cijeve mokasine i Louis Vuitton kovčeg. Janey nikad nije vidjela tako glamurno biće.

»Bok, Bea«, rekla je djevojka sekretarici. Imala je dugu plavu kosu koja joj je u valovima padala niz leđa. »Došla sam po novac.«

Bio je petak.

»Odlaziš ovaj vikend?« pitala je Bea s recepcije dodajući joj omotnicu.
»U Hampton. Hvatam autobus u jedanaest i petnaest.«
»Dobro se provedi«, rekla je Bea.
»I ti«, rekla je djevojka i mahnula.
Hampton! Janey je u mislima ponavljala tu riječ. Sad ju je prvi put čula. To je sigurno najčarobnije mjesto na svijetu.
Kad se nakon tečaja vratila doma, zazvonio je telefon. Vjerojatno Harold. Obećao je da će nazvati i pitati kako ide škola. Podignula je slušalicu.
»Janey!« njezin booker iz manekenske agencije. »Pokušavam te dobiti cijelu večer. Baš su došli iz Victoria's Secret. Nazvali su. Traže baš tebe. Imaju novu kampanju. Traže nekoga tko će biti među osam njihovih.«
»Baš lijepo«, rekla je Janey.
»Čuj ovo. Traže žene, naglasili su žene. Ne djevojčice. Znači ponašaj se u skladu s godinama. I Janey«, rekao je upozoravajući je. »Nemoj uprskati. Uprskaj ovo i — obećavam ti — oprosti se s karijerom.«
Janey se nasmijala.
»Janey Wilcox?« pitala je žena pružajući ruku. »Ja sam Mariah. Direktorica u Victoria's Secret.«
»Drago mi je«, rekla je Janey. Rukovale su se. Mariah je imala dugu tamnu kosu. Bila je lijepa, oko trideset pet. Stisak ruke bio joj je čvrst. U tom su poslu bile stotine žena. Nisu bile dovoljno lijepe da bi bile manekenke, ali su htjele raditi nešto »glamurozno« pa su se doživljavale malo preozbiljno.
»Jako nam se svidio tvoj book«, rekla je Mariah. »Htjeli smo te upoznati.«
»Hvala«, odgovorila je Janey. Slijedila je Mariu u prostran, otvoreni studio. Bilo je i drugih ljudi. Stolova. Scena. Muškarac s videokamerom.
»Tražimo nekoliko posebnih djevojaka«, Mariah je rekla naglašavajući riječ »poseban«. »Nije dovoljno biti lijep. Mi želimo djevojke koje imaju osobnost. Iskusne. Želimo«, rekla je zastajkujući kako bi još više naglasila, »djevojke koje mogu biti uzor našim kupcima.«
Drugim riječima, pomislila je Janey, pametne modele. Evo nove. Kimnula je.
Došli su i drugi.
»Imaš li što protiv da odjeneš donje rublje?« šapnuli su. Na takvim ti se audicijama uvijek obraćaju u rukavicama da ih nitko ne može optužiti za seksualno ugrožavanje.
»Možeš li, molim te, leći na kauč?«
»Smijemo te snimiti?«
»Smijete«, rekla je Janey. »Mogu se i skinuti gola, ako hoćete.«
Mariah se nasmijala. »Na sreću ovo nije *Playboy*«, rekla je.
Skoro, pomislila je Janey.
Legla je na kauč. Namjestila predivno tijelo i spustila glavu na ruku.
»Reci nam nešto o sebi, Janey.«
»Pa«, počela je Janey blagim glasom koji nikoga nije mogao uvrijediti. »Imam trideset dvije godine. Manekenka sam... šesnaest godina, čini mi se, i glumica, iako rado govorim da glumim cijeli život. Prilično sam neovisna. Nikad se nisam udavala. Volim se brinuti za sebe. Ali to je vrlo teško, znate. Ja sam manekenka, ali i više od toga, ja sam neudana i pokušavam se probiti kroz život. Imam uspona i padova kao i svaka druga žena.« Nasmiješila se i okrenula na leđa.
»Ima dana kad mislim da sam ružna. I ima dana kad mislim da sam debela... kao sad... i dana kad mislim 'hoću li ikad naći nekoga tko bi mi se doista svidio'. Trudim se. Prošlo ljeto pisala sam scenarij o svom životu.«
»A što želiš postići u životu, Janey?«
»Ne znam što želim, ali znam da nešto želim.«

»A koji ti je cilj?«

Janey se nasmijala i zabacila kosu. Okrenula se na trbuh i zamahnula nogom. Stavila je glavu među ruke. Izraz lica joj je bio ozbiljan, ali ne preozbiljan. Gledala je izravno u kameru.

»Mislim da bih mogla reći... ne znam kamo idem.« Zastala je da bude efektnije. »Ali znam da nekamo idem.«

»Sjajno«, rekli su.

Osam mjeseci poslije.

Janey se zaustavila na prilazu kuće u Daniel Laneu u Sagaponicu u novom kabrioletu Porsche Boxter. Auto je bio glamurozan: srebrni lak i crvena koža, posebna narudžba. Bonus koji je dobila od Victoria's Secreta.

Nije joj baš bio nužan jer je imala ugovor od dva milijuna dolara za četiri godine. Za to je morala raditi najviše pedeset dana na godinu, a to znači, kako joj je rekao novi agent, imat će dovoljno vremena za audicije, čak i za snimanje televizijskih serija ili filmova. Već je bila na tri audicije za akcijski film s velikom zvijezdom i bili su »ozbiljno zainteresirani«.

Janey je oprezno zatvorila vrata automobila. Ne bi bilo dobro da oguli boju. Sestra ju je već pitala smije li voziti auto, a Janey je odbila. »Imaš dovoljno novca, Patty. Kupi si auto«, rekla je.

»Ali ja hoću voziti *tvoj* auto«, uzdisala je Patty. Izgledala je tako žalosno da su obje pukle od smijeha.

Janey je krenula prema kući vrteći ključeve oko prsta. Bila je to neobična kuća, s kuhinjom i dnevnom sobom (s kaminom) na katu odakle se s goleme terase vidio ocean. Dolje je bilo pet spavaćih soba, a vani dražesna starinska kućica koju se moglo koristiti za goste ili kao ured.

»Planirate li mnogo gostiju?« pitao je trgovac nekretninama.

»Ne«, odgovorila je Janey. »Vjerojatno ću pisati. Radim na scenariju, znate.«

»Stvarno?« pitao je agent. »Znam da ste na onoj reklami za Victoria's Secret. Ali nisam znao da pišete. Lijepa i pametna. Sretnica.«

»Hvala«, odgovorila je Janey.

»Obožavam onu vašu rečenicu iz reklame... Kako ono ide?«

»Ne znam kamo idem, ali znam da nekamo idem«, odgovorila je Janey.

»To je to«, rekao je agent. »Svi se mi tako osjećamo.«

Janey otvori vrata. Moja kuća, pomisli. Samo njezina. Ima pomalo pljesniv miris, ali sve kuće imaju taj miris prvi dan. Proći će za jedan sat. U međuvremenu ide plivati.

Uđe u glavnu spavaću sobu i skine odjeću. Soba ima najmanje pedeset kvadrata, krevet je golem, kupaonica mramorna s jacuzzijem i saunom. Kuća je bila jezivo skupa, ali nema veze. Ona si to može priuštiti.

Nije loše za neudanu ženu.

Otvori klizna staklena vrata i krene prema bazenu. Neobično je dugačak. Osamnaest metara.

Ode do najdubljeg dijela bazena. Zastane. U tom trenutku poželi da se pojavi Bili. Prošao bi stazom od pješčanika, uz stube, kroz bijelu ogradu i došao do bazena. »Janey«, rekao bi. Ovio bi ruke oko njezina golog tijela, poljubio joj kosu, lice. »Volim te«, rekao bi. »Ostavit ću ženu i oženiti se tobom.«

To se nikad neće dogoditi.

Janey gurne stopalo u vodu. Trideset pet stupnjeva.

Savršeno.

I skoči.

NAGLASCI
(za odrasle)

I

DIEKEOVI

Ovo je priča o dvoje zaposlenih ljudi. Dvoje ljudi koji imaju jako, jako važan posao. Dvoje jako, jako važnih ljudi, s dva jako, jako važna posla, u braku i s jednim djetetom.

Ovo su James i Winnie Dieke (izgovara se 'deek', a ne 'dyke'). Savršen par. (Bar oni misle da su savršeni par.) Žive u peterosobnom stanu na Upper West Sideu. Diplomirali su na fakultetima iz Ivy League⁴ (on na Harvardu, a ona na Smithu). Winnie ima trideset sedam godina. James četrdeset dvije (oni misle da je to savršena razlika u godinama za muškarca i ženu). U braku su gotovo sedam godina. Život im se okreće oko posla (i djeteta). Vole raditi. Stalno su zauzeti poslom i neurotični. Posao ih odvaja od drugih ljudi. Njihov ih posao (bar tako oni misle) čini superiornima u odnosu na druge ljude.

Oni su novinari. Ozbiljni novinari.

Winnie piše kolumnu na temu politike i života (»Je li to oksimoron?« pitao je James kad mu je prvi put rekla za posao) za ozbiljan časopis. James je poznat i cijenjen novinar — on piše priče od 10 do 15 kartica za časopise poput nedjeljnog *Times Magazinea*, *The New Republica* i *The New Yorkera*.

James i Winnie slažu se gotovo u svemu. Imaju izgrađeno mišljenje. »Nešto nije u redu s ljudima koji nisu informirani i koji ne rasuđuju inteligentno«, rekla je Winnie Jamesu kad su se upoznali na nekoj zabavi u stanu na Upper West Sideu. Svi prisutni bili su iz »novinarskih krugova« i mladi od trideset pet. Većina žena (poput Winnie) radila je u ženskim časopisima (to Winnie danas više ne spominje). James je baš dobio ASME nagradu za priču o pecanju na muhu. Svi su znali tko je on. Bio je visok i mršav, razbarušene kovrčave svijetle kose i s naočalama (još je visok i mršav, ali kose više gotovo nema). Bio je okružen djevojkama. Evo nekoliko stvari o kojima imaju isto mišljenje: mrze sve koji nisu poput njih; mrze sve koji su bogati, uspješni i stalno u novinama (posebno Donalda Trum-pa); mrze pomodne ljude i stvari (makar je James baš kupio Dolce&Gabbana naočale). Mrze TV; visokobu-džetne filmove; sve komercijalne, loše napisane knjige s top-liste bestselera u *The New York Timesu* (i ljude koji ih čitaju); brzogrize; oružje; republikance; skupine mladih neonacista; vjerske desničarske skupine koje se zauzimaju protiv pobačaja; manekenke (urednike modnih rubrika); masnoću na crvenom mesu; male pse koji stalno laju i njihove vlasnike.

Mrze ljude koji se drogiraju. Mrze ljude koji previše piju (osim ako im nisu prijatelji, a u tom slučaju poslije se s gorčinom žale na tu osobu). Mrze Hampton (ali ipak tamo iznajmljuju kuću, na Shelter Islandu, koji, podsjećaju se, zapravo i ne pripada u Hampton). Oni vjeruju u siromaštvo (ne poznaju, zapravo, nikoga siromašnog, osim dadilje s Jamajke koja baš i nije siromašna). Vjeruju u crne pisce (poznaju dvojicu, Winnie se pokušava sprijateljiti s trećim kojega je upoznala na konvenciji). Mrze glazbu, a posebno MTV (ali Winnie katkad gleda »Gdje su sad?« na VH1, posebno ako je spomenuti umjetnik danas narkoman ili alkoholičar). Misle da je moda glupost (ali se potajno uspoređuju s ljudima iz Dewarovih reklama). Misle da je tržište dionica prijevara (ali James ipak ulaže deset tisuća dolara svake godine i svako jutro provjerava dionice na Internetu). Mrze poduzetnike s Interneta koji odjednom postanu teški stotine milijuna dolara (ali Winnie potajno želi da James ode na Internet i nekako zaradi stotine milijuna dolara. Ona želi da on postane uspješniji. Mnogo uspješniji.). Oni mrze ovo što se događa u svijetu. Ne vjeruju u besplatan objed.

Vjeruju u žensko pismo (dok žene ne postanu previše uspješne ili ne privuku previše pozornosti ili ne počnu pisati o onome što Diekovi ne odobravaju — recimo o seksu — ako

⁴ Ivy League — stara i ugledna sveučilišta u istočnom dijelu SAD. To su sveučilišta Brown, Columbia, Cornell, Harvard, Princeton, Yale, Pennsylvania i Dartmouth College. Izraz se može odnositi i na druga vrlo cijenjena sveučilišta i koledže.

nije lezbijski seks). James, koji se potajno boji homoseksualaca (boji se da bi i on to mogao biti, jer je potajno fasciniran svojim i Winnienim šupkom), kaže da je feminist, ali uvijek ponižava žene koje nisu poput Winnie (uključujući i njezinu sestru). Neozbiljne. Bez djece. Neudane. Winnie se razboli kad vidi ženu koja je po njezinu mišljenju drolja. Ili još gore — kurva.

Diekeovi ne poznaju ljude koji odlaze u klubove ili ostaju vani do kasno ili se seksaju (osim Winniene sestre). Diekovima treba cijeli dan (a često i veći dio večeri) da dovrše posao. Tada su već tako iscrpljeni da mogu samo ići doma i večerati (ono što pripremi dadilja s Jamajke) i otići spavati. (Winnie mora ustati u šest ako želi biti s djetetom, a onda juri na posao. Dijete ima četiri godine. Winnie se nada da će dijete moći uskoro s njom na trčanje.) Doma im je udobno i vladaju situacijom, a nekad s djetetom (dok ne rade) sjede u mekanim flanelskim pidžamama. Winnie i dijete na sebi imaju papuče u obliku punjenih životinja, a Winnie pokreće svoje životinje tako da razgovaraju jedna s drugom. Dijete je slatko, sretno i predivno i nikad se ne žali. (Uvlači se Winnie u krevet kad god stigne. On kaže: »Mama, volim te.«) Uči čitati. (Winnie i James znaju da je genijalac.) »Ali on je pravi dječak«, govori Winnie prijateljicama koje su, kao i ona, prilagođene i zarađuju više od sto pedeset tisuća na godinu, koje isto imaju jedno ili dvoje djece. Winnie je uvijek šokirana kada to govori. Pomalo se boji jer nerado priznaje da su muškarci i žene drukčiji. (Ako su muškarci i žene drukčiji, što je onda ona?)

Winnie vjeruje (ne, ona zna) da je pametna kao James (iako nije sigurna da će on to ikad priznati) i jednako dobra novinarka. Često misli da je bolja od njega (u svemu, ne samo u novinarstvu), ali je on (jer je muškarac) dobio više prilika. Kad je pohvatala motive, nije joj bilo teško oponašati Jamesov stil (koji je on pokupio od drugih novinara svoga soja). Isto vrijedi i za način razgovora: pseudointelektualan i istodobno očajnički pametan — »pametualan«. (Recite mi da sam pametna — inače ću vas uvrijediti.)

Winnie je ogorčena, i James je ogorčen, ali nikad o tome ne razgovaraju.

JAMES SE BOJI

James se boji za svoj posao. Kad god završi priču, boji se da neće dobiti drugu. Kad dobije nov zadatak (uvijek ga dobije, ali to ništa ne znači), boji se da neće stići završiti u roku. Kad stigne, boji se da se uredniku (ili urednicima — uvijek ima bezličnih urednika koji vrebaju iz mračnih ureda) članak neće svidjeti. Kad im se sviđa, boji se da ga neće objaviti. Kad je objavljen, boji se da ga nitko neće čitati ni komentirati i da će sav njegov trud biti uzaludan. Ako ljudi govore o njemu (a ne govore uvijek, ali tada se on boji da nije veliki novinar), boji se da drugi put neće uspjeti.

James se boji Interneta. (Potajno želi da nikad nije izmišljen. Boji se jer nije izmišljen prije deset godina). Kad god pošalje e-mail (a čini se da ovih dana sve više vremena provodi šaljući e-mailove, a manje obavljajući svoj pravi posao, ali, napokon, ne rade li to svi), boji se da će ga dobiti pogrešni ljudi. Kad ga dobiju pravi ljudi, boji se da će ga oni poslati krivim ljudima. James zna da bi morao slati kratke, jezgrovite e-mailove, ali kad se prijavi nešto se dogodi. Ljutit je i osjeća se superiornim (frustriranim. Zna da je pametniji od većine ljudi na Internetu. Želi da to znaju, a boji se da ne znaju.). Uvjeren je da ga na Internetu uhode. Zna da će mu ukrasti broj kreditne kartice. (Zna da će jednoga dana, možda uskoro, sve prave knjige i časopise zamijeniti Internet. On i njegovi prijatelji prave se da se to neće dogoditi. Da će knjige i časopisi na Internetu biti samo dodatak ovima koje već postoje. Zna da neće. Zna da će vjerojatno ostati bez posla.)

Ali James se najviše boji svoje žene. Winnie. Čini se da se Winnie ne boji ničega, a to ga plaši. Kad bi Winnie bila prestrašena — kad ima nemoguć rok ili kad ne može nagovoriti ljude na suradnju ili razgovor, ili misli da ne dobiva zadatke koje želi — ona se ljuti. Naziva ljude i vrišti. Šalje e-mailove. (Većinu vremena provodi za 'kompjutorom. Ponosna je na

svoje e-mailove. Oni su jezgroviti i pametni, za razliku od Jamesovih koji su opširni, pakosni i previše introspektivni. Winnie ga nekad optužuje da previše piše.) Ona ulazi u uredničke sobe i prijeteći sikće: »Nadam se da time niste mislili da loše radim!« »Jer sam za vas napisala već entilijun« (to joj je jedna od najdražih riječi) »članaka koji su *bili* dovoljno dobri. Ali ako mi ne želite dati zadatak...«, oteže. Nikad ne izgovara riječi »spolna diskriminacija«. Svi se pomalo boje Winnie, a James se boji da jednoga dana neće dobiti zadatak ili da će biti otpuštena.

Ali ona uvijek dobije zadatak. A onda će o svom novom članku početi govoriti na jednoj od jednostavnih večera (oni to zovu »naš salon«) koje svakoga drugog utorka priređuju u svome stanu (pozivaju druge ozbiljne novinare i raspravljaju o političkim posljedicama svega — od mobitela, slavni i njihovih tjelesnih čuvara do toga što se dogodilo s novinarima koji su napustili prave časopise i otišli na Internet — (»Danas svatko može biti novinar. To je osnovni problem. Kakvoga ima smisla biti novinar, ako to može svatko?« govori James.). Svi će sjediti u dnevnoj sobi, s Limoges tanjurima na krilu (Winnie vjeruje u serviranje najboljega porculana gostima), jesti kristalku s nemasnim umakom i pileća prsa bez kože, možda s malo riže (nijedna žena u skupini nije dobra kuharica niti je hrana previše zanima). Popit će malo vina. Nitko iz njihova kruga poznanika više ne pije teški alkohol.

A onda će Winnie reći nešto kao: »Zanima me što mislite o nasilju među mladima. O tome pišem ovaj tjedan.« Kad je to počela raditi prije nekoliko godina, James je mislio kako je to baš slatko. Ali sad mu smeta (iako to nikad ne pokazuje). Zašto uvijek druge pita što misle? Ima li ona svoje mišljenje? A on se okreće po sobi gledajući misle li i drugi muškarci (muževi) isto.

On nema pojma. On nikad nema pojma. Cesto želi druge muževe pitati što misle o svojim ženama. Boje li se i oni? Mrze li ih? Maštaju li ikad o tome da gurnu ženu na krevet, strgnu joj gaćice i smjeste joj ga u guzicu? (James je pokušao nešto slično s Winnie na početku, ali ga je pljusnula i nije htjela s njim razgovarati tri dana poslije toga.)

Nekad James misli da se Winnie boji da će je ostaviti. Ali ona nikad ne kaže da se boji. Umjesto toga kaže nešto kao: »U braku smo sedam godina i imamo dijete. Kad bismo se rastali, ja bih dobila pola, znaš? Tebi bi bilo strašno živjeti od polovice naše današnje imovine s prihodima umanjenim za alimentaciju.« (Winnie ne zna da se James više boji toga da će ona ostaviti njega jer ima pravo: on doista ne bi mogao živjeti bez njezinih prihoda. I ne bi htio ostaviti sina.)

James se trudi ne razmišljati toliko o tome jer kad razmišlja, ne osjeća *se* kao muškarac u vezi. Kad se ne osjeća kao muškarac, pita se što bi ga Winnie pitala kad bi znala da se tako osjeća. Točnije: što to, uostalom, znači »osjećati se kao muškarac«? Kako se osjeća »muš- karac«? A kako on nikad ne zna odgovor na ta pitanja, mora se složiti s Winnie — čak i ako misli da je to passe.

Evo što je Winnie ispričala Jamesu na njihovom drugom izlasku: sedamdesetih je pušila marihuanu (imala je četrnaest godina), u šesnaestoj je dopuštala dečkima da je pipaju od glave do pete, onog ljeta kad je navršila sedamnaest, izgubila je junfer s dečkom iz susjedstva kojemu je bilo osamnaest i jako je dobro izgledao (godinama je bila zatreskana u njega, ali on se nije obazirao na nju sve do večeri kad je osjetio da će mu dopustiti seks. Taj dio Winnie nije ispričala Jamesu). Kad je svr- šio, otpratio ju je petsto metara do kuće (obavili su to u podrumu njegove kuće gdje je imao pripremljen ležaj). Nije ga impresioniralo što će ona te jeseni krenuti na Smith i nije ga bilo briga što je ona treći najbolji učenik u školi (što je podnošljivo jer su prvi i drugi bili dječaci). Naučila je da u nekim situacijama uspjeh i pamet ne štite od ružnog ponašanja drugih osoba i zaklela se da se više nikad neće naći u takvoj situaciji.

Približava se Winnien rođendan, a James se boji.

»ZLO«

Winnie ima sestru i brata. Svi vole Winniena brata. Diplomirao je na fakultetu za film pri UCLA i baš završava veliki dokumentarac o seksualnom robiju adolescentske dobi u Kini. (Prodao ga je obrazovnom programu. Za brata se nitko ne brine.) Svi se brinu za Win-nienu sestru Evie (Winnie je katkad zove »Zlo«) koja je dvije godine mlada od nje. Prije osam godina, Evie je morala na rehabilitaciju. U Hazelden. Otad svakih šest mjeseci mijenja odluku što želi biti. Glumica. Arhitektica zelenih površina. Pjevačica. Prodavačica nekretnina. Romanopisac. Filmski redatelj. Modni kreator. Sad teli biti novinarka. Kao Winnie. Prije tjedan dana Evie se pojavila na jako, jako važnoj zabavi u čast novinaru koji je napisao knjigu o nekom desničarskom političaru. (On je bio novinar iz *The New York Timesa* i svakih bi pet godina napisao knjigu. *The New York Times Book Review* uvijek je objavljivao dobre recenzije o njegovim knjigama. Winnie želi da to i James postigne.) Eviena bluzica bila je preduboko otkopčana pa su joj se vidjele grudi. (Imala je prilično ravne grudi, kao i Winnie, ali su joj prije nekoliko godin nekim čudom narasle. Winnie misli da ih je dala p večati, ali nikad o tome nisu govorile.) Evie je otiš ravno do novinara i zaokupila svu njegovu pozornost tako da nitko nije mogao s njim razgovarati. Druge s žene bjesnjale. Stajale su oko pladnja sa sirovim povrćem i grickale štapiće mrkve. Kolutale su očima i zlobno gledale Evie. Ali se nisu mogle »pobrinuti« za Evie ona ko kako bi to inače napravile jer je Evie Winniena sestra. Sljedećeg dana neka je kolegica nazvala Winnie i rekla joj kako je Evie otišla s uglednim novinarom u njegovu hotelsku sobu i tamo s njim provela noć. »Winnie, samo sam ti htjela reći da o tebi ne sudim na temelju ponašanja tvoje sestre«, rekla je. Onda je nazvala i Evie. »Mislim da sam dobila posao u *The New York Timesu*«, cičala je. »Ne petljaj mi se u život«, upozorila ju je Winnie (tiho). Zatim je dodala (mudro): »Zašto se ne zaposliš u modnom časopisu, ako baš tako jako želiš biti novinarka?« »Ma ne«, rekla je Evie. Glasno je gutala. Pila je dijetalnu colu. Popila bi pet dijetalnih cola dnevno. (Još jedna njezina ovisnost, mislila je Winnie). »Promijenit ću život. Postat ću jako uspješna. Baš kao moja velika seka.« Evie je totalno zbrkana, a James se katkad pita ne bi li bilo bolje da mu je ona žena. James vida Evie što manje, ali svake je godine zamoli da mu pomogne izabrati rođendanski dar za Winnie. Isprva je mislio da je to »čast za Evie« (za nju je dobro da provodi vrijeme s nekim muškarcem koji je neće iskoristiti, koji nije seronja ili gad — a Winnie se s tim slagala). Ali onda mu je postalo jasno da ga ona privlači. Naziva je. »Evie«, kaže. »Bok, šogi«, odgovara Evie. »Čuo si za moju noć s...«, kaže navodeći ime uglednog novinara. »I mislim da sam dobila prvi zadatak. Za *The New York Times*. To je baš sjajno, jelda?« Evie uvijek cvrkuće i uvijek izgleda kao da je njezino ponašanje normalno i pristojno. (Ne želi samoj sebi priznati, misli James.) »Winnie ima rođendan«, kaže James (zadržavajući nadzor nad sobom, odmah prelazi na bitno). »Znam«, kaže. »Imaš kakvu ideju?« pita. »Htio sam joj kupiti nešto kod Barneya. Neki nakit.« »Ne, Jimmy«, odgovara Evie. »Ti ne možeš platiti nakit koji bi se moglo nekome darovati.« (Zato te svi mrze, pomišlja James.) »Pa što onda?« pita. »Cipele«, odgovara. »Winnie treba par seksi cipela s visokom petom.« »O.K.«, kaže, iako zna da su seksi cipele s visokom petom zadnje što bi Winnie poželjela (ili trebala). Pristao se sastati s Evie na odjelu s cipelama u Bloomingdaleu. Spušta slušalicu i osjeća strah. Onda osjeti da mu se diže.

WINNIE JE ZABRINUTA

Na 38. rođendan Winnie Dieke, James Dieke se budi prestrašen. Winnie Dieke se budi depresivna. Baš i nema razloga za depresiju. Napokon, ona je sve postigla kako treba: prvi posao u dvadeset drugoj, prvi veliki posao za ugledni časopis u dvadeset sedmoj, upoznala budućeg muža u dvadeset osmoj, udala se u tridesetj, potvrdila kao »ozbiljna novinarka« u trideset prvoj, iznajmila stan u trideset prvoj, ostala trudna u trideset drugoj, dobila vlastitu kolumnu u trideset četvrtoj. Proteklih nekoliko tjedana Winnie je provodila mnogo vremena (previše vremena, za koje zna da ga je mogla potrošiti razmišljajući o nečemu drugom, o idejama, recimo) prisjećajući se svega što je postigla. Prisjećajući se kako je bila pametna što nije htjela biti jedna od očajnih neudanih žena (kao Evie). Ali nešto je krivo.

Winnie ne želi priznati (ona nikad ne želi priznati da je nešto u njezinu životu možda krivo), ali to bi mogao biti James. U zadnje je vrijeme zabrinuta zbog Jamesa. (Zapravo ljutita, ali zabrinutost je bolja.) James se ne pridržava svog dijela dogovora. Već je morao napisati veliko, važno djelo (po mogućnosti o politici: samo tako, s obzirom na političku klimu), koje bi njoj, kao njegovoj ženi (nije bez razloga uzela njegovo ime), podi-gnulo status u novinarskom svijetu. Da je James napisao veliku, utjecajnu knjigu, imali bi pristup većim, utjecajnijim ljudima. Bili bi veći i utjecajniji. Ali ne, James i dalje piše iste članke. I umire nad njima. James sad pola vremena provodi ponavljajući »Ne mogu pisati. Zapeo sam. Blokiran sam.«

»Ma daj, molim te, James«, reći će mu. »Počela sam entilijun stvari. Na drugoj liniji me čeka predstavnik CEO velike korporacije i drugih tvrtki. Ako si u blokadi, otiđi do prvog samoposluživanja i kupi nešto za večeru. I pazi da ne sadrži masnoće.« Onda spušta slušalicu. Ona želi da se time on bavi.

James je frustriran. I Winnie je frustrirana, ali ne mogu o tome razgovarati.

Kad se Winnie trudi, kad obazrivo predloži (baš onako kako će preporučiti psihići: izaberite »pravi« trenutak kad ste oboje opušteni) da bi možda doista mogao pisati neku knjigu, on se naduri. Uključi TV i gleda neku idiotsku, besmisleni emisiju kao što je *Hercules*. Winnie nekad poludi i isključi TV. Nekad jednostavno viče. Ali svađa uvijek završava Winnienim urlikom: »Pa baš sve ja moram? Ja moram i raditi i brinuti se za dijete« (iako se ona zapravo i ne brine za dijete — to uglavnom radi dadilja, a Winnie s njim provede samo jedan sat ujutro i dva sata navečer) »i za naše karijere? Ja nas moram proslaviti?«

»Već smo slavni«, uzvraća James (misleći: zlo mi je od tebe i pitam se zašto sam se oženio tobom? Ali nikad nema hrabrosti to i izgovoriti jer bi Winnie vjerojatno otišla i svi bi doznali istinu). »Ne možemo postati slavni nego što već jesmo, Winnie. Sto još hoćeš od mene?«

»Ja radim više«, odgovara Winnie, sad mirnije jer nema snage urlikati zauvijek (ali ima snage, misli James, vikati dovoljno). »Zašto se ne preselimo u Washington?«

»Ja se ne želim preseliti u Washington. Svi su moji urednici ovdje«, rekao je James. A zatim uključi TV ili uzme daljinski koji je završio ispod nekog stolca i vrati se *Herculesu*.

Winnie i James nikad ne pričaju prijateljima o tim svađama. Kad vikendom odlaze u šetnje ili sade cvijeće ili s prijateljima tragaju za antikvitetima (svi se naguraju u nečiji auto i odlaze u rasadnik po biljke ili »njuškaju« zapadnim Connecticutom), obično su na istoj strani: poštuju i dive se jedno drugome i onome što rade i najbolji su prijatelji. Čak i nakon one strašne rasprave koju su jedne subote navečer vodili s društvom (svi su se složili sljedeće jutro da su možda popili malo previše crnog vina — četiri boce na njih osam — i zakleli se da to više nikad neće napraviti) o tome iz kojeg društvenog sloja dolaze i kojem sloju sada pripadaju, svi su ostali dobri prijatelji. Ili možda nisu. Dok je Winnieno podrijetlo nedvojbeno (>gotovo školski primjer«, rekao je James) — ona potječe iz dobrostojeće irske obitelji i odrasla je u deseterosobnoj kući u kolonijalnom stilu na imanju velikom dvadeset jutara u Pennsylvaniji, gdje joj je otac bio sudac — Jamesovo nije. Njegov je otac imao tri kemijske čistionice na Long Islandu. Kemijske čistionice definitivno pripadaju nižoj klasi, ali nisu se mogli složiti da

li ga činjenica što je »imao tri čistionice« uzdiže u višu klasu.

James zna što ne valja u njegovu životu. Njegovo pi-sanje. Gubi vještinu gotovo istom brzinom kojom gubi erekciju.

Na Winnien rođendan, James Dieke budi se u strahu. Nešto će napraviti Winnie. Nešto što se njoj neće svidjeti. I uzbuđen je.

U podne James odlazi u Bloomingdale na sastanak s Winnienom sestrom. Dok prilazi odjelu s cipelama, primjećuje da se ostvario njegov najveći strah — Evie nije tamo.

Stoji usred odjela s cipelama i ne zna što bi. Svi ga gledaju. Izložen je (kao cipela). Podiže cipelu i spušta je. Prilazi prodavač. Kakav je muškarac prodavač na ženskom odjelu?

Muškarac pita može li mu pomoći. James odgovara: »Ne, čekam. Ženu. Danas joj je rođendan.«

Zašto je lagao prodavaču? Zašto mu je bilo što rekao? Sto ako muškarac (stranac) otkrije da mu Evie nije žena? Mislit će da mu je Evie ljubavnica. A što bi bilo da mu je Evie doista ljubavnica? Sto bi bilo kad bi potajno ševio ženinu sestru? (To bi se moglo dogoditi.

Evie se ševi sa svima, ima novog dečka svaka dva tjedna, spava s oženjenim muškarcima, spava s muškarcima koje susreće na tečajevima u večernjoj školi, na sastanku liječenih alkoholičara, u bifeu u Metu.) Kad je Winnie suosjećajna, kaže da ne bi smjeli osuđivati Evie, da si Evie ne može pomoći jer je ovisnica o seksu.

James šeće odjelom s cipelama. Razmišlja kako bi mogao otići i tako pokazati Evie. (Mnogo bi toga on mogao pokazati Evie.) Ali ona bi se mogla pojaviti svaki čas. Sjeda.

Pokušava se pretvarati da mu je udobno. (Sad je već ljut.) Kad su mu bile četiri godine odvojio se od majke dok je kupovala u Bloomingdaleu. Odlutao je do odjela s rubljem. Bio je pun čipkanih grudnjaka i haltera koji su mu iznad glave visjeli s vješalica. Osjećao se kao u šumi, kružio je i razmišljao kako će ugledati majku u sljedećem redu likre (jesu li onda koristili likru ili nešto drugo?). Nije je bilo. Sjeo je. Plakao je. (Želio je vrištati.) Bojao se, bojao se kao nikad u životu ni prije ni poslije toga. I bio je ljut. Mislio je da ga je majka napustila. Namjerno. Nije znao što bi. (Pa bio je samo dječak.)

»Bok, Jimmy.« Evie mu prilazi s leda i spušta ruke preko očiju. Ne miče se. (Ne smije nagraditi njezino neprimjereno ponašanje. Ali osjeća se glupo dok sjedi na odjelu s cipelama u Bloomingdaleu, a seksi žena mu drži ruke preko očiju.)

»Sranje, Evie«, kaže. »Nemam mnogo vremena.« (Podsjeća je s kim ima posla.)

»Rokovi?« pita Evie (pametno, misli James).

»Mene uvijek muče rokovi«, kaže. »To je pitanje od" govornosti. Ali to je tebi potpuno nepoznato.«

»Ma baš ti hvala«, odgovara Evie. Malo je slomljena, vidi se. Ali on je mora slomiti. (Ne može joj dopustiti da mu se upucava. Evie mora naučiti gdje su joj granice. Onda će možda uspjeti naći muškarca, zadržati ga i udati se. Postati zdrav član društva.)

»Idemo onda brzo«, kaže Evie. Okreće se i smiješi. »I ja imam rok. Htjela sam vas iznenaditi. Bilo bi to sjajno iznenađenje za tebe i Winnie. Dobila sam zadatak u *The New York Timesu!* O, Jimmy«, kaže. »Morat ćeš mi pomoći. Nazivat ću te svaki dan i tražiti od tebe savjet. Ne smeta ti, ha?«

»Kako to postižeš?« pita James. Želi biti sretan zbog nje, ali ne može. Evie ne zaslužuje zadatak u *The New York Timesu*. Nikad u životu nije napisala vijest. Vrišti mu se (a ovih dana jako često poželi vrištati) *u što se to pretvorio ovaj svijet?* »Super, čestitam«, kaže.

Evie izabire cipele. Sandale s visokom petom. Jebačke štikle, rekla bi Winnie. On gleda kako Evieno stopalo klizi u sandalu. Ima dobre noge. Sjajne noge. Isprobava sandale okrećući se u svim smjerovima. »Jimmy«, kaže, »ja bih stvarno voljela kad bi se ti veselio zbog mene.

Trudim se. Trudim se postići nešto u životu. Zašto mi ti i Winnie ne dajete potporu? Za promjenu.«

»Dajemo«, odgovara James.

Evie mu spušta ruku na rame pokušavajući održati ravnotežu dok se naginje kako bi izula

sandale. Nije joj odmaknuo ruku. Sugestivno ga gleda, a on joj uzvraća isti pogled. Ako ona može kršiti pravila, pomišlja, možda može i on. Četiri sata proveo je u kupnji cipela s Evie. Išli su u Barneys. Bergdorf. Saks. Idu na objed (Gino's). Evie pije vino, a i on. Isprva se protivio i naručio bocu mineralne, ali je onda, kad je Evie gotovo popila prvu čašu, tiho i sebi naručio čašu, preko ramena, kao da bi ona primijetila.) Napokon izabiru savršen par cipela za Winnie. Manolo Blahnik. Sandale. Stoje pet stotina dolara. Veselo plaća. On i Evie rastaju se na uglu. »Nazvat ću te sutra«, kaže mu, »kako bismo raspravili o mojem članku.«

»Priča, Evie, priča. A ne članak«, odgovara.
Odlazi. Malo alkohola (a stvarno je bilo samo malo, samo jedna čaša) hlapi, a njemu je malo mučno i jedva se kreće. Sto je napravio (je li bilo što napravio)? Poziva taksi. Prvi put otkad je u braku poželio je da ne mora doma. (Ali ne zna kamo bi išao umjesto doma.)

WINNIE GLEDA OKO SEBE

Winnie još misli da je njezina dužnost biti ljepša polovica para. Biti ljepša polovica znači vladati svijetom. To znači biti savršen. (Nije u pitanju ljepota. Lijepe žene su samozadovoljne. Lijepe žene su glupe jer se ne moraju truditi.) Visoka je metar sedamdeset i ima 57 kila. Da se opusti i dopusti tijelu da dosegne svoju prirodnu težinu, vjerojatno bi imala između 59 i 61 kile. Ali ona se ne opušta. (Sve je pitanje kontrole.)

Winnie često misli na težinu (vjerojatno prečesto. Morala bi više razmišljati o bitnim stvarima, o idejama. Ali tko bi se tome uspio oduprijeti?). Ona se jako, jako protivi ženskim časopisima koji angažiraju mršave mlade modele. To joj je jedan od najdražih razloga za ljutnju. (Napisala je nekoliko serija članaka o toj temi pod naslovom »Kost i koža nisu seksi«, a poslije toga se pojavila u dvije emisije na televiziji i uništila protivnicu, modnu urednicu ženskog časopisa.) Ali ona nikad ne bi htjela biti »debeli«. (Zao joj je kad se neka njezina prijateljica udeblja. Osjeća se superiornom. Ali samo zato što zna da su one nesretne.) Svoju težinu drži pod kontrolom zahvaljujući trčanju oko jezera u Central Parku svakoga dana u sedam ujutro (zna da to može biti opasno, ali bilo bi još opasnije kad bi se udebljala). Poslije se važe. Proučava svoje golo tijelo u zrcalu. Okreće se iz profila kako bi se uvjerala da joj trbuh nije ispupčen i da joj grudi ne vise. Ali to je činjenica. Bar malo. (To je ljuti. Zbog toga mrzi samu sebe. Podsjeća se da je rodila, ali to baš i ne pomaže.) Ako dobije kilu, odmah to riješi. Briga za sebe pripada opisu dobre djevojke.

Katkad, kad se Winnie okrene oko sebe (po uredu ili siteovima na Internetu), čini joj se da je posljednja dobra djevojka u svijetu. (Nekad se osjeća kao da je to zločin.) Dok je Winnie odrastala, svi su bili iz »fine« obitelji. (Možda i nisu bili toliko fini iza zatvorenih vrata, ali nitko o tome nije govorio.) Winniena majka uvijek je bila savršeno odjevena. Njezina je kuća bila krasno uređena (starinama i svilenim draperijama). Kuhala je i spremala. Winnie nije. Majka je nije na to prisiljavala. Obje su znale da će Winnie imati »karijeru« i »domaćicu«. (Nikad je ne bi nazvale »sluškinja« ili »kućna pomoćnica«.) Otac je bio povučen, ali nije bio neugodan. Bio je jednostavno otac, kao i svaki drugi. Nije bio previše bitan. Plaćao je račune. Roditelji su joj još u braku.

Kad se Winnie katkad okrene oko sebe i pogleda mlade žene koje danas rade u njezinu uredu, pita se što se dogodilo s dobrom djevojkom. (Zna što bi rekla njezina tajnica: »Dobre djevojke su taaaaaaako staromodne.« Onda bi pogledala Winnie. Ona ne bi ništa rekla. Ne bi morala. Winnie je znala što misli: da je Winnie staromodna.) Mlade djevojke više nisu dobre (i nije ih briga). Nose crno i pokazuju (velike, katkad obješene) grudi. Sve nose kratke suknje. Haljine izgledaju kao kombinei. Imaju tetovaže. I piercing. Žive u središtu grada u prljavim malim stanovima, stalno se seksaju, a onda to jedne drugima prepričavaju sljedeće jutro. Nitko im ništa ne smije reći. Svi se boje seksualnog ugrožavanja.

Winnie ih se katkad (i ne može vjerovati u to) boji. Ne može vjerovati da je već deset godina starija od njih. Nema ništa zajedničko s njima. Dok je i bila deset godina mlada, nije bila

poput njih. Bila je ambicioznija. I usredotočenija. Nije napredovala zahvaljujući seksu. (Iako se udala za Jamesa što, to mora priznati, nije škodilo njezinoj karijeri.) Nije dolazila mamurna na posao i nije se drogirala. (Prošle je godine jedna od tih mladih žena zatečena u zahodu sa šutom heroina. Čistačica ju je pronašla kako leži. Curu su poslali na liječenje. Nije otpuštena. Nisu je mogli otpustiti. Vratila se dva mjeseca poslije.)

Na kraju je prešla u drugi časopis.)

Te mlade žene ne boje se ničega. (Gladne su. I arogantne. Sve će učiniti samo da odu naprijed.) Prošle su godine dvije mlade žene uhvaćene u plagijatu. Jedna od njih plagirala je dva odlomka iz članka koji je Winnie napisala prije tri godine. Kad je Winnie to pročitala, bilo joj je zlo. (Osjećala se kao da ju je netko silovao. Žena. Nije mogla vjerovati da bi joj neka žena to mogla napraviti. Mislila je da se žene moraju držati zajedno.)

Ništa se nije dogodilo. (Winnie se žalila. Časopis je rekao da bi joj morala biti čast što ju je plagirala mlada žena. To je bio kompliment.) Na kraju je ta mlada žena promaknuta.

Winnie bi se pokušala sprijateljiti s tim mladim ženama. Ali se boji da je jaz pređubok. Rado bi rekla: »Hej, i ja sam bila buntovnica kad sam bila mlada.« Ali zna da bi je blijedo gledale. (To uvijek rade. Kako bi stekle kontrolu. Blijedo gledaju.) Rado bi im rekla da je, dok je ona bila mlada, odlazak u New York City značio hrabrost. Kao i sedam ljubavnika koje je imala prije Jamesa. (Jedan je bio za jednu noć. A drugi profesor. Dvadeset godina stariji. Prvi koji joj je pružio užitak oralnog seksa.) Ali ona im to neće ispričati. Zna da bi se smijale. Zna da te mlade djevojke do dvadeset pete imaju stotinu ljubavnika. (A vjerojatno i spolnu bolest. Ili infekciju. Od piercinga ili tetoviranja.)

Na trideset osmi rođendan Winnie Dieke budi se u depresiji.

To popodne Winnie radi ono što je radila i proteklih deset godina: odlazi k Elizabeth Arden. Ugađa si.

Daje si napraviti preljev i frizuru. Ide kozmetičarki i na manikiranje. I na depilaciju bikini-zone. (Nikad se tamo ne bi brijala. Brijanje je podsjeća na ono što se događalo kad je rađala. Nije sigurna da to želi ponoviti.)

Depilacija bikini-zone boli. Mrzi je, ali radi to svaka dva mjeseca. Poslije je muče uraštene dlačice koje katkad čupa pincetom prije nego što ode u krevet. (James to ne zna. I on ima odvratne navike, recimo kopa nos dok čita i rola šmrklje u kuglicu koju pregleda prije nego što je kao špekulu baci na tepih.) Dok je depiliraju, Winnie ima papirnate gaćice. Mora malo raširit noge (samo malo, misli), a žena (kozmetičarka) je mora malo dolje dirati. Obje se prave da se to ne događa, ali Winnie se očajnički pokušava pretvarati da ne razmišlja o seksu. Ali uvijek razmišlja. Trudi se izbjeći te misli. Pokušava ne razmišljati o mladim ženama u uredu i tome kako se one vjerojatno seksaju sa ženama jednako kao s muškarcima. Trudi se ne zamišljati da žene znaju što druge žene žele. Žele da im netko raširi noge. Umjesto toga Winnie se pita što će se dogoditi kad joj izrastu sijede dlake. Dolje. I to će se jednoga dana dogoditi. Sto će James misliti?

Je li to uopće bitno?

Ona i James više ne vode ljubav tako često. A kad to i rade, uvijek je isto. On je zadovoljava oralno. Ona svrši. Onda se poševe. On svrši. Winnie nikad nije doživjela orgazam »samo ševom«. (Ona misli da je to nemoguće. Ona potajno misli da žene koje kažu da mogu izmišljaju.)

Nakon depilacije, kad žena ode iz prostorije, a Winnie obuče svoje gaćice (praktične, crne pamučne gaćice) uvijek se poželi dolje dirati, ali to ne napravi. Neke granice neće prekoračiti. Posebno kad je riječ o tome da bude »seksi«. Ona ne nosi svileni rublje. Prekratke suknje. Prozirne bluze. Ni smiješne cipele.

»Sto je to James?« pitala je poslije stojeći u spavaćoj sobi. Sandale s remenčićima, tako krhke da se čini da će se slomiti ako samo pokuša prijeći sobu u njima, vise na njezinom prstu.

»Tvoj rođendanski dar«, odgovara James.

»Zašto?« pita Winnie.

»Ne sviđaju ti se«, kaže James povrijeđenim glasom (on zna da se samo tako može izvući iz ove strašne situacije koju je stvorio i u kojoj počinje uživati).

»Znaš da ja ne nosim takve cipele. Ne odobravam takve cipele«, kaže Winnie.

»Evie je dobila zadatak za *The New York Times*«, kaže.

»Evie je izabrala cipele?« pita Winnie.

»Odvratno. Dobila ga je spavajući s...«, odgovara izgovarajući ime uglednog novinara kojeg je Evie pokupila na promociji knjige prije nekoliko tjedana. »Kaže da se još vida s njim.« Winnie pogleda Jamesa. Kad su se upoznali, htjela je biti kao on. (U to su doba svi htjeli biti kao James. Smiješila mu se velika karijera. Onakva kakvu je Winnie željela. James je bio druga najbolja mogućnost.)

»Misliš da ljudi još žele biti kao ti, James?« pitala ga je. Usput. (On zna da mu Winnie postavlja stupicu kad ga pita ovakvo pitanje. Ali preumoran je, malo mamuran, da bi ovo razumio.)

»Zašto bi bilo tko htio biti kao ja?« pitao je James.

»To sam se i ja pitala«, odgovorila je Winnie. Pažljivo je spremila sandale u kutiju. »Ovo je stvarno bolno, znaš«, rekla je. »Ja bih ovo vratila, ali nemam vremena.«

»Zamijeni ih pod pauzom.«

»Ja nemam pauzu«, kaže Winnie. »Više nemam. Časopis širi moju kolumnu. Na dvije stranice. Pa ću raditi dvaput više.«

»Super.«

»Ne možeš biti malo veseliji? Ja sam sad faca.«

»Veselim se«, odgovori James. »Ne vidi se?«

»Obuci se, James«, kaže Winnie.

On i Winnie izlaze. Presvukao je košulju i stavio kravatu. Ljut je. (On nikad ništa ne napravi dobro.) On je naučio Winnie sve što zna (ili bar on tako misli). Kad su se upoznali, Winnie je satima sjedila, slušala ga i postavljala mu pitanja o poslu. Kad se napila (u početku su dosta pili i strastveno i lako vodili ljubav), nekad je znala reći da i ona želi biti kolumnistica. Da ima želje i ambicije. Da je pametna. James se nikad nije obazirao na to. Sto se njega tiče, mogla je biti i glupa. (Sad katkad poželi da je takva. Glupa.)

U početku je James doživljavao Winnie jednodimenzionalno. I samo u odnosu na sebe. Ona je bila srednjoškolka kakve nikad nije mogao imati u srednjoj školi. A onda je primijetio da ima i druge kvalitete. S Winnie je ono što mu je bilo neugodno (tulum i druženja) postalo prirodno. Nakon godinu dana svi su ih počeli ispitivati kad će se vjenčati. Uskoro se to i on počeo pitati. (Nije bio siguran odakle dolazi pitanje. Iznutra? Ili samo ponavlja ono što su drugi govorili?) Nije bila savršena (nije znao zašto), ali nije mislio da će sresti neku bolju. Uz to, svi su se njegovi prijatelji ženili. Kupovali stanove. Dobivali djecu (ili pričali o tome). Opet bi bio izoliran, kao u srednjoj školi.

I još je izoliran. (Da je bar s Evie. Da mu bar sad može popušiti.)

»Idemo, James«, kaže Winnie.

Otišli su u Bouley za Winnien rođendan gdje su se, kao i obično, pretvarali (a to je sad stvarno samo pretvaranje, misli James) da se dobro slažu. Kad stigne račun, svatko da svoju karticu i uzme svoj račun koji će u redakciji prijaviti kao poslovni trošak.

EVIANA PRIČA

»Pročitala si?« pita James. Nekoliko dana poslije. Nedjelja ujutro. Rano. Nedjeljna Eviana priča trebala bi se pojaviti u *The New York Timesu*.

»Molim?« pita Winnie. Priprema doručak u kuhinji. To je jedino vrijeme kad ona kuha (ako se to uopće tako može nazvati, misli James): reže grapefruit i slaže kriške dimljenog lososa na pecivo premazano topljenim sirom.

»Pročitala si Evienu priču«, pita James.

»O, to je ovaj vikend?«

»Tako ona kaže.«

»Stvarno?« pita Winnie. »Ja nisam o tome s njom razgovarala.«

»Naziva me«, kaže James.

»Nadam se da ni ti ne razgovaraš s njom.«

»Još je s onim...«, kaže imenujući slavnog uglednog novinara.

»Lijepo«, kaže Winnie. Spušta pladnjeve na stol u dnevnoj sobi. Razmata papirnati ubrus. Počinje jesti.

»Nisi znatiželjna?« pita James.

»Poslije ću se time pozabaviti«, kaže Winnie. »Mislim da bismo morali efikasnije voditi salon. Možda bismo morali dan prije e-mailom poslati pitanje tako da ljudi unaprijed mogu smisliti odgovor. Mislim da ćemo tako dobiti bolje odgovore.«

»Mislio sam da«, (ti si mislila, pomišlja James), »dobivamo dobre odgovore.«

»Uvijek može biti bolje, jelda, James?«

Winnie je pojela dva peciva sa sirom i lososom. »Odmah se vraćam«, kaže, »moram oprati zube. Luk.«

Odlazi u kupaonicu, a to u zadnje vrijeme radi poslije svakog obroka, gurne prst u grlo i povraća.

Kad se vratila, James je čitao novine.

»Odvratani si«, kaže.

»Molim? Sad ne smijem čitati *Times* samo zato što je Evie objavila priču u njemu?«

»Ma daj, James«, kaže Winnie. Uzima mu pola novina. Počinje listati stranice (nije se mogla suzdržati, pomišlja James, nikad se nije znala suzdržati). Napokon dolazi do rubrike »Život«. Tamo je pod naslovom »Ona stvar«, malen uokviren tekst s pričom o mesnoj struci. Na dnu Evien potpis.

»Znao si?« pita Winnie.

»Što?«

»Za Evien članak.« Winnie mu dobacuje novine. On ustaje. »Ima još peciva? Gladan sam.« Popodne Winnie naziva Evie. »Čestitam«, kaže.

»Hej!« odgovara Evie. »Hvala.«

»I kako je biti novinar?«

»Sjajno«, odgovara Evie. »Sad radim na drugoj priči za sljedeći tjedan. Vidiš? Uхватила sam jezik. Rekla sam 'priča', a ne 'članak'. U pozadini se čuje listanje. Evie se smije. 'Možeš pričekati?«

»Netko je tamo?« pita Winnie. (Bože, kako je Evie nepristojna.)

»Mmmmm, da...«, kaže Evie izgovarajući ime slavnog uglednog novinara.

»Sjajno«, kaže Winnie. »Jer smo James i ja željeli znati hoćete li ti i...«, kaže ponavljajući ime slavnog uglednog novinara, »doći k nama na večeru sljedeći tjedan. Mi častimo. Dogovoriti ćemo se kako njemu odgovara. Ha, Evie?«

»Da?« pita Evie pomalo sumnjičavo.

»Zapamti jedno«, kaže Winnie.

»Sto«, pita Evie.

»Ti si sad naša«, kaže Winnie (blago, tako da Evie ne posumnja koliko joj je teško izgovoriti te riječi). »A mi smo mediji.«

II

WINNIE IMA LOŠU NAVIKU

Winnie je stekla lošu naviku i to je jače od nje.

Svako jutro dok ulazi u ured — u golemoj crnoj zgradi na Šestoj aveniji koja kao da viče: »velika sam i važna« — juri kroz predvorje i ulazi u lift (svaki dan provede jedan sat, to je jednom izračunala, čekajući dizalo, vozeći se u njemu i pritom želeći da netko izumi brže), brzo ulazi u malu, ugodnu sobu s prozorom, tri uvenule biljke i malom modrom sofom — i baca se na kompjutor.

Utipkava lozinku. Skida kaput. Utipkava »www. ama« i udara enter, a kompjutor odlazi ravno na Amazon, com. A onda (to je jače od nje, to je uvijek jače od nje) unosi ime ozbiljnog uglednog novinara.

To radi već dva tjedna svako jutro.

Provjerava na kojem su mjestu njegove knjige, zatim čita komentare čitatelja.

Najdraži joj je ovaj:

Dosadno i posve besmisleno.

»Zamislite da je vaš najdosadniji profesor političkih znanosti napisao knjigu i prisilio sve svoje studente da je čitaju? Poželjeli biste ubiti tipa, zar ne? Radije pročitajte sastojke na kutiji sa žitaricama. Zanimljivije je.«

Kao i uvijek Winnie je oduševljena i zastrašena istodobno.

Otkako je otkrila stranicu (za to je znala i prije, ali nije htjela prihvatiti jer ljudi poput nje još kupuju knjige u pravim knjižarama), nije znala što bi mislila. Dio nje je zgrožen. Ti ljudi ne bi smjeli kupovati knjige. Preglu-pi su da bi čitali. Nemaju mašte. Ne čitaju i ne razumiju. Ako knjiga ne odgovara onome što oni misle o svijetu u svom uskom neukom mozgu, oni je razapnu. Kao glupa djeca u razredu koja nikad nisu razumjela što učitelj govori pa su se ljutila umjesto da im postane jasno ono što je jasno cijelom razredu — da su preglupi da bi razumjeli. Ali dio nje se (čak i ne potajno) boji da možda imaju pravo. Knjiga je pomalo dosadna. Winnie je pročitala prva dva poglavlja, preskočila na kraj i nikad je više nije uzela. Ali to je velika knjiga. Zašto neki glupan u Seattleu koji vjerojatno nikad u životu nije napisao ništa više osim e-maila ima pravo razapinjati knjigu i govoriti ljudima da je ne kupuju?

Winnie je uznemirena.

Svijet nije pravedan. (Ili je možda svijet pravedan, a ona nije? Možda je ona kao glupo dijete u razredu. Ali zna da nije. Glupa. Katkad misli da bi morao postojati test za otkrivanje gluposti dok je dijete još u maternici i da bi se sve glupe fetuse moralo abortirati. Zna da će argument protiv toga biti: »A tko će odlučivati što je glupost?« Ona ima odgovor: ona. Bila bi presretna kad bi mogla odlučivati.)

Onda čita stranice još desetak autora koje ona i Jamci poznaju i koji su u posljednjih godinu dana objavili knjige. Provjerava kako se te knjige kupuju. Ako stoje loše, oko 286.000. mjesta osjeća se dobro. To je jače od nje,

Mora prestati. Ali ne može. To je istraživanje. Što će se dogoditi ako James napiše knjigu?

Želi biti spremna na to. Morat će otupjeti na neizbježne loše kritike čitatelja. Zna da ih ne može doživljavati osobno, ali će ih baš tako doživljavati. Ona sve doživljava osobno. Posebno samu sebe.

Možda bi bilo bolje da James ne napiše knjigu. (Možda bi bilo bolje da se presele u Vermont i rade za male lokalne novine. Za dva mjeseca bilo bi kao da su umrli — zaboravili bi ih svi koji ih poznaju, a Winnie na to! nije spremna. Još ne.)

Zvoni telefon. Javlja se.

»Da«, kaže.

»Ja sam.« (James.)

»Bok«, odgovara mu. Odjednom se sjetila da ima mnogo posla.

»Dobro si?« pita je.

»Pod stresom. Entilijun stvari visi mi na vratu.«

Uvijek imaš entilijun stvari na vratu, a ja bih da šutiš o tome, misli James. Pitajući se: Zašto me ne primjećuješ? Zašto ne učiniš nešto da se osjećam dobro? Zašto se uvijek sve vrti oko tebe? Na glas izgovara: »Jutros me nazvao Clay. Tanner se vraća.«

»Stvarno?« pita Winnie. Nije sigurna što osjeća.

»Ima premijeru filma. U četvrtak.«

»Ah«, kaže Winnie. Prvi put u nekoliko dana zna da James misli isto što i ona. »Još jedan...«

»Aha. Još jedan visokobudžetni film s pucnjavom za Paramount.«

»Mislim da moramo biti tamo«, kaže Winnie uzdišu-ći.

»Ti ne moraš biti tamo«, kaže James. »Ali ja idem.«

»Ako ideš ti, idem i ja«, kaže Winnie.

»Dobro«, odgovara James ispod glasa.

»Nećeš da idem?« pita Winnie. Prijetećim glasom.

(Zašto odmah prijeti? Pita se James. Čak ti i ose dopuste da ih zgnječiš kad te ubodu.)

»Ja želim ići«, kaže James. »Ali ti mrziš takve događaje.«

»Ne mrzim.«

»Mrziš.«

»Ne mrzim ih. Mislim da su dosadni. Znaš što mislim o obožavanju zvijezda.«

»Tanner hoće da budem tamo«, kaže James.

»Sigurna sam da želi da budemo oboje. Ali to ne znači da moramo napraviti sve što Tanner želi.«

»Dolazi ovamo samo dvaput na godinu«, kaže James. »Ja želim ići.«

(U to sam sigurna, misli Winnie. Tako da možeš zuriti u glupe plavuše.) »Dobro«, kaže i spusti slušalicu.

Sad mora biti »u brizi« (mnogo bolji izraz, točniji od same riječi »zabrinut«) za tjedan dana. Posebno za ono što će učiniti (kako će se ponašati) kad Tanner stigne u grad. Provest će sate (koje je mogla potrošiti radeći nešto korisno, promišljajući ideje) zamišljajući reakcije na Jamesovo još neizraženo ponašanje. Opsjednuto će razmišljati kako će ona učiniti ovo, ako on učini ono. Recimo: ako James ostane cijelu noć vani s Tannerom (opet), rastat će se od njega. Ako se James bude (jadno, očajnički) udvarao svim glumicama, izbacit će ga iz kuće. Popije li James previše i povrati kroz prozor taksija, izbacit će mu svu odjeću kroz prozor. (James ne razumije da se našao na tankom ledu. Jako tankom.)

On skuplja sve više loših ocjena. Poznaje ga već deset godina i još mu ne vjeruje. Ne radi ono što bi morao. Na njega se ne možeš osloniti (čak niti na to da će donijeti prave namirnice iz trgovine). Ponaša se kao dijete (on je veliko odraslo dijete). Pokazalo se da nije velik novinar. (Njegova zarada nije dovoljna za račune.)

Možda bi joj (zapravo) bilo bolje bez njega: jedna osoba manje za koju se mora brinuti.

Winnie pritišće gumb na kompjutoru i čita e-mail.

Tajnica joj ulazi u ured. Winnie podiže pogled. Tajničina kosa je tamna i nepočesljana. Usne je nemarno našminkala crvenim ružem; na sebi ima kratku crnu suknju bez čarapa; uski crni pullover s V-izrezom (bar ima grudnjak); crne cipele koje daleko odjekuju. Izgleda kao da ju je netko (oprostite na izrazu) jahao cijelu noć i ostavio neispunjenu.

Tajnica se sruši na sofu. »Sto je?« pitala je. (Što je? Kao da je Winnie njezina tajnica.)

Winnie nikad ne zna točno kako bi odgovorila na taj pozdrav.

»Kako si?« pita. Živahno. Podsjećajući tajnicu da su u uredu. I da joj je ona šefica.

Tajnica naglašava manikuru. Nokti su joj obojeni zemljanom nijansom, kakav je bio i ostatak dana. »Imam infekciju urinarnog trakta. Mogu uzeti ostatak popodneva slobodno?«

Netko ju je doista jahao, ali nije ostala neispunjena.

»Ne«, rekla je Winnie, »danas popodne imam veliku konferenciju o Internetu i moraš biti

ovdje. Pokrivati ured.« (Časopis širi web-stranicu i žele da Winnie bude uključena. Jako uključena. A to bi moglo značiti više novca).

»Boli me«, kaže tajnica.

(Winnie joj želi reći — vrištati na nju — a da se prestanemo toliko seksati?, ali ne može.)

»Kupi si sok od brusnica. I uzmi pet tisuća mg vitamina C.«

Tajnica samo sjedi.

»To je to?« pita.

»Sto?« pita Winnie.

»Ono što si maloprije rekla.«

»O čemu? «

»Znaš o čemu.«

(Ne, ne znam, Winnie poželjeli vrištati.) »Ne razumijem«.

»Ni ja.«

»Što?« Ustala je i otišla do svog radnog mjesta (poput psa).

Winnie se pokušava usredotočiti na mailove. Psihijatar joj je rekao da ne zamišlja scenarije. A što ako Tanner zadrži Jamesa vani dvije noći, a James ode spavati s prostitutkom? Sto onda? To je jače od nje. Uvijek je bilo jače od nje.

JAMESOVA TEORIJA

Tjedan dana prije nego što je Tanner stigao, Winni je zabrinuta, a James uzbuđen. Oboje znaju da će s dogoditi nešto loše i da će o tome morati razgovarati.

James i Winnie znaju da James ne može odoljeti lošim stvarima kad Tanner stigne u grad.

Tanner je loš. (Njegov utjecaj je loš.) Tanner je tako loš da Winnie uvijek optužuje njega kad on i James rade loše stvari. Winnie misli (zna?) da James to nikad ne bi radio da nema Tannera. I ima pravo. Ne bi. James nema hrabrosti prkositi Winnie.

Ali Tanner ima. Tannera se ne tiče što Winnie misli. (On vjerojatno misli da je dosadna. Sto počinje misliti i James. On želi da Winnie napravi nešto zanimljivo, recimo da ode. Onda bi se opet mogao zaljubiti u nju. Ili naći drugu. Recimo metar sedamdeset visoku Švedanku s velikim grudima.) Winnie bi rado kontrolirala Tannera (kao što kontrolira Jamesa), ali ne može. Winnie Tanneru ne može ništa.

Tanner je velika filmska zvijezda, a Winnie nije.

Tanner je slavan. U usporedbi s Tannerom Winnie je beznačajna novinarka. U usporedbi s Tannerom, Winnie je žena. Žene Tanneru ne znače ništa, služe mu samo za seks. (James misli da bi se mogao osjećati isto. Kad bi se tako osjećao, možda bi se osjećao kao muškarac. Ali ne može. Winnie je majka njegova djeteta. U njezinu je tijelu rastao njihov sin. Kad se rodio, za njim je izišlo nešto sluzavo, a James je poželio da su ga prije upozorili. Kao sluz u tijelu jastoga. Katkad, u trenucima oralnog seksa s Winnie, razmišlja o sluzi. To je jače od njega. Grize ga savjest. A katkad razmišlja o vremenu kad se ševio na faksu. S nekom luđakinjom. Koja je od njega htjela da je jebe u guzicu a onda mu je poslije popušila. I zbog toga ga je grizla savjest.)

Ali Tanner je muškarac, više nego bilo što drugo. Dok su James i Tanner bili cimeri na Harvardu, Tanner je svaki vikend imao jednu ili dvije cure. (A katkad i pet. Sve ih je poševio.) Žene su ga progonile. Slale su mu poruke. Nazivale ga. Prijetile samoubojstvom, a Tanner ih nije poštovao. Nije morao. »Nek se krava ubije«, rekao je jednom. James se smijao, ali je poslije, to je bilo jače od njega, nazvao curu i pozvao je na kavu. Slušao ju je tri sata kako priča o Tanneru, a onda ju je pokušao poševiti. (Dopustila mu je samo da joj gurne prste. »Ja želim Tannera«, dahtala je tijekom cijelog tog jasnog, propalog susreta.)

James misli (i Winnie misli) da će se Tanneru jednoga dana dogoditi nešto loše. Mora mu se dogoditi nešto loše. Uhitit će ga ili će se (nada se Winnie) zaljubiti u neku ženu koja mu neće uzvratiti ljubav, ili će (nada se James) snimiti tri loša filma za redom što će značiti propast

njegove karijere. Ali to se nikad ne događa. Umjesto toga, Tanner je sve bogatiji i uspješniji. Snima loše filmove koji postaju hit, a kritičari ga počinju doživljavati ozbiljno. Izlazi s filmskim glumicama i još ima poneku vezu sa strane. Igra golf i skija. Puši cigare (i fiksa se kad poželi). Pristaša je demokratske stranke. Zараđuje najmanje dvadeset milijuna dolara na godinu (a možda i više). Ni za što (misli James).

James bi rado mrzio Tannera, ali ne može. Međutim, mrzio bi ga da mu nije prijatelj.

Vjerojatno bi se složio s Winnie — da je Tanner proizvod lošega, neškolorano-ga plitkog društva koje uzdiže ljude samo zato što dobro izgledaju, a publika ne bi, kad bi doista znala kakav je Tanner Hart, plaćala sedam, osam ili devet dolara za njegov film u kinu.

Ali opet, vjerojatno bi.

A kad ne bi, vjerojatno bi željeli da Tanner radi nešto gore. Mnogo gore. Da bude na čelu vojske, siluje i p-ljačka.

To Winnie ne razumije kad su muškarci u pitanju, misli James. Niti će ikad razumjeti. To će, veselo misli James, spriječiti Winnie da doista zaprijeti njegovoj muškosti. Zahvaljujući tome ostaje doma i surfa po por-nostranicama na Internetu ili igra šah protiv kompjutera ili čak ostaje doma sa sinom i s njim igra nasilne kompjutorske igre (James se osjeća malo krivim zbog toga, ali govori samome sebi da tako dječaka priprema za stvarni svijet, a s druge strane, dječak je tako dobar, brz i pametan) dok Winnie odlazi na posao u poslovni neboder. (Ona misli da je ona muškarac, ali nije, misli James, makar nosi odijela i, kao i onda kad ju je upoznao, košulje s trakama koje se vežu oko vrata kao u leptir kravatu.)

James zna, ali Winnie ne zna: muškarce se ne može ukrotiti.

Muškarci su po prirodi nasilni.

Muškarci uvijek žele seks s mnogo žena.

James je oduvijek to znao (svi muškarci to znaju i ponavljaju ženama već trideset godina, ali one ne slušaju). Ali sad je, misli, to doznao na drukčiji način.

James je čitao o čimpanzama.

Proučavao je sve što mu je palo u ruke o čimpanzama.

Čimpanze su nasilne. Odsuljaju se usred noći i napadaju druge čopore. Velike čimpanze (alfa mužjaci) izabiru male mužjake (beta mužjake) i nemilosrdno ih ubijaju dok mali čimpanze vrište od bola i straha. Zatim alfa čimpanze ukradu nekoliko ženki i seksaju se s njima.

Najprije se James počeo baviti majmunskim poslom (kad je već o tome počeo razmišljati) kako bi se osvetio Winnie. (Nije se mogao sjetiti za što joj se htio osvetiti.) Ali onda se zanio.

U zadnje vrijeme čita znanstvene članke na Internetu. I dopisuje se s istraživačima. Nije siguran kako se gomilaju sve te informacije, ali zna da sadrže dobru priču. Veliku priču.

James ima teoriju. Tanner je alfa-muškarac.

Zato se Tanner uvijek uspije izvući nekažnjeno. A James mu može samo čestitati. (K vragu, James može biti loš u njegovu društvu i izvući se bez kazne.)

»Winnie«, rekao je James kad se vratila s posla i skinula cipele (uvijek skida cipele čim dođe doma. Kaže da je žuljaju makar njezine cipele izgledaju kao najudobnije mokasinke).

»Mislim da imam ideju za novi članak.«

»Čekaj malo«, kaže Winnie.

»Winnie«, kaže James. Ide za njom, otišla je u sobicu njihova sina koji pokušava dadilji s Jamajke pročitati knjigu o dinosaurima.

»Lju... ljub...«, kaže dječak.

»Ljubičasto«, dodaje Winnie. (Nestrpljivo, misli James. Winnie nema strpljenja za sina, ona općenito nema strpljenja za djecu.)

»Morala bi mu dopustiti da sam zaključim«, kaže James. Znajući po izrazu Winniena lica da je rekao nešto pogrešno. Opet.

»James«, kaže Winnie. »Da svaki put čekam dok netko u mojoj blizini dođe sam do rezultata, čekala bih cijeli život,«

»Pretpostavljam da govoriš o meni«, uzvratila James.

»Više ne znam o čemu govorim«, kaže Winnie. Laže. Samo želi izbjeći svađu. James slijedi Winnie u kuhinju. Winnie skida naušnice i stavlja ih na kuhinjski pult. Otvara hladnjak i vadi tri mrkve.

»Mislim da ću napisati članak o čimpanzama«, kaže James.

Winnie ne odgovara. Začudeno ga pogleda i odgrize pola mrkve.

»Toliko ima novih teorija«, kaže James. »Teorija koje se mogu primijeniti na ljude. Primjerice, Tanner je alfa muškarac.«

»Razgovarao si s Tannerom?« pita Winnie.

»Nisam«, kaže James. »Ali ću razgovarati s njim. O toj teoriji. Možda ću čak pisati o njemu. Iskoristiti ga kao primjer.«

Winnie se kratko, zlobno nasmije. »Znaš da ti njegovi agenti to nikad neće dopustiti.«

»Mogu mu promijeniti ime.«

»Razgovarao si se Clayom?« pita Winnie. (Opet ga ignorira. Nekad ga je iscijedila do kraja kad je pričao o poslu.)

»Rekao sam ti da jesam. Kako bih inače znao da Tanner dolazi?«

»Kako su... Clay i Veronica?«

»Ne znam«, kaže James. Nemoćno. Opet gubi kontrolu nad razgovorom.

»Veronica još prijeti da će se rastati od Claya?«

»Prijetila je da će se rastati?«

»Tako je rekla. Zadnji put kad sam je vidjela. Dok je Tanner bio tu.«

»A da. Sad se sjećam«, kaže James. Mora biti pomirljiv. Sad mu je to jedina šansa. Winnie je nekako uspjela okrenuti razgovor i izbjeći sklisku, možda i neugodnu, temu. U kojoj on gubi.

»Kad bi se bar Clay opametio«, kaže Winnie. »Otići će ako se Clay bude ponašao kao što se ponašao kad je Tanner zadnji put bio tu.«

»Razgovarala si s Veronicom?« pita James.

»S njom razgovaram samo kad je Tanner tu. Stvarno, James, nemam vremena.«

»Znam.«

»A ona uopće nije zanimljiva. Kad se vrati doma s posla, ona je obična kućanica.«

»Imaš pravo.«

»Molim te«, kaže Winnie. »Moram obaviti još nekoliko razgovora. Danas smo imali veliki sastanak o Internetu i možda žele da počnem.«

»To je sjajno«, kaže James. Vraća se u sobičak koji naziva svojim uredom. Lakše mu je. Kao da je u zadnji čas izbjegao nešto loše. Sjeda za kompjutor.

Sto god se dogodilo, podsjeća se da on i Winnie imaju bolji brak od Claya i Veronike. Veronica je Tannerova sestra i još je veća gadura od Winnie. (Nekad je bila lijepa, ali se opustila i udebljala.) Clay i Veronica imaju dvoje djece. Clay je kipar. Postaje slavan. Ima ljubavnice. (Veronica mu je kao uteg oko vrata. Ne radi i nikad nije radila. Kad bi se dogodilo nešto između njega i Winnie, Winnie bi se mogla brinuti za sebe.)

Jedan sat poslije, Winnie dolazi u njegov ured.

»Razmišljala sam«, kaže. »O tvojoj ideji.«

»Da?« kaže James.

»Ima urođenu manu. Ako je Tanner alfa muškarac, što si ti James?«

Ona se nasmije¹ i ode iz sobe.

III

DOGODILO SE NEŠTO LOŠE

Na redu je Tanner Hart. Sjedi u stražnjem kutu VIP sobe u Chaosu (u sobi do koje se može stići samo privatnim liftom, do kojeg se može doći samo kroz poseban ulaz koji čuvaju dva izbacivača i mlada dama s popisom), puši crveni Marlboro, cigaretu za cigaretom, i ispija martinije. Tanner Hart se smije. Tanner Hart se mršti. Tanner Hart kima, širi oči od čuda, otvara usta. »Aha, aha, da, sjećam se kad smo se upoznali na snimanju *Oštrice*. I kako si? Imala si psa, jelda, i nešto se dogodilo tom psu, nešto sa slonom? A, da, mačku, imala si mačku.« A onda govori nekom drugom: »Hej, te noći je bilo prilično vruće, ha, ostani u blizini, možemo otići poslije svega ovog nekamo u miru razgovarati, a inače si dobro, ha? *Izgledaš sjajno.*«

Tanner Hart gleda na sat. Uskoro će mu postati dosadno. (Još jedna premijera filma.) Za jedan sat moći će pokupiti komada i vratiti se u hotelsku sobu. Onda će mu opet postati dosadno. (Pa će sve morati ponoviti, što će samo po sebi biti dosadno.)

»Jimmy!« viče Tanner. James i Winnie Dieke guraju se kroz mnoštvo. Još su u kaputu. James izgleda jadno, Winnie izgleda bijesno. (James se srozao, misli Tanner, otkako se oženio s Winnie i dobio dijete. Izgleda kao zatočenik. Tanner ga mora osloboditi. Winnie izgleda kao da joj treba dobra jebačina. Tanner mora i nju osloboditi.)

Winnie primijeti Tannera. Maše mu.

»Samo ćemo se pozdraviti i idemo doma«, kaže Jamesu.

James ne kaže ništa. Čeka pravi trenutak za bijeg.

»Jimmy, stari moj. Jimmy, mali moj.« Tanner zgrabi Jamesa oko vrata i počne ga ljuljati. Zatim odgurne Jamesa i prihvaća Winnieno lice rukama. Privlači je sebi i ljubi u usta. »Kako vas volim«, kaže.

»Svi nas vole«, uzvraća Winnie.

»Da, ali ja vas posebno volim«, kaže Tanner. »Jeste imali problema na ulazu? Ti ljudi na vratima su pravi seronje. Stalno to ponavljam ljudima zaduženim za reklamu, ali se ništa ne mijenja. James, gdje ti je piće? Neka netko čovjeku donese koktel«, viče Tanner. Sjedne i nasloni se. Privlači Winnie u krilo. »Čuvaj se, Jimmy«, kaže. »Ukrast ću ti je jednog dana.« Da bar, pomisli James.

Winnie se cereka, uzima martini iz Tannerove ruke i otpija velik gutljaj. (Winnie je posve druga osoba pred Tannerom. Upucava mu se. Odvratno, pomišlja James. Ona misli da bi *ona* mogla zanimati Tannera?)

»Oho, polako mala, polako«, kaže Tanner ponovno uzimajući čašu i lupkajući je po stražnjici. Spušta ruku ispod njezina kaputa. Winnie se ne buni. (Mrzi Tannera sve dok ga ne ugleda. A onda je to jače od nje. Voli ga.)

»Kako si?«, pita Winnie. »Ozbiljna sam.«

»Odmah se vraćam«, kaže James.

»Čekaj malo, stari«, kaže Tanner. Pruža Jamesu paketić kokaina. Okreće se Winnie. »I, gdje mi je buduća lena?« pita.

James je oduševljen. Osjeća se kao zločesti školarac koji je baš pobjegao s profesorovom kredom. (Jednom je doista pobjegao s profesorovom kredom, kad je bio jako mali. Bilo je dobro prve tri minute, dok ga nisu uhvatili. Onda su ga poslali doma. Bilo ga je sram. Nije bilo pošteno. Pa bio je to samo komadić krede.) James je u WC-u naletio na Claya Ryana.

»Isuse«, kaže Clay, »pokušavam pobjeći od žene.«

»I ja«, kaže James. Pruža Clayu kokain. Clay gurne vrh ključa u kokain i podigne ga do nosa.

»A što je s Winnienom sestrom Evie?« pita.

»Ona je super«, odgovara James.

Evie želi seks s Tannerom i jako je uzbuđena.

S Tannerom se srela tri puta i svaki put je spustio šape na nju. Na taj joj je način rekao da će se rado ševiti s njom, ako ona to bude htjela.

Ona misli da od toga neće biti ništa (misli da bi moglo nešto biti, da bi mogla, nekom pogreškom prirode, ona biti »prava«), ali joj je svejedno. Ona želi samo jednom. Zanima je kako je. (Želi seks s filmskom zvijezdom. Želi seks s mnogim filmskim zvijezdama. Pa tko ne želi?)

Evie sreće Jamesa i Claya ispred zahoda.

Izgledaju kao da su nešto radili. James briše nos. (Uopće nije cool, misli Evie. Baš je jadan. Kako Winnie može spavati s njim? Čelav je.)

»Vidio si Winnie?« pita ga.

James i Clay vode Evie u zahod. »Nikad to nisam radio«, kaže James.

»Ma daj, James, šuti«, odgovara Evie.

»Nemoj reći Winnie«, kaže James.

»Ja ću reći Winnie«, kaže Clay. »Reći ću cijelom jebenom svijetu. Pa i svojoj ženi. Ko ju jebe.«

Ispred zahoda sreli su Tannera. Tanner, Clay i Evie ulaze u zahod. James odlazi do šanka po piće. U kabini Tanner stiže Evie. Kao da Clay nema. Evie misli da će se onesvijestiti.

Tanner je bolji u živo nego na ekranu.

»Kako to da nisi bila na vjenčanju«, pita.

»Kojem?« pita Evie.

»Jamesa i Winnie.«

»Liječila sam ovisnost«, kaže Evie.

Veronica i Winnie sjede za stolom. »Ja samo katkad poželim malo poštovanja«, kaže Veronica. »Kad sam upoznala Claya, živio je u stanu bez kupaonice.«

»James ili radi ili je na Internetu ili gleda TV«, kaže Winnie. Zašto ona uvijek zapne s Veronicom?

»Ne bi li mogao poslušati? Mene? Zadnje što je napravio bila su loša ulaganja.«

»Oni uvijek za sve imaju vremena osim za nas«, kaže Winnie. »E pa sad ja nemam vremena za njega.«

»A on to čak i ne primjećuje? A sad su negdje na koki«, kaže Veronica. »Pogledaj ih samo kako mrmljaju kao majmuni. Odvratno.«

James, Evie i Clay sjednu s Veronicom i Winnie.

»James piše o čimpanzama«, kaže Evie.

»Molim te, James, ne pričaj o tome. To je tako dosadno«, kaže Winnie.

»Samo sam otkrio da vlada ilegalno uvozi čimpanze za tajna medicinska istraživanja. Skrivaju ih u skladištu na donjem Manhattanu«, kaže James.

»Zašto bi bilo tko dovozio majmune na Manhattan?« pita Winnie.

»Jesi li znala da su u nekim majmunskim čopore ženke lezbijke? I da dopuštaju mužjacima da ih gledaju?« pitao je Clay naginjući se nad Evie.

»Idemo, Clay«, kaže Veronica.

»Čekaj«, kaže Clay. »Nisam popio piće.«

»Tko je za još jedno piće?« pita James.

»Dosta je bilo«, kaže Winnie.

»Tanner naručuje još jedno piće«, kaže James.

»Tanner odlazi«, kaže Veronica. I doista, Tanner odlazi pomičući se prema liftu, ljubeći i stišćući ljude putem.

»Odvest ćemo te doma, Evie«, kaže Winnie ustajući.

»Ne treba. Ne moram rano ustati«, kaže Evie. Jednim okom prati Tannera. Ne može mu

dopustiti da ode. »Vratit ću se«, kaže.

»Sigurno«, odgovara Clay.

Veronica ga bijesno pogleda.

Evie se žuri za Tannerom. Winnie, James, Veronica i Clay su tako dosadni. Zašto je Winnie uvijek želi kontrolirati? Zar ne razumije da su Evie i Tanner jedna vrsta ljudi, a Winnie i James druga? (Oni vole izlaske. Zabavu.) Uspjela se ugrutati u dizalo s Tannerom neposredno prije nego što su se zatvorila vrata.

»To je prava cura«, kaže Tanner. Gleda Evie pun pohvale i misli: bit će dobra. (Imao je stotine djevojaka poput Evie. Seksi i slobodne. Previše slobodne. Kad prijeđu određene godine više ne mogu naći muža. Pa ni dečka. On bi radije ševio Winnie. Ona bar nije slobodna.) »Samo mi obećaj jedno«, šapće Tanner. »Nemoj mi srati o braku.« Pjeva: »It ain't me, babe. It ain't me you're looking for. Babe.«

»Ne budi tako siguran«, cereka se Evie.

Vrata dizala otvaraju se u prizemlju. Tanner hvata Evie za ruku. Jure na ulicu. Vozač limuzine pridržava otvorena vrata. Policijske barikade zadržavaju mnoštvo. »Maestro!« vrišti Tanner. Uvlači Evie u limuzinu.

Clay, Veronica, Winnie i James stoje na uglu. Pokušavaju dozvati taksi. (Ili pokušavaju ne dozvati taksi, misli James.)

»Ako se želiš ubiti, samo naprijed«, kaže Veronica Clayu. »Meni se živo jebe.«

»O čemu ti to?« pita Clay.

»O, zaisusaboga, Clay. Ti stvarno misliš da sam glupa.«

»Idemo na cugu«, kaže James.

»Vas dvojica ste se našmrkali«, kaže Winnie.

»Nismo se našmrkali«, kaže James.

»Možeš ti to vjerovati, stari?« pita Clay Jamesa. »Dokad ćemo mi ovo trpjeti?«

»Koji si ti luzer, James«, kaže Winnie. »Idemo u taksi i doma.«

»Ne idem u taksi«, kaže James. »Idem na cugu.«

»James!«

»Neću!« kaže James. »Tanner tamo ušmrka gram ko-ke i nitko mu ne sjedi za vratom.«

»Tanner je slavna filmska zvijezda koja zarađuje petnaest milijuna dolara po filmu«, kaže Winnie.

»Tanner je alkoholičar, narkoman i seksoman. Totalni degenerični psihopat«, kaže Veronica.

»Znači sve se vrti oko novca«, kaže Clay.

»O čemu ti to?« pita Veronica.

»Ona je«, Clay pokazuje prema Winnie, »maloprije rekla da Tanner zarađuje petnaest milijuna na godinu. Sto znači da je to onda O.K.«

»Po filmu. Petnaest milijuna po filmu. I ne, nije O.K.«

»Dosta mi je«, kaže Clay Jamesu. »A tebi?«

»Ja samo hoću svoju cugu«, kaže James.

Tannerova limuzina zastaje na uglu. Tanner spušta prozor. »Netko treba prijevoz?«

»Ja«, kaže Clay.

»I ja«, dodaje James. Ne gleda Winnie.

»Da nisi ušao u taj auto, Clay.«

»Daj mala, razvedri se«, dobacuje Tanner. »Ja i dečki idemo na cugu.«

Clay i James ulaze u limuzinu, pužući preko Evie koja leži na podu i smije se. »Bok, dečki«, kaže. Dok limuzina odlazi, James potajice dobacuje pogled Winnie. Usta su joj otvorena, ali ovaj put ne progovara.

JAMESU JE LOŠE

Četiri ujutro.

Jamesu baš nije dobro. Ukrao je kredu. Kažnjen je. Misli (ali nije siguran) da čuje glasove. »Sto si sad napravio, James«, pita ga majka. »Kako si krenuo, morat ćemo te slati u popravni dom. Nećeš valjda biti propalica kao tvoj otac.«

Njegov je otac bio propalica? Odišla su mu uvijek bila zgužvana. Imao je tri kemijske čistionice. Je li mu Betty, knjigovotkinja, bila ljubavnica? »Spusti hlače, James«, kaže otac izvlačeći remen.

Bio je to sićušan komadić krede. Otpadak.

»Pusti me unutra«, kaže James. Promukao je. Zvuči kao da nije njegov. (Nekako se našao u zgradi u kojoj živi. Nekako se našao u taksiju i očito rekao taksistu adresu. Ali mu se čini da je to bilo prije sto godina. Možda jučer.)

»Da?« pita vratar. James ga nikad prije nije vidio.

»Ja sam James Dieke. Živim ovdje«, kaže podižući ključeve.

Vratar ga pušta. »Vi ste novi?« pita James. Bolje mu je dok razgovara. Kad bi bar mogao nastaviti govoriti, možda bi se mogao izvući iz ovoga. »Oženjeni ste? Ja jesam. Nisam siguran da li mi se to sviđa, ali što se može?«

»Laku noć«, kaže vratar.

James se vozi dizalom do svog kata. Traje li minutu ili cijelu vječnost? Odrastao je na Long Islandu, u kućama u nizu. Sve su bile iste. U njegovoj je bio namještaj od ratana iz Searsa. (Baka je jela crveno-bijele prugaste slatkiše. Zvala ih je peperminti. Nosila je kućne haljine cvjetnog uzorka.)

Winniena kuća imala je bazen i igralište za tenis. Otac joj je bio sudac. Winnie je imala crni Prince tenis reket.

To je jako, jako bitno.

Jednom je netko donio majmuna u školu. Rep mu je bio ofucan.

Ptice cvrkuću. Buka je nepodnošljiva. Tko bi rekao da u New Yorku ima toliko ptica? Ulazi u stan. Pokazat će on svima njima. Napisat će knjigu. Izazvat će pravi potres. Ljudi to moraju znati.

»Winnie«, kaže.

Ona leži u krevetu. Otvara oči i gleda ga. Okreće se.

Netko to mora doznati.

James je protrese. »Sadržaj je sjajan, Winnie. Budna si, Winnie? To je možda iskorištavanje rupe u strukturi, ali umjesto štakora, koriste majmune i otkrivaju da se primati ponašaju drukčije što znači da problem seže sve do uzroka nestašice stanova u središtu grada. Naravno, Stephen Jay Gold otkrio je isto u studiji na puževima.«

»Otiđi... na... kauč.«

»... koja je zatim primijenjena na primatima, a Darwin nikad nije pročitao Mendela. Znaš što to znači? Da Darwin nikad nije čitao Mendela?«

»O čemu ti to govoriš, James?« gleda ga. Onda ga je vjerojatno doista pogledala jer kaže:

»Isuse. Jezivo izgledaš. Kao skitnica. I smrdiš.«

»Oprosti što sam te probudio«, kaže James. Nije mu žao. Odjednom osjeća snažnu (i neobjašnjivu) ljubav prema njoj. Želi voditi ljubav. Želi seks. Mora se seksati.

Sjedne na rub kreveta. »Divna si. Ti si divna žena, Uvijek sam ti htio reći koliko te volim, ali mi nikad ne daš priliku.«

»Odvratani si«, kaže Winnie. »Zamolila bih te da se odmah odseliš, ali je tako kasno. Ujutro možeš otići hotel.« Navlači pokrivač preko glave.

»Svi ti se tako dive. Tanner je lud za tobom.«

»Ja to ne mogu podnijeti«, kaže Winnie. Eksplodirat će. Ujutro mora na posao. (Zašto svi drugi misle da je njihovo sranje važnije od njezina? Katkad poželi da netko primijeti važnost

njezinog sranja. Jednom.)

James je grli. Pokušava je poljubiti.

»James«, kaže.

»Tako si... lijepa«, kaže James pokušavajući je pogladiti po kosi.

»James, odi spavati. James, prestani... pozvat ću poli čiju zbog silovanja u braku. James, makni se.«

Winnie vrišti. James se skotrlja u stranu. Stenje.

»Idi na kauč!« kaže Winnie.

»Ne mogu.«

Winnie baca pokrivač. »Sutra moramo razgovarati, tvom ponašanju. Ovdje će biti velikih promjena.«

»Winnie.«

»Ozbiljna sam, James. Imamo dijete. Imaš obvez Živo me zanima odakle tebi i Clayu ideja da moţet jurcati okolo kao šestogodišnjaci? Jeste li moţda vidjel Veronicu i mene da hodamo okolo opijamo se, drogiramo i tulumarimo do četiri u jutro? Kako bi ti se to svidjelo? Kako bi se tebi svidjelo kad bih ja izišla i gurala glavu u tuđe hlače, drogirala se s njim u zahodu i tko zna što još radila? Moţda to jednom i napravim. Jer, znaš što, James, svejedno mi je. Dosta mi je.«

»Winnie?«

»A to s čimpanzama i alfa-muškarcima. Počinjem pomišljati da si se malo izgubio. Probudi se, James. Sad je novo tisućljeće. Muškarci i ţene su ravnopravni. Kuţiš? Pa zašto onda ne razmišljaš malo o tome kako se ja osjećam. Misliš da mi se sviđa što se moram brinuti za tebe? A ja? I ja bi rado da se netko brine za mene. Rado bih imala muţa koji bi bar mogao platiti... svu stanarinu. Ti si mi teret, James. Dosadilo mi je raditi osamdeset posto posla i dobiti dvadeset posto zarade. Dosta mi je...«

»Winnie?«

»Šuti, James. Sad sam ja na redu. Cijelu sam večer morala trpjeti tvoja sranja. Prosjedila sam ovdje pet sati i pitala se gdje si i na što se spremaš. Zlo mi je od tebe, James. Nisi ništa bolji od Evie. Ona misli da je nismo vidjele kako se skriva u limuzini. Skriva! Pa ima trideset pet godina! Očito je htjela spavati s Clayom. A sam Bog zna što pokušava s Tannerom.«

»S Clayom?« pita James.

»Da. S Clayom. Oţenjenim čovjekom.«

»Winnie... pa ja...«

»Sto?«

»Ja... ja...«

»Zini.«

»Winnie, mislim da ću imati infarkt. Umrijet ću. Winnie. Mislim da umirem.«

»Oh, James. Ti si *takav gubitnik*.« Winnie spušta glavu na ruke. »Ne znaš se čak ni ušlagirati.«

IV JAMES KAŽE NE

James želi da ga netko njeguje i mazi. (Kao kad je bio mali. Kad je bio bolestan. Majka bi mu prostrla posteljinu na kauču i dopustila mu da gleda televiziju cijeli dan. Otac bi ga nazvao na telefon. »Bok, mali«, rekao bi. »Kako je mali?«) Htio bi da mu Winnie veli: »O, James, sunce malo.« (Htio bi da je Winnie kao njegova majka. Ili bar majčinski raspoložena prema njemu.)

A ona mu veli: »Rekli su da si dobro.«

Nisam dobro, želi vrištati. Da bar Winnie ode. Da joj bar može reći da ode. Sad ne može.

Nikad neće moći. »Znam«, odgovara.

»Sad možeš ići.«

»Znam«, kaže. Stišće gumb na daljinskom i mijenja programe na TV-u iznad glave.

»Onda, možemo ići?« pita ga. »James, moram se vratiti u redakciju.«

»Trebam odjeću.«

»Tu ti je«, kaže Winnie. Podiže njegovu odjeću sa stolca i baca mu je na bolnički krevet.

James gleda košulju, majicu (s logom Winniena čašo-piša), traperice, sokne i bijele gaće.

Odjeća mu izgleda prljavo. »Trebam čistu odjeću«, kaže.

»Nisi se dovoljno sramotio?« šapne Winnie. (Ne želi da je čuje starac na susjednom krevetu koji je napola mrtav. Kojemu krastava noga viri ispod pokrivača.)

»Ne idem doma«, kaže James. »Idem na presicu.« Prekapa po odjeći. Još se ne osjeća baš... normalno. (Kao da se nafiksao. Vjerojatno je to od kokaina koji je uzeo večer prije u kombinaciji s injekcijom demerola koju je sinoć dobio u bolnici. Ili jutros. Kad je mislio da će imati infarkt. Od kokaina. Drugima je bilo još gore. Puknuli su heroin. Ali oni nisu u braku s Winnie.)

»Imaš bilježnicu koju mi možeš posuditi?« pita.

»Hoću da ideš doma.«

»Ne«, kaže. Ako sad popusti, gotov je.

»Kako to misliš — ne?«

»Ne«, kaže. »Sto misliš da to znači?«

»Sigurno si još ušlagiran«, kaže.

»Vjerojatno«, odgovara joj. Podiže pogled prema TV-u. Ne osjeća se neugodno. Svijet je zanimljivog intenziteta koji, prvi put u njegovu životu, ne izaziva tjeskobu.

»Kamo ideš?«

»Na presicu.« (I on mora obaviti nešto važno.)

»Na presicu!«

»O majmunima«, kaže. »Čimpanzama.«

»Kojim, James?« pita Winnie. (Pametno, misli James. Ako se vraća starim trikovima i pokušava ga nadmudriti, onda možda i nije tako ljutita.)

»Trebam i olovku«, kaže. »Ne mogu pronaći sat. Ne mogu izići odavde bez sata.«

»O, Bože dragi!« kaže. Winnie se približi uzglavlju stupajući (a ona je jedina osoba za koju zna da stupa) i stisne tipku. »Molim se da nitko od naših prijatelja ne naučuje za ovaj incident. To bi ti moglo uništiti karijeru.«

»Moglo bi«, odgovara.

»Je li tebi uopće stalo?«

»Nije«, kaže.

U sobu stiže sestra. »Molim?« pita.

»Moj muž ne može pronaći ručni sat«, kaže Winnie. »Možete li ga potražiti, molim vas.«

»Na ruci mu je.«

»Ma gle ti to«, kaže James. Naslanja se na jastuke i gleda srebrni Rolex kao da je novi. »Sad je pola jedanaest.«

»Znam koliko je sati. Morala sam otići iz redakcije. Sad ustani i obuci se.«

Ulazi liječnik. »Kako smo jutros, g. Dieke?« pita.
 »Richard?« kaže Winnie.
 »Winnie?«
 »Kako si?« pita Winnie ljubazno se smiješeći, kao da James ne leži u bolničkom krevetu, visokom, smrdljivom, napola gol. »Nisam znala da radiš u Lenox Hillu.«
 »Kako bi znala?« pita Richard. »Nismo se vidjeli od faksa.«
 »Bili smo skupa na faksu«, kaže Winnie. »Kakva je ovo slučajnost. Ovo je Richard Feble, a ovo moj muž, James Dieke.«
 »Drago mi je što ti mogu reći da ti je muž dobro«, kaže Richard. »EKG i rendgen pluća su mi normalni, pa ti samo mogu reći: izbjegavaj ta čuda jer nikad ne znaš što je u njima. Ako baš moraš uživati u ilegalnim supstancijama, popuši joint. Može? Ne bih vas više želio vidjeti ovdje.«
 »Vjeruj mi, Richarde, ovo je čista slučajnost«, kaže Winnie. »James i ja *nikad...*«
 »Ja nisam tvoja mama«, kaže Richard. »Usput, ovo smo našli u džepu g. Diekea. Možda biste željeli zadržati.« Pruža Winnie malu smeđu vrećicu. Bila je napola puna bijelog praha. Namigne joj.
 »O«, kaže Winnie. »Hvala.« Sprema je u torbicu. Gleda Jamesa. Sad je i ona narkomanka. A što ako je ulove s tim?
 Richard potapša Jamesa po nozi. »Čitao sam tvoje članke u *Esquireu*. Sigurno vodiš divlji život.«
 »Razuzdan«, kaže James. Ne gleda Winnie.
 »Ja imam kolumnu u X-u«, kaže Winnie.
 »O, pa uvijek smo znali da ćeš *ti* uspjeti«, kaže Richard.
 »Moramo se jednom naći«, kaže Winnie, naginje glavu u stranu i smješka se. »Oženjen si?«
 »Ja? Ne. Čujte, moram u vizitu. Drago mi je što smo se sreli, Winnie«, kaže Richard. Pokazuje Jamesa. »Jedva čekam tvoj novi članak. Čuvaj se, frajeru.«
 Richard izlazi iz sobe. Winnie se okreće Jamesu. »Razuzdan?« ponavlja. »Dakle, James, sad sam sve čula.«
 James je pogleda. Najradije bi joj isplazio jezik. Ali ipak odustaje. Umjesto toga se nasmije.

DOGODILO SE NEŠTO DOBRO

James se zavuču u stražnji dio velike plesne dvorane u Hiltonu baš u pravom trenutku kad je naprijed počela gužva.
 Privlačna (kad malo bolje razmisli, jako privlačna) tamnokosa djevojka u uskom ljubičastom topu (iz kojega bi joj svaki čas mogle ispasti grudi) mahnito maše rukom. »Hej, Danny. Danny!« više promuklim glasom. »Gdje su sad carinici?«
 Danny Pico, šef carine, proćelav tip masne kose u jeftinom tamnoplavom sakou zuri u nju.
 »Ne danas, Amber«, kaže. »*Ne danas.*«
 Amber! James zamišlja kakve bi joj bile grudi. Pune i meke. I uzdrhtale. Već dugo nije imao takve grudi.
 »Molim te, Danny«, kaže Amber. »Zašto se novac poreznih obveznika troši na posve nebitne znanstvene eksperimente?«
 »Sljedeći«, kaže Danny.
 »Hej. Četvrti amandman«, kaže Amber mašući rukom s plavo nalakiranim noktima. (Četvrti amandman?)
 »Konferencija za tisak je gotova!« kaže Danny Pico. Soba je eksplodirala. Amber se okrene i uputi prema vratima lupkajući sandalama s potpeticom od deset centimetara. Ima minicu. Kožnu. Bijelu. Kreće ravno prema Jamesu.
 »Oprostite«, kaže dodirnuvši je za ruku dok je prolazila kraj njega.
 Ona zastane i okrene se. »Ha?« kaže. »Mi se pozna-mo?«

»Ja sam James Dieke.«

Lice joj se razvedrilo. »James Dieke. Bože«, kaže. »Pa vi ste jedan od mojih heroja.«

»Ja?« (On?)

»Pa da. Jako mi se svidjela vaša priča o satelitima. Vi ste jedini novinar koji je magnezijev sulfid učinio za-nimljivim. Bitnim. Znete?«

»Stvarno«, kaže James. (Magnezijev sulfid?)

Premješta papire iz jedne ruke u drugu. Pruža ruku. »Amber Anders.«

»Ideš«, kaže James.

»Hm?«

»Vaše ime. Sjajno je.« (Zvuči kao ime porno zvijezde.)

»Mislite? Uvijek mi se činilo da je to dobro ime za potpis članka. Ja pišem za X«, spomene časopis za koji radi Winnie. »Ja sam član redakcije. Ne zauvijek, nadam se.« Naginje se prema njemu. »Neki se nikad ne izvuku, znate? Kunem se, ima urednika u mračnim uredima koji se skrivaju iza hrpe zastarjelih tema.«

»Reći ću vam nešto«, kaže James. »Takvih uvijek ima. Vire iz mračnih uredića. I mrcvare novinare.«

»Hej, baš ste zabavni, znate. Nitko vam nikad nije rekao da ste zabavni.«

»Možda me ne poznaju dobro«, kaže James. Pita se poznaje li ona Winnie. (Pita se zna li da mu se diže.)

»Za koga sad radiš?« pita ga.

»Za nedjeljni *Times Magazine*«, odgovara.

»Cool«, kaže. Gura prst u usta i gricka nokat. Podigne pogled prema njemu. Oči su joj velike i smeđe. Bez bora. »Ovi neće ništa reći. Ali nema veze. Imam adresu skladišta u Brooklynu gdje skrivaju te majmunske je-bače.«

»Majmunske jebače?« ponavlja James.

»Majmune. Čimpanze. Čimpanze na kojima obavljaju tajne pokuse. Kužiš?«

James je nemoćan (kako bi se tome mogao oduprije-ti?), slijedi je iz hotela ravno na 56. ulicu.

»I nećeš vjerovati od koga sam dobila adresu«, kaže. »Od vozača Dannyja Pica. Možeš vjerovati?« Stoje na pločniku i idu prema Petoj. »Imaš cigaretu? Ne? Nema veze. Nisam ni mislila da pušiš. Hej, ideš sa mnom?«

»S tobom?« pita James.

»U skladište, blešo. U skladište na Brooklynu. Imam adresu, znaš?«

»Aha. Adresu«, kaže James. »Ali kako ćemo doći do Brooklyna?«

Amber stane i pogleda ga. »Službenim autom. Kako drukčije?«

»Službenim autom?« pita James.

»Pa neću valjda ovakva gradskim prijevozom?«

Petnaest minuta poslije, kaže mu: »Hej, James. Imam ideju. Zašto ne bismo skupa pisali o ovome? Kao Woodward i Bernstein. Samo što je ne želim biti onaj mali. Kako se ono zvao?«

»Tko?« pita James gledajući u njezine grudi. »Woodward? Bernstein?«

»Aha«, kaže Amber. »Taj.« Sjede na stražnjem sjedalu newyorskoga službenog auta. Prelaze Brooklynski most. Amber se naginje preko sjedala i spušta ruku na njegovu. »Ovo je baš guba, jelda?«

»Jesam li ti ispričao svoju teoriju o alfa mužjacima?« pita James.

WINNIE DONOSI ODLUKU

Winnie želi biti voljena.

Želi da je netko cijeni. Želi da je poštuje. (Njoj baš i nije jasno što to znači »cijeniti nekoga«.

A kome je?) Ona želi da joj muškarac govori: »Volim te, Winnie. Tako si lijepa.«

Želi da joj daruje vrijedan nakit.

Zar je to previše?

Je li nju itko ikad volio? Majka ju je voljela. (Jurila je iz škole samo da bi vidjela majku. Išle su skupa u supermarket. I do Ann Taylor. Majka joj je kupovala pulovere i suknje jarkih boja. Dokoljenke. Dokoljenke je nosila još i u srednjoj školi. I vrpce za kosu.)

Otac ju je kritizirao. Cesto. U svemu što je radila. (Ako je imala sve petice, a uglavnom je imala čiste petice, on bi govorio: »To sam i očekivao. To očekujem od svog djeteta.«)

Uz oca se osjećala kao da nije dovoljno dobra. Kao da joj nešto nedostaje (možda još neka moždana stanica). To je bio njegov omiljeni trik.

»Winnie«, rekao bi. »Gdje stanuješ?«

»U, u, u...«

»Baš si glupa.«

Imala je tri i pol godine. I znala je čitati. Kako možeš biti glup s tri i pol godine?

»Winnie? Sto je veće — Sunce ili Mjesec?«

To je bila zamka i ona je to znala. (Znala je da joj takva pitanja ne idu najbolje. Tako da je uvijek sama upala u zamku.) »Mjesec?«

»Baš si glupa.« (Imala je četiri godine.)

Otac je nije razumio. (Ni James.) Ni ona nije razumjela njega (oca. Ni Jamesa.). Nije razumjela zašto je sve što radi pogrešno. (Sto on želi? Sto muškarci žele? Ništa. Možda samo da ih se ostavi na miru.) Nije joj bilo jasno zašto je sve što otac kaže zakon, čak i kad je u krivu. (Zašto ga je morala slušati? Zašto on nije mogao slušati nju?) A često je bio u krivu. Pustio je pudlicu bez uzice i napao ju je njemački ovčar. (»Znala sam da će se to dogoditi«, jecala je Winnie. »Šuti«, rekao je.)

»Strog sam prema tebi, Winnie«, rekao je. »Moram biti. Lijena si. Da nisam strog prema tebi, tko zna u što bi se pretvorila.«

Ona je doista vrlo pametna (mnogo je postigla). Zašto se mora boriti za svaki gram poštovanja? James to ne mora.

Zašto se u svačijem društvu osjeća kao gadura? Jer se bori za sebe. »Moraš se naučiti boriti za sebe, Winnie«, rekao je otac. »Nitko drugi neće.«

Imao je pravo. Nitko drugi nije se borio za nju. Pogotovo ne muškarci.

Kako je to beskoristan spol. Još od četvrte godine, otkako je išla s njima u školu, a i majka je imala jednog, vjerovala je da ih se jednostavno mora eliminirati. Abor-tirati. Dobro, nekoliko bi ih smjelo živjeti. Ali samo zbog sperme. A to bi morali biti izvrsni primjerci.

Kakvo je to sranje slušala o muškarcima dok je odrastala? Da će se jednoga dana jedan od tih (jadnih) prim-jeraka zaljubiti u nju (i doista je voljeti — ha — tko je to samo smislio) i učiniti je potpunom osobom. Dati joj nešto bez čega neće moći živjeti. (A ona može živjeti bez većine penisa koje je dosad srela, što znači da je sve ovo laž.)

Uzmimo Jamesa kao primjer.

Ona je morala loviti njega. (Trebalo je biti obratno. Ali da je čekala, dopustila mu da »on sve napravi«, što muškarci uvijek govore da im morate dopustiti, još bi čekala.)

Morala je progoniti Jamesa onako kao što je progonila sve ostalo u životu. Odlučno. (Nije znala igrati tu muško-žensku igru. Nitko je nikad nije naučio. A uz to, činila joj se odvratnom i nepoštenom.) »Čuj, James«, rekla je na početku, nakon šestog izlaska (spavali su na četvrtom). »Čuj, James. Neću igre.« To je bilo tjedan dana nakon šestog izlaska, a James ju je odjednom prestao nazivati. Ona je morala nazvati njega. (Kako se usudio? I zašto? Zašto se tako odnosi prema njoj?)

»Imao sam rok«, rekao je.

»Mogao si me nazvati«, rekla je. (Nitko nije toliko zaposlen da ne stigne podignuti slušalicu i obaviti jednominutni razgovor. Bez obzira na to koliko su navodno zaposleni. Zao mi je.)

»Zaboravio sam«, rekao je James.

»Ti si... zaboravio?« pitala je Winnie. (Zar ljudsko biće može biti tako glupo?)

»Imao sam rok«, rekao je James. (Kao da je to razlog. Već je tada morala znati. Morala se

okrenuti i pobjeći u suprotnom smjeru.)

Nije se znala igrati.

»Zaboravio si«, rekla je. Opet. (A on je bio nagrađivani novinar.) »Kako si se usudio zaboraviti?« rekla je. »Spavala sam s tobom, James. Sevila se s tobom. Mi smo u vezi. Kako si se usudio?« Spustila je slušalicu. (Tresla se.) Opet ga je nazvala.

»Ti imaš jebenu sreću što možeš izlaziti sa mnom.«

On je nazvao deset minuta poslije. »Hoćeš ići sa mnom na promociju knjige u ponedjeljak.« Pristala je.

Morala je pobjeći u suprotnom smjeru.

Ali nije.

(Jedan joj je muškarac opisao ljubav prema bivšoj djevojci: »Bila mi je kao ljubavnica, majka, sestra i dijete«, rekao je. Ona je Jamesu bila samo majka.)

James ju je trebao. (On još ništa ne radi.)

Kad ga je upoznala, živio je u maloj garsonijeri s krevetom na kat. Ispod kreveta bili su pisači stol i ormarić. Imao je jedan stari kauč i police napravljene od cigle. Imao je trideset dvije godine, a sudoper mu je bio pun prljava posuda.

Winnie mu je oprala posuđe.

»Čuj, James«, rekla je. »Imaš jebenu sreću što si sa mnom.« (Ona je bila urednica u ženskom časopisu. Prava urednica. Imala je pravo na vožnju službenim autom, ako je ostala u redakciji nakon sedam. Dijelila je zadatke i ručala s autorima; nekad je članke morala bacati u koš, Onda bi nazvala autora i rekla: »Zao mi je, vaša priča jednostavno nije za nas. Možete pokušati na drugom mjestu.« Nekad bi autori plakali. Svi su govorili da će Winnie daleko dogurati.)

»Cuj, James«, rekla je Winnie. »Mislim da se ti bojiš uspjeha. Bojiš se promjena. Bojiš se da ćeš se morati promijeniti ako se vežeš za mene. Morat ćeš priznati uspjeh.«

»Misliš?« pitao je James. »Nikad nisam o tome razmišljao na taj način. Možda imaš pravo.« James se uvijek samo složi. Složi se i onda ne napravi ništa.

»To je previše, James«, govori mu ona danas. »To je previše za mene.«

»Znam«, odgovara joj. (On ne može čak ni planirati godišnji. Ona planira, a on se onda pridruži.)

On ne radi ništa.

Winnie zna što mora napraviti. Mora se prestati brinuti za Jamesa. I početi se brinuti za sebe. Nisu li joj svi psihići govorili da se to mora napraviti u vezi? Prestati se usredotočivati na muškarca? I usredotočiti se na sebe? (Naravno, ako više nisi usredotočena na muškarca, on će vjerojatno otići. To ti zaborave reći.)

Ona se mora usredotočiti na svoje potrebe.

Winnie će spavati s Tannerom i uzbuđena je.

Naziva svoj ured. Razgovara s tajnicom. »Što je?« pita tajnica.

»Još sam u gužvi. Neću se vratiti danas popodne. Nazvat ću prije kraja radnog vremena.«

»Zvao je neki Jess Fukees«, kaže tajnica.

»On je nebitan. Samo glavni direktor kompanije.«

»Dobro«, kaže tajnica. (Sarkazam je previše za njezin mozak.)

»Nije dobro«, kaže Winnie. »Nazovi njegovu tajnicu i reci joj da nisam u uredu... ne, da nisam u gradu i da ću ga nazvati sutra ujutro.«

»O.K.«, kaže tajnica i spusti slušalicu.

Winnie ide doma. »Bok«, kaže dadilji s Jamajke koja poskoči i brzo ugasi TV. Winnie prelazi preko toga.

»Gospodo Dieke. Rano ste doma.«

»Nisam doma«, kaže Winnie. »U prolazu sam. Idem na sastanak.«

Odlazi u spavaću sobu i otvara ormar. Prekapa po cipelama. U još neotvorenoj kutiji čekaju

sandale koje joj je James darovao za rođendan.

Obuva ih.

»Do videnja«, kaže dadilji.«

Poziva taksi. »Morgans hotel na Aveniji Madison«, kaže. Na recepciji kaže: »Molim vas, nazovite gospodina Paula Bunyana.«

»Očekuje vas?«

»Da«, kaže Winnie. Oglada se po predvorju. Tako je malo i klaustrofobično. Bubnja noktima po bijelom linoleumu.

Recepcionar se okreće i šapće u telefon. »Gospodine Hart? Neka vas je žena došla posjetiti.«

»Winnie«, kaže Winnie.

»Winnie«, kaže recepcionar. Spušta slušalicu. »Možete gore. Apartman A. Zadnji kat.«

»Hvala«, kaže Winnie.

Ulazi u dizalo. Izlazi u uskom hodniku pokrivenom sivim tepihom. Pritiše zvono za apartman A.

»Samo malo... evo me«, kaže Tanner. »Evo me... uh... ah... mmmm... evo me.« Otvara vrata.

»Bok«, kaže Winnie.

»Ovo je neočekivano iznenađenje.«

»Nadam se da ništa ne... prekidam.«

»I da prekidaš, već bih je izbacio.«

Spavaća soba bila je na katu. Winnie prolazi kraj otvorenih vrata. Plahte su zgužvane.

Apartman je na dva kata s terasama. Uspinje se stubama. Tanner je prati. Tek se istuširao.

Može namirisati njegov parfem. (Parfem! Zadnji put je bila s muškarcem koji nosi parfem prije možda petnaest godina. Još ga pamti. Paco Raban-ne. Bio je to seks za jednu noć, a i vjerojatno ne bi otišla s njim u krevet da nije bilo tog parfema.)

»Pijem čaj«, kaže Tanner. »Hoćeš?«

»Aha«, kaže Winnie. Sjeda za stakleni stolić na kojemu je pladanj s dvije šalice za čaj, čajnik i kriške limuna. »Nekoga si očekivao?«

»Nisam. Netko je maloprije otišao. Neočekivano«, kaže Tanner.

Oboje se smiju.

»Evie?« pita Winnie.

»Ja se ne hvalim svojim uspjesima«, kaže. Toči čaj.

»Imam nešto tvoje«, kaže mu.

»Sviđaju mi se tvoje sandale.«

»James mi ih je darovao za rođendan.«

»Stari Jimmy ima bolji ukus nego što sam očekivao.« Zastaje. Otpija čaj. Gleda je preko šalice. »A kako je stari Jimmy? Nije mu baš bilo najbolje kad sam ga sinoć ostavio ovdje.«

»Mislim da će živjeti. Na žalost«, kaže Winnie.

»Došla si me ovamo prisiliti na iskupljenje.«

»Recimo«, kaže Winnie.

»Mislim da znam zašto si ovdje, Winnie.«

»I ja mislim da znaš«, kaže Winnie. (Ne zna što bi dalje rekla. Nikad joj flert nije dobro išao. Tako je bilo i s Jamesom, na početku veze, za nju je flert bio pokazivanje interesa za njegov posao. Njezin gubitak zanimanja za njega smanjio se istom brzinom kao i gubitak interesa za njegovo posao.)

»Mislim da je ovo tvoje«, kaže, otvara torbu i pruža mu malu vrećicu kokaina.

»Aha«, kaže. »Što bih bez toga?«

»Mislila sam da ti možda treba«, kaže Winnie.

»Hvala«, kaže.

Ustaje i prilazi joj s leđa.

Winnie ne diše.

»Winnie«, kaže. »Otkad se poznajemo?«

»Petnaest godina.«

»Uvijek sam govorio da James ima više sreće nego pameti.«

Službeni auto staje ispred skladišta od valovitih limenih ploča. Amber i James izišli su iz auta.

»A ako nas uhvate?« kaže James. (Bože, Winnie ima pravo. Zvuči kao djevojčica. Ovdje bi on morao biti glavni. Ali nije.)

»Pa što? Uhitit će nas. Imam sjajnog odvjetnika. Bit ćemo vani za dvadeset četiri sata«, kaže Amber.

»Mislim da se mojoj ženi neće svidjeti ako završim u zatvoru«, kaže James.

»Ko jebe tvoju ženu«, kaže Amber.

Poznaš je? — htio je pitati James. Umjesto toga je rekao: »Ma zadnja dvadeset četiri sata bila su malo naporna za nju.«

»Kad smo već kod toga, što ti se *točno* dogodilo u posljednja dvadeset četiri sata? To mi još nisi objasnio«, kaže Amber.

»Već sam bio u bolnici«, kaže James probijajući se pločnikom punim rupa.

»Ambulantna operacija? Liposukcija? Ili nešto slično?«

»Ne baš.«

Amber otvara vrata skladišta.

»I samo tako misliš ući?« pita James.

Amber se okrene. »Oprosti, James, ali mislim da vrata tome služe.«

Skladište je bilo prazno.

On je doista očekivao nešto drugo?

(Zašto je ovdje? Nada se da zna.)

»Isuse. Zakasnili smo«, kaže Amber. Pali cigaretu. »Premjestili su ih. Nisam smjela vjerovati vozaču Dannyja Pica.«

Baca cigaretu na pod i gazi je.

»I što ćemo sad?« pita James.

»Idemo natrag. Na Manhattan. A što drugo«, kaže preko ramena.

Vratili su se u auto. »Do mogeg stana, molim«, kaže Amber. Gleda kroz prozor. Grize donju usnu. »A jebi ga«, kaže. »Sad sve moram izmisliti. Pretvarati se da sam vidjela majmune.«

»Izmisliti?« pita James.

»Svi izmišljaju sranja. Tko će znati?« Izraz lica joj se mijenja. Izgleda kao prestrašena djevojčica. »James«, kaže. »Ne misliš valjda... da sam lažljivica? Ja sam najpoštenija osoba koju si u životu sreo. Ovu adresu mi je dao vozač Dannyja Pica. Nisam ja kriva što su preselili majmune.«

»Ne, naravno«, kaže James.

»Ljudi uvijek misle da lažem. To je zato što sam lijepa i pametna. A ja stvarno idem van i pronalazim priče. A oni sjede u uredima, znaš. Ljubomorni su. Sto ja tu mogu, ako su oni ljubomorni. Nisam ja kriva.«

Sranje, pomisli James. Sad će se rasplakati.

»Hej«, kaže. »Nije tako strašno.«

»Znam da razumiješ jer sam sigurna da su ljudi ljubomorni i na tebe.« Prilazi mu bliže. »Ti si kao ja, James«, kaže seksi, promuklim glasom. (Stvarno? Nema veze.) »Ja sam kao ti, James«, kaže. »Mi smo kao blizanci.«

Iznenada ga počinje ljubiti. S njom je tako lako. Ona je sjajna. (Nije lažljivica, naravno. Kako bi ovakva djevojka mogla biti lažljivica?) Zna li ona da on nju želi isto toliko koliko ona želi njega? Spušta joj ruku na košulju i pritišće mekane grudi. Želi odmah skinuti hlače i uvaliti joj ga (onako kako je to napravio kad mu je bilo sedamnaest s onom debelom, ružnom djevojkom koja bi to napravila sa svakim, samo što ga njoj nije mogao ugurati pa joj je svršio u mokru, vlažnu pukotinu na guzici). Amber mu ga dodirne rukom. Uzdiše.

Auto zastaje ispred trošne zgrade bez lifta na Lower East Sideu. Uspinje se za njom dva kata. Je li to samo njegova mašta ili mu ona stvarno gura guzicu pod nos? Ili je to zbog sandala debelih potplata? Gurne je uza zid na stubištu. Zavlači joj ruku pod suknju. (Ne nosi gaćice i dlakava je.) Odmiče mu ruku i stavlja mu prste u usta.

»Ja sam jako dobra u krevetu«, kaže. »Nećeš biti razočaran.«

»Nisam«, odgovara joj.

Kao u porniću. Otkad su cure tako lake? Zašto mu to nitko nije rekao? (Zašto je ona tako laka?) Ulaze u stan. Mračan je i prljav. Malen. Neuredan. (Jezivo neuredan.) Na podu je madrac. Ona legne i podigne noge. »Jebi me, frajeru«, kaže mu. On otkopčava hlače i svlači ih. Puže prema njoj. Osjeća se smrad smeća. Ne zna dopire li iz njezinog stana ili s ceste. Gurne joj dva prsta. A onda ude u nju. Vlažna je, ali velika. Golema. Kao svemir. Sira je od Winnie, a Winnie je rodila.

Sto on to radi? Što ako Winnie otkrije?

Svršava.

Ruši se na nju.

Malo poslije pogleda joj lice. Ne gleda ga. Gleda u strop. Lice joj je bezizražajno. O čemu razmišlja? Je li svršila?

»Moram nazvati u ured«, kaže.

James sjedne. Podiže hlače. »Bilo je sjajno«, kaže joj.

»Aha. Znam«, odgovori mu, otpuže s kreveta i otvori mali hladnjak. »Nadam se da nemaš ništa protiv. Trebam piće.« Natoči si pola čaše votke. »Ne gledaj me kao da si u šoku, James. Ja nikad nikoga ne ocjenjujem. To je, napokon, tvoj problem, a ne moj. Točno? Ako imaš s tim problema, nemoj mene daviti. Ja to ne zaslužujem.«

»Znam«, kaže James. Odjednom se osjeća strašno. Droga više ne djeluje. Iscrpljen je. Osjeća se prljavo. (Prljav je.) Da je bar doma, u svom krevetu i da spava. Kad bi bar mogao jednostavno zaspati, možda bi, kad se probudi, shvatio da se ništa od ovoga nije dogodilo.

»Ako se bojiš da ću reći tvojoj ženi, budi bez brige«, kaže Amber. »Ja nisam takva. Ne želim da ikad pomisliš da sam takva jer nisam.«

»O.K.«, kaže James oprezno.

Pride mu i obuhvati mu lice rukama. Ljubi ga u usta. »Još nikad u životu nisi sreo nikoga poput mene. Ne moraš se brinuti za mene. Ja sam ti najbolja prijateljica.«

»Osjećam se pomalo... tjeskobno«, kaže.

»Pa zašto mi nisi rekao? Imam tone tableta. Hoćeš xanax? Ili clonopin? Možda dexedrine?«
Dexedrine?

»Ti stvarno poznaješ Winnie?« pita. Pokušavajući zvučati opušteno.

»A što ti misliš, James?« pita. »Ha.«

Winnie i Tanner leže goli u njegovu krevetu u hotelu Morgans. Winnie žmiri. Smiješi se.

Tanner se naginje i odmiče joj kosu s lica. Ljubi je u obraz. »Svidjelo ti se?« pita nježno.

»O, da«, odgovara.

(A zapravo mu želi reći: Ovo je bila najrazornija ševa koju sam ikad doživjela, hvala na pitanju, i sad mi je napokon jasno što to znači razorna ševa — ali ona nije takva.)

Uhvatio ju je za stražnjicu i privukao. Spušta joj ruku niz leđa. (Želi pamtiti njegovo tijelo do kraja života. Pamtit će njegovo tijelo do kraja života. Savršeno je, Blago potamnijelo i bez dlaka. Mišićavo, ali ne nabildano, Tko god je rekao da ženama muško tijelo nije bitno, nije imao pravo. Nije znala da seks može biti tako čist. I prekrasan. Tanner je tako čist. Još nikad u životu nije vidjela tako čistog muškarca. James ima bijelu kožu i pjege. I crne pore na mjestima gdje niču svijetle dlake. Katkad ima mitesere na leđima.)

»Hoćeš još?« pita Tanner.

»Možeš?«

»A što ti misliš?«

I već je osjetila kako mu se diže.

»Samo malo«, odgovorila je.

Nagnula se i podignula slušalicu. Udario ju je po stražnjici. Tako nježno da se opet uzбудila. Odmaknuo joj je noge. »Halo«, rekla je.

»Sto je«, pitala je tajnica.

»Samo se javljam. Reci Amber da trebam njezin članak rano ujutro.«

»Ne mogu«, odgovori tajnica. »Još je na presici.«

»Reci joj, dobro?« kaže Winnie. Misleći: tipično za nju. Amber Anders je djevojka koja je plagirala njezin članak.

Spušta slušalicu.

»Sve u redu?« pita Tanner.

»Savršeno«, kaže.

JAMES I WINNIE SU DOMA

James juri doma. Bar jednom. Stigne li prije Winnie, može se istuširati. Može se pretvarati da je sve normalno.

Odsad će sve biti normalno. Koncentrirat će se. Napisat će knjigu. (Osjeća se usrano. Više ne može podnijeti taj osjećaj. Osjeća li se i Tanner ovako poslije fiksa-nja i neke cure koju usput pojebe ne osjećajući ništa? Zbrkano?)

Otvora vrata stana. Zatvara ih. »James?« doziva ga Winnie. »Drago mi je što si doma.«

Winnie je sa sinom u sobi. Igra se s djetetom. Pomaže mu da naniže kuglice na uzicu. Bosa sjedi na podu. Izgleda sretno.

»Gle, tata«, kaže dječak.

»Bok, stari«, odgovara James.

»Tata. Bum, bum«, kaže dječak.

»Ne«, kaže Winnie. »Ne pucaj u tatu.« Smije se. »Baš je pravi dečko«, kaže.

»Bum, bum«, uzvraća James dječaku. »I ja tebi bum, bum.«

»Clay je tu«, kaže Winnie šapćući. »Veronica ga je izbacila iz kuće. Razmišljam o tome kako bih vas obojicu izbacila i poslala u hotel. Ali kad malo bolje razmislim, možda bih ja mogla otići u hotel i dopustiti ti da ga platiš.«

»Ti bi išla u hotel?« pita James.

»A što ti misliš?« uzvratila Winnie.

»Kako si provela dan?«

»Sjajno«, kaže Winnie i podigne pogled. »Jebala sam se s Tannerom cijelo popodne u njegovoj hotelskoj sobi.«

Da se bar jesi, pomisli James. Onda bismo bili 1:1, Onda se on ni zbog čega ne bi morao brinuti. (Ali bi se morao brinuti zbog Tannera. Ne bi više mogao biti njegov prijatelj. I kad god bi pogledao Winnie, morao bi pomisliti na to kako se seksa s Tannerom. I na sve ostale cure koje je Tanner poševio. Možda bi se morao rastati.)

»Striček Clay se pobjluvao u lavabo«, rekao je dječak.

»Psssst«, kaže Winnie. »A kako si ti proveo dan?«

»Išao sam na presicu. Ništa.«

»Rekla sam ti«, kaže Winnie.

(Da joj kaže? Da joj ispriča kako je na presici sreo Amber Anders? Sad je pravi trenutak, ako joj to želi reći. A što ako Amber kaže Winnie da je srela Jamesa? Sto ako joj kaže da se seksala s Jamesom? A ako kaže Winnie da je srela Jamesa, Winnie će se pitati zašto joj James to već nije rekao.) »Sreo sam nekoga iz tvog ureda«, rekao je.

»Koga?«

»Andy. Amber ili tako nekako.«

»Amber Anders«, kaže Winnie.

»Mislim da se tako zove.«

»Sto ti je rekla?«

»Ništa«, kaže James. »Rekla je da je pročitala moju priču o satelitima.«

»Vjerojatno će je plagirati. Ona je plagirala moj tekst. Pokušavam je se riješiti, ali ne mogu.«

»Morala bi«, kaže James. »Izgleda mi nekako ludo.«

»Gora je od Evie.«

»Misliš da je Evie spavala s Tannerom?«

»Nemam pojma«, odgovara Winnie. Podiže nekoliko kuglica i niže ih na uzicu. (Razmišlja o Tanneru. Kako je snažan; nježno ju je podizao i premještao u razne položaje. Klečao je iznad nje poput boga. Oborio ju je s nogu. Ljubio ju je u vrat dok nije pomislila da će izgubiti svijest. Spuznula je sa stolca na pod, a onda ju je podignuo i odnio u spavaću sobu. Nije imala snage za pobunu.)

»Kladim se da nije«, kaže James. »Evie je preblizu. Čak i kad je Tanner u pitanju. Ona je tvoja sestra.«

»Misliš?« pita Winnie.

(Ona čak i ne viče, pomisli James. Možda će se ipak izvući.)

»Idem se istuširati«, kaže James.

»Mislim da ti je to izvrsna ideja.«

Prošao je kroz dnevnu sobu. Clay spava na kauču. A je li on jebao Evie? Kad je James sinoć otišao iz Tannerove hotelske sobe, Clay i Evie su još bili tamo. Bi li oni (Clay i Evie) to stvarno napravili?

Isuse. On je poželio ševiti Evie. Dvije sekunde. Ali onda je počeo s Tannerom razgovarati o majmunima. I alfa mužjacima. O čemu je on to govorio?

(A što ako je spavao s Evie? Winnienom sestrom. To bi bilo isto kao da je Tanner spavao s Winnie.)

Odlazi u kupaonicu. Cista je. I uredna. Naočale mu stoje na noćnom ormariću uz krevet, kraj Braunova crnog putnog sata i tri stara broja poslovnih časopisa koje je htio pročitati.

Winniene cipele su na podu. Sandale na remenčice koje joj je darovao za rođendan.

Odjednom se osjeća dobro. Možda ipak nije zajebao,

Kad je izišao iz kupaonice, čuo je Winnie na telefonu. »Poslat ću ga doma čim se probudi«,

kaže. »O, Bože, Veronica, ne znam. Živo mi se jebe... znam, ali možda bi i ti morala pokušati tako. Možda bi se morala jednostavno poševiti s drugim.«

»Veronica«, kaže Winnie Jamesu koji ide u svoju malu radnu sobu. On kimne. »Mislim da se mi ne bismo smjeli miješati.«

»I ja«, kaže Winnie. »Fućka mi se.«

James sjedne za stol. Uključuje kompjutor. Telefon opet zvoni. Sranje, misli. A što ako je Amber? Nije joj dao svoj broj. Ali možda ima Winnien.

Rade u istom uredu.

On je samo paranoičan. Amber neće reći ništa. Ona nije takva.

Čuje Winnie kako se tiho smijulji u kuhinji. »Svakako moramo ponoviti«, govori zavodničkim glasom. Nikad je još nije čuo da govori tim glasom. »Drugi put kad dođeš.«

»Tanner!« viče.

Oh.

James podiže slušalicu. »Hej, bok.«

»Bok. Kako si?«

»Koma.« (Želi ispričati Tanneru kako se seksao. Jer to bilo točno. Seksao se. Ali sigurno ne bi Tanneru spomenuo djevojčin muf. Bio je golem. I pomalo smrdljiv.)

On to sigurno neće ponoviti.)

»Čuje se, stari«, kaže Tanner.

»Clay je tu«, kaže James. »Veronica ga je izbacila iz stana.«

»Za dva sata molit će ga da joj se vrati.«

»Već moli«, kaže James.

Smiju se.

»Vraćaš se u L. A.?« pita James.

»Sutra jutro. Vidimo se kad opet dođem.«

James spusti slušalicu.

Provjerava e-mail. Zadnji je poslan u 17: 03. »Amber 69696969. Re: alfa muškarci.«

Nije istina. Da izbriše ili da pročita?

Bolje da pročita. I provjeri kolika je opasnost.

Dragi James,

»Jako mi je drago što smo se upoznali. Tako je teško naći pristojnog muškarca. (Ne brini se za ženu. Rekla sam ti da nisam takva cura, a ja NIKAD ne kršim obećanja. Za razliku od drugih koje poznam.) Jako bih rado s tobom razgovarala o toj tvojoj ideji o alfa muškarcima. (Ja mislim da ima i alfa žena, a ja sam jedna od njih.) To bi bila sjajna tema za časopis. I mislim da to moraš znati, ja ću nastaviti. Sretnimo se u ponedjeljak u šest u Cafe Grillu. Moj prijatelj Jerry radi tamo na šanku i uvijek mi daje besplatno piće.

Velika pusa.«

A jebi ga sad.

Da odgovori? A što ako odgovori, a e-mail ode na krivu adresu? A što ako ga vidi Winnie? (Amber i Win-nie rade u istom uredu. Mailovi uvijek nekako kruže uredima.) A što ako ne odgovori? Mogla bi mu nastaviti slati mailove. Mogla bi se naljutiti. Mogla bi reći Winnie. Sad mora biti jako, jako oprezan. Mora prikriti tragove. (Ta je mala luda. Pokušava mu ukrasti ideju. I morat će joj dopustiti.)

»Draga Amber«, piše. (Ne, ne može napisati »draga Amber«. Zvuči previše prisno.) Amber: Drago mi je što smo se upoznali. Ipak, mislim da sam te navukao na krivi trag. Alfa mužjaci ne postoje, a pogotovo ne muškarci.

Sretno s pričom o majmunima.

Stisnuo je »pošalji«.

Zvoni telefon. Opet. »Jess!« kaže Winnie. »Kakva čast.« (Baš se zna uvlačiti, misli James.)

»Nešto mi je hitno iskrsnulo, ali neće se ponoviti, obećavam. O, da. Jako mi se sviđa projekt. S pravim vodstvom mogao bi biti veliki uspjeh. Hvala. Puno hvala, Jess. Bože. Obećavam, isplatit će se svaki novčić potrošen na mene.« Spušta slušalicu.

»James«, kaže Winnie.

Skače. (Odsad će se tako ponašati? Skakati sa strahom kad god Winnie ude u njegovu radnu sobu? Od straha što bi mogla pronaći?)

»Zvao me Jess Fukees. Glavni direktor. Ponudio mi je posao šefice novog sitea na Internetu. Petsto tisuća na godinu. S pravom na dionice.«

James šuti. Šokiran je.

»Možeš li ti biti malo veseliji? Sad sam stvarno postala faca.«

»Veselim se«, kaže James. »Ne vidi se?«

A zatim Winnie napravi nešto što nije nikad napravila. Priđe mu. Spusti ruku i promrsi mu kosu.

»I ja se tobom ponosim«, kaže. »Stvarno si se namučio. Sigurna sam da će ta priča o majmunima biti sjajna. Možda imaš pravo. Možda bi to i mogla biti knjiga.«

Winnie zijevne. »Nekako sam umorna. Naručit ću suši i onda idem u krevet. Da i tebi naručim? Svitke California?«

»Može«, odgovori James.

PLATINA

I

MOJ DNEVNIK

Nasmiješi se.

Imaš sve.

O, Bože.

Samo bez imena.

Špijuna ima posvuda.

Mrzim sve i svakoga, uključujući i muža.

Zašto?

Jako sam zločesta.

Jutros sam mu se osvetila jer je došao dvadeset tri minute poslije jedan ujutro. A OBEĆAO JE, OBEĆAO, OBEĆAO da će biti doma do ponoći. NAJKASNIJE. To je bio test i nije ga položio. Opet. Nisam vikala na njega kad se vratio, ignorirala sam sve što se dogodilo, ali sam ipak bila budna cijelu noć. Činilo mi se da će mi glava eksplodirati. Što će se sigurno uskoro dogoditi. Ali, ako mu to kažem, on će jednostavno odgovoriti: uzmi tabletu. Kad on više ne bi bio ovakav gad, meni ne bi trebale tablete. Ovako se katkad osjećam kao da su mi noge od gume. Nije čudo da jedva prijeđem sobu kad zazvoni telefon.

Dakle, jutros kad je ustao, ja sam se pravila da spavam. Čim sam čula vodu u kupaonici, otišla sam do tajnog skrovišta i ušmrkala onaj usrani kokain koji je N dobio od barmena u M.

Odmah mi se počelo povraćati pa sam odjurila u kupaonicu. Povraćala sam nekoliko puta, *on* je stajao s pjenom za brijanje na licu i prestravljen me gledao. Kad sam ustala, otrlala sam oči drhteći i teturajući prema zidu.

»Dobro si?« pitao je.

Tajanstveno sam se nasmiješila i rekla: »O, sad sam dobro. Mislim. Ne znam što mi je.«

»Možda bi morala otići liječniku«, rekao je.

On samo želi da zatrudnim. Svi oni to žele. Misli da će, kad ostanem trudna, sve nevolje proći i da ću se smiriti.

Ja sam kao Mia Farrow u *Rosemarynoj bebi*.

»Baš mi je žao što sam spavala kad si došao doma. Kako si se proveo?« pitala sam. Onda sam se vratila u krevet, a on je došao do mene prije nego što je krenuo u onaj svoj idiotski ured i, naravno, pitao me: »Sigurno nisi trudna?«

»Ne, vjerojatno nisam.«

»Ali ti je zlo. A da opet posjetiš dr. Q?«

»STALNO SAM KOD DOKTORA«, počela sam vikati, a onda sam primijetila njegovo snuždeno lice i brzo nastavila seksi glasom: »Nije mi ništa. Ne brini se za mene. Bit ću dobro.«

»Ali ja se brinem za tebe«, rekao je.

»Onda ostani sa mnom doma«, odgovorila sam.

Ko ga jebe. To je očito bila kriva rečenica jer je samo odmahnuo glavom, pomilovao me po nozi i otišao.

MRZIM GA. Sto on hoće od mene? Kakva bih morala biti? Tko sam ja ovdje, molim vas lijepo? Hoće li mi netko, MOLIM VAS, odgovoriti na pitanje?

U pola dva otišla sam do dr. Q. Pustio me da ga čekam tri minute i četrdeset dvije sekunde, što je gotovo četiri minute i posve je nedopustivo. Dvije i pol minute su maksimum ZA

SVAKOGA. Uvijek svakoga upozorim da neću trpjeti kašnjenje duže od dvije i pol minute, osim ako ne kasnim ja. Zato sam odbila biti na naslovnici onog kretenskog *Vogea* jer mi je glupača rekla da će me netko odmah nazvati. Pitala sam što znači odmah, a ona je rekla za pet minuta. Nazvala je za osamnaest minuta, a ja sam rekla: sorry, ne zanima me. Ima više razloga. Jednostavno prezirem tu kokoš (toliko je mrzim da ne mogu čak ni izgovoriti njezino

ime), ali o tome ćemo poslije.

Mogla sam misliti. Moje dvije minute sastanka s dr. Q ukrala je neka četrdesetogodišnja žena u trenirci. A nije čak ni Calvin Klein. I još k tome držala je papirnati rupčić.

Zašto žene uvijek plaču kod psihića?

»Onda«, veli dr. Q. Mislim da je primijetio moju hladnoću i suzdržanost. »Kako smo danas?

Još mislite da vas netko u obitelji potajno truje?«

»Ne znam zašto ste to rekli?«

»To ste mi vi rekli jučer«, rekao je listajući tekicu.

»Jutros sam povraćala.« »Jasno.«

Ništa ne govorim. Samo sjedim i bubnjam noktima po metalnom naslonu za ruku. »Jasno«,

ponavlja dr. Q. »A što je to vama jasno, dr. Q?« »Vidim da opet na glavi imate rubac.« »I?«

»Posljednja dva tjedna nosite rubac i tamne naočale.« Kiselo sam se nasmiješila.

»I... kako se osjećate s rupcem i tamnim naočalama?« »Sto vi mislite, dr. Q?« »Recite mi.«

»NE«, rekla sam. »Vi recite meni.« »To bi, mm, poništilo smisao vaših... posjeta.« Uh. Dr. Q

je tako GLUP. »Osjećam se sigurnom«, rekla sam. »Od obiteljskog trovača?« Katkad poželim ubiti dr. Q. Najozbiljnije.

Nazvao je DW. Nisam s njim razgovarala tri mjeseca. Izbjegavala sam ga.

UPOMOĆ.

Dok sam bila mala to sam pisala na sve svoje knjige. Omatala sam knjige u smeđe papirnate vrećice, a onda sam pisala ime markerima u svim bojama. Točke na I pisala sam u obliku kružića.

DW previše zna.

Naravno, nazvao je u najnezgodnije vrijeme. Baš usred *Priče o Karen Carpenter* koju gledam već pedeset sedmi put. Telefon je zazvonio baš kad se Karen preselila u vlastiti stan i kad je njezina majka pronašla kutiju laksativa. DW ima sladunjav glas koji mrzim iz dubine duše.

»Bok, ljubavi«, kaže. »Sto radiš?«

»Psssssss«, odgovaram. »Sad će Karen lagati majci. Reći će joj da više neće uzimati laksative, a majka će joj povjerovati. Nije normalno koliko je ta žena glupa.«

»A onda.«

»Onda će Karen smršavjeti na 35 kila i doživjeti in-larkt kad se najede na Dan zahvalnosti.

Drugim riječima, umrijet će od puretine.«

»Kako... fantastično«, kaže DW.

»Sad stvarno nešto radim pa mi reci što hoćeš, DW«, kažem makar znam da je to strašno nepristojno, ali ako budem nepristojna, možda shvati i nestane na još tri mjeseca.

»A poslije?«

»Poslije?« ponavljam nehajno. »Mislim da ću ušmrka-ti koju lajnu kokaina i uzeti nekoliko xanaxa pa ću voditi nastrane telefonske razgovore s mužem koji je u uredu. A onda ću prošetati sa psom deseti put i izurlati se na fotografe. A što bih mogla raditi?«

»Znaš, ti si stvarno smiješna i draga djevojka. To nitko ne zna o tebi. Baš šteta. Kad bi ljudi vidjeli tvoje pravo lice.«

Moje pravo lice više ne postoji, ali koga to zanima?

»Misliš da moj muž ima ljubavnicu?« pitam.

»Ma daj, ljubavi. Zašto bi imao ljubavnicu kad mu je žena jedna od najljepših cura na svijetu?« Stanka. »Misliš da ima ljubavnicu?«

»Možda i nema«, odgovaram. »Ali hoću se uvjeriti da nisam luda.«

»Vidiš?« kaže DW veselo. »To se događa kad izgubiš kontakt sa starim prijateljima.«

»Nisam izgubila.«

»I zato se moramo vidjeti večeras.«

»Nemaš nikakvu gala večeru na rasporedu?«

»Samo neku priredbicu na poslu. Neku humanitarnu akciju. Ali sam poslije osam slobodan.«

»Ne znam još«, odgovaram. Spuštam slušalicu i polako prolazim kroz dnevnu sobu, uz stube do velike kupaonice. Skidam se i važem: 53 kile, postotak masti — 13. DOBRO. Izgubila sam pola kile od jutra. Obukla sam se i spustila. Podignula sam slušalicu.

»DW?«

»Hvala Bogu, već sam mislio da si umrla.«

»To ću sljedeći tjedan. Vidimo se u pola devet. U R. Ali samo ti i ja. NEMOJ NIKOMU REĆI.«

Obukla sam trenirku Dolce&Gabbana i polo majicu Ralph Lauren, bez grudnjaka, a kad sam ušla u restoran, sjetila sam se da se tri dana nisam počesljala. DW sjedi za pogrešnim stolom.

»Ooooooh. Izgledaš tako... američki. Sjajno. Uvijek sam govorio da si ti slika američke cure. Američka cura od glave do pete«, rekao je.

»Sjediš za krivim stolom, DW. Ja nikad tu ne sjedim.« »Naravno. A tek trenirka.

Dolce&Gabbana.« Odlazim u stražnji dio restorana i sjednem. DW ide za mnom. »Morala bi nositi samo američku odjeću, zlato. To je jaaaaaako važno. Mislio sam da bi ti odgovarao Bentley.«

»Bentley pedeset godina nije imao mušteriju mladu od šezdeset.«

»Ali ja ću ga proslaviti. Bit će jako in. Super super in. Nose ga one mlade sestre S.«

Kolutam očima. »Hoću martini«, kažem. »Nemaš nikakve tablete?«

»Kakve? Za alergiju? Ne znam...«

»One spuštaju?«

»O, srce, što se tebi dogodilo? Pretvaraš se u Courtney Love. Taaako bih rado da se prijateljiš sa slatkim, slatkim sestrama S. Obožavaju te. A pomisli samo na tulume koje bi mogle skupa priređivati. Cijeli bi se New York uskomešao. Bilo bi baš kao u stara vremena.« Zašto ja ne mogu biti kao te drage sestre S?

One su savršene. Nikad nikoga ne gnjave. Čak ni muževe. Blizanke su, a jedna od njih (ja ih uvijek miješam kao i svi drugi) udala se kad je imala osamnaest godina. Pozvala me jednom na čaj. Otišla sam jer mi je muž rekao da moram ići. »Moj se muž oženio mnome zbog mojih bokova«, rekla je. »Što mogu?« Htjela sam je pitati gdje su joj isprali mozak, ali nisam mogla. Izgledala je jako žalosno. I izgubljeno. I tako sićušna u Valenti-novoj haljini na velike kvadrate.

»Kako to da nisi oćelavio, DW?« pitala sam paleći cigaretu.

»Baš si bezobrazna. Moj djed je imao punu glavu kose kad je umro.«

»Ali tebi se ne čini... da si imao manje kose prije tri mjeseca?«

DW pogleda oko sebe i udari me po ruci. »Zločka jedna. Malo sam se dao preurediti. To danas svi rade. Znaš, vremena su se stvarno promijenila. Svi se slikaju. Hoću reći, oni ružni ljudi čije slike se pojavljuju u čašo-pisima... ali ne moram *tebi* o tome pričati. P to radi kako treba. Ti znaš da se ničija, ali stvarno *ničija* slika ne pojavljuje u novinama bez njezine dozvole? I, naravno, to mora biti prava osoba. Ona ima najviše standarde. Kvalitetu primijeti na kilometar.«

P je ona kokoš iz *Voguea*.

Glasno zijevam.

»Vidjela si onu crticu koju su o tebi imali prošli mjesec? Kad su analizirali dužinu tvoje suknje? Zato je duga suknja tako in ove sezone.«

»To je bilo samo zato što se porub na suknji rasparao«, rekla sam otresajući pepeo na pod, »a ja sam bila prelijena da je dam opet porubiti.«

»Ali, draga moja«, kaže DW. »Nije ti jasno? To ponašanje, ta ležernost — to je genijalno.

Kao Sharon Stone na dodjeli Oscara u Gapovoj majici s visokim ovratnikom.«

Zlobno sam pogledala DW-a. Pokušavam ga se riješiti već dvije godine, ali svaki čas imam onaj STRAŠNI osjećaj da DW nikad neće nestati, da ljudi kao DW ne nestaju, posebno kad ih poznaješ onako dobro kako se DW i ja poznajemo.«

»Danas sam povraćala. I još mislim da me netko pokušava otrovati.«
DW spusti čašu s martinijem. »Znamo da nisi trudna«, kaže onom poznatom bliskošću od koje mi se diže kosa na glavi.
»A kako to znamo?«
»Ma daj, nisi trudna. Nikad nisi bila niti ćeš ikad biti. Ne s tom minimalnom količinom masnog tkiva. Tvoj je muž možda dovoljno glup da popuši ta sranja, ali ja nisam.«
»Jebi se.«
DW se okrene oko sebe. »Tiše. Ako ne želiš još jedan članak o sebi u *Staru* — princeza Cecelia u ljubavničkoj svađi sa starijim muškarcem s kojim potajno ima vezu.«
Počela sam se smijati. »Pa svi znaju da si homić.«
»Bio sam oženjen. Dvaput.«
»Pa što?«
»Ništa, samo što se novina tiče, draga moja, ja mogu biti bilo što.«
»Ti si psihopat, DW. I ljudima to polako postaje jasno.«
»A ti ne misliš da nisu shvatili isto i za tebe?« DW kreće po drugu rundu martinija. »Princeza Cecelia. Možda najmrskija osoba u Americi.«
»Hillary Clinton sam se svidjela.«
»Udahni duboko, zlato«, DW me potapšao po ruci. Ima strašne prste koji se sužavaju.
»Možda baš i nije najmrskija. Mislim da su ljudi nekad mrzili Hillary Clinton više nego što mrze tebe. Ali doista, sigurno ti je već sinulo da sve one strašne fotografije nisu pogreška.«
Palim još jednu cigaretu. »Pa što?«
»Znači da urednici fotografije igraju igricu: tko će ob-javiti najgoru Cecelijinu fotografiju. Mislim da su po-krenuli pool, a i fotografi su dobro došli. Mara je sad oko deset somova dolara.«
»Šuti. Daj zašuti«, žmirim. A onda sam napravila ono što sam uvježbala prije mnogo godina, dok sam bila di-jete. Rasplakala se.
Život mi je usran.
Uvijek je bio usran, ako baš hoćete istinu.
DW se odurno nasmije. »Već smo to vidjeli. A ti ne zaslužuješ ni gram sućuti. Nikad nisam vidio tako spektakularno sjebanu osobu. Saberi se. Smrkni malo - i gotovo.«
»Sad idem doma. I zaboravit ću da smo ikad razgovarali.«
»Ja to ne bih napravio«, rekao je DW stišćući mi ruku. Da, zaboravila sam koliko DW može biti jak, makar je peder.
»Boli me«, rekla sam.
»Nije to ništa, draga moja, u usporedbi s boli koju ti mogu nanijeti.«
Opet sam sjela. Zapali JOŠ JEDNU cigaretu. BOŽE. Moram uskoro prestati pušiti. Kad zatrudnim. »Što želiš, DW?« pitala sam makar mi je bilo prilično jasno. »Znaš da nemam novca.«
»Novac?« DW se naslonio i počeo smijati. Dok se smije teku mu suze.
»Ne vrijeđaj me«, kaže.
»Ti si kao onaj tip iz *Sve o Evi*. Addison DeWitt, Zla kraljica«, rekla sam.
»Zašto ne naručiš nešto?«
»Nisam gladna. Znaš dobro.«
»Ja ću ti naručiti.«
Zašto me muči? »Povraćat ću. Kunem ti se DW, po-vraćat ću.«
»Konobarice«, doziva.
Primiče stolac. Ja uzmičem. »Ja samo želim«, kaže, »biti jako, jako blizak sa svojom jako, jako dobrom prijateljicom Cecelijom. Koja će opet postati kraljica društva. Poduprta, pogurnuta, potaknuta i uz pomoć svojega jako, jako dobrog prijatelja DW-a.«
Sjedim. Prekrižila sam noge. Ljuljam stopalo. »Neću«, odgovaram gazeći cigaretu.

»O... da... hoćeš«, kaže DW mirno.

»O... ne... neću.«

»Jesi li svjesna«, kaže DW, »toga da nastaje knjiga *Sve o princezi Ceceliji*? Piše je moj jako, jako dobar prijatelj. A moram ti reći da je sjajan novinar istraživač. Knjiga će biti... recimo, u najmanju ruku 'neugodna'.«

»Znaš«, kažem, »da sam udana više od godinu dana pa mi je svejedno što želiš napisati o meni.«

»Znaš«, kaže DW, »da ti je brak nula, a muž neprestano pokušava predati zahtjev za rastavu.«

»Moj muž je ludo zaljubljen u mene. Neće dopustiti da mu izmaknem iz vida.«

»A gdje je večeras?«

»Znaš moju filozofiju, DW, ja uvijek grizem ruku koja me hrani.«

»Stvarno? Onda ćemo te dobro pogledati, draga. Izgledaš strašno«, kaže DW. »Ne možeš dopustiti da se netko razbacuje tvojim imenom. Razmisli o tome. Fo-tografi vam opet čuče ispred vrata, ljudi ti kopaju po smeću, lice ti je na naslovnicama tabloida. Prošli put si jedva pobjegla. Pomisli samo na... schadenfreude.«

»Mislim... da trebam... xanax«, šapćem.

»O, trebat će ti mnogo više od xanaxa kad te oni sre-de. Mislim da ćeš tada već razmišljati o libriumu. A to, slučajno, daju shizofreničarima. Za svaki slučaj.«

Srušila sam se u stolac.

»Nije tako strašno«, kaže DW. »Samo tražim od tebe da se pojaviš na nekoliko tulumu. Da predsjedaš nekim vijećima. Nosiš odjeću slavnih kreatora. Možda krzno, Ti nemaš ništa protiv krzna? A onda možda budeš domaćica putnicima u Indiju, ali dok mi to sredimo, možda će Indija biti već passe, kao i Etiopija. Napraviti ćemo koju fotku i prisiliti te da se u *Vogueu* ponašaš tako. Napraviti ćemo nekoliko fotografija, a ti ćeš poduprijeti urednika *Voguea*. O takvom životu sanja svaka mlada cura.

»DW«, kažem. »Društvo je... mrtvo.«

»Glupost, draga moja«, kaže. »Mi ćemo ga oživiti Oboje ćemo ući u povijest.«

Da smo bar u Massachusettsu i da se vozikam u nečijem autu.

Pušim joint.

I slušam Toma Pettyja.

»Daj, daj«, kaže DW. »Ne tražim od tebe da budeš beskućnica. Nitko od tebe ne traži da pišaš po stanicama u podzemnoj. Lijepo si se odmorila i došlo je vrijeme da se vratiš na posao. To rade žene tvojeg ranga. Rade. Ili ti je netko to zaboravio reći?« podiže nož i usta mu se razvlače u iskrivljen osmijeh. »Ljudi se oslanjaju na tebe, Cecelia. Oslanjaju se na to da nećeš zajebati.«

»Zašto«, pitam.

»Ja od tebe hoću sljedeće«, kaže DW. »Prvo: smiješi se. Budi vesela, vesela, vesela. Nisu li te izabrali za najpopularniju curu u srednjoj školi?«

»Nisu.«

»Ali su te izabrali za nešto«, kaže.

»Ne«, odgovaram odlučno. »Nisu.«

»Pokazala si mi školski godišnjak, Cecelia. Prije mnogo godina. Sjećam se te večeri. Onda kad te Tanner notirao.«

»Tanner me nikad nije nogirao. Ja sam nogirala njega. Sjećaš se? Zbog muža.«

»Mijenjaj priču kad si s nekim drugim, draga moja. Ja sam bio tamo. Onda, što je bilo?«

»Izabrali su me za osobu s najvećim izgledima za uspjeh«, šapnula sam.

Ali to je bilo samo četrdeset osoba iz mojeg srednjoškolskog razreda. A desetero ih je jedva maturiralo.

»I uspjela si«, kaže.

»To se ne računa.«

»Moraš se prestati svega bojati. Stvarno. To je neugodno.«

»Jako sam... umorna.«

»Idi onda u krevet. Drugo. Moramo ti pronaći neko humanitarno djelo. Nešto s djecom. Meni su pala na pamet djeca s eneefalitisom. A možda i neki tečaj — kuhanja ili talijanskog jer će sljedeće godine svi ljetovati u Toscani pa te moramo upoznati s novim duhovnim trendovima... poput druida. Druidi mogu biti jako, jako veliki, a ti izgledaš kao osoba koja bi mogla obožavati stabla.«

DW podiže martini. »U tvoje zdravlje, draga moja, Pretvorit ćemo te u... američku princezu Di. Sto mi-sliš?«

»Mislim«, odgovaram, čak i bez sarkazma, »daje princeza Di mrtva.«

»To je nebitno«, kaže. »Njezin duh i dalje živi.«

»I princeza Ava je... mrtva.«

»I Marilyn Monroe. I Frank Sinatra. Koga to zanima? Svi su oni mrtvi. Moraš prestati biti takav pesimist. Zar se ti ne probudiš katkad i ne pomisliš: 'Uspjeli smo, zaboga.' Ostvarili smo cilj. Ti si princeza. Prava princeza.«

»Ne«, odgovorila sam sumorno. »Uvijek sam znala da će se to dogoditi.«

I još mnogo toga, pretpostavljam.

»To ne smiješ govoriti. Nikad više. Nikomu«, rekao je DW. »Bože dragi, Cecelia. Zato ti tako loše ide. Moraš prestati govoriti istinu. Kad te netko pita — a pitat će te, zasad si uspjela izbjegavati intervju, ali ćeš ih uskoro morati početi davati — reći ćeš da nisi imala pojma tko je on, kad si mu slučajno prodala onu sliku u galeriji.«

»Ali ja mu nisam prodala sliku u galeriji.«

»Baš tako. Sudbina pali samo u arapskim zemljama. Kad u Americi govoriš o sudbini, to zvuči... proračunato. Što«, rekao je ispijajući martini do kraja, »svi znamo da jesi. Ali to nitko drugi ne zna. A što se tiče sestara S...«

»Ne«, rekla sam. »Strašne su mi.«

»Zašto? Mlade su, lijepe, bogate i udane. Svi žele biti njihovi prijatelji.«

Zurim u njega. Želim nasloniti glavu na ruke, ali sam preumorna. Ne mogu objasniti kako je bilo sjediti u onoj praznoj sobi — s dva regency kauča, stolićem i kaminom s mramornom pločom — s jednom od sestara S. Onom koja se udala u osamnaestoj.

»Cecelia«, pitala je, »imala si puno ljubavnika? Izgledaš kao da jesi.«

»A što je tebi puno?« pitala sam oprezno. Nisam razumjela. Sto ona hoće od mene? Ja nisam išla u privatnu školu u Europi.

»Ja sam jedna od onih žena koje moraju biti zaljubljene da bi se seksale. Ako sam zaljubljena, mogu svršiti ako mi samo dira nožne prste.«

Nisam znala što bih rekla.

Negdje iz prostranog potkrovlja u Tribeci u kojemu je živjela s mužem, ambicioznim američkim političarom, začuo se dječji plač.

»Pustit ću ga da plače«, rekla je bez stida.

Pobjegla sam glavom bez obzira. »Imam dobre bokove za rađanje. Što mogu«, rekla je, a ja sam se osjetila prljavo.

Rekla mi je malu prljavu tajnu koju nisam htjela čuti.

Konobarica je donijela dva tanjura. Jedan je spustila pred mene. Piletina, grašak i pire od krumpira.

»Moraš jesti«, rekao je DW.

Podigla sam zrno graška prstima. Spustila sam ga u usta. Prožvakala. Uspjela sam progutati. Odmah sam se osjetila sitom.

»Piletina je«, rekao je DW, »izvrsna.«

Imala je smečkastu caklinu. Sjajnu.

Uginula životinja.

Zarežala sam. Iznutra je ružičasto. Kao djetesce.
»O, BOZE«, rekla sam. Spustila sam pribor, podigla ubrus i povratila.

II

LA LA LA LA LA LA

Svakim se danom sve bolje osjećam.

Ne.

Sve mi je gore.

I tko može reći da sam ja kriva?

Svi.

Svi kažu da sam ja kriva.

Ne mogu se suočiti sa slavom. To mi jako loše ide.

Moj muž to zna. Nije li se baš zato mnome oženio? Mene slava ne zanima. Ni novac. Ne želim biti slavna. Samo želim biti s njim.

On mi je *sve*.

A ja nisam ništa.

Bez njega.

»Pustite moju ženu!« vikao je Hubert na fotografe dok smo bili na medenom mjesecu u Parizu i Rimu pa na dalekom otoku u Tunisu. »*Quittez ma femme. Quit-tez ma femme*«, stalno bi ponavljao i zaštitnički me grlio, a ja bih spustila glavu pa bismo tako jurili iz hotela u auto, iz auta u muzej, iz muzeja u prodavaonicu, sve dok se to nije pretvorilo u svojevrсну mantru kojoj smo se na kraju smijali. Ja bih ležala u kadi prepunoj pjene, Hubert bi se približio, a ja bih viknula: »*Quittez mafemme*«, Oboje bismo prasnuli u smijeh.

Već se dugo nismo *prasnuli*.

Mislim da sam u Tunisu prvi put osjetila odbojnost prema hrani. Tamo smo morali jesti nekakve bezlične juhe — sam Bog zna što je bilo u njima — bljak — u koje su bile namočene kriške kruha, a ja to nisam mogla jesti. Ne pred Hubertom. Odjednom sam pomislila da me promatra. I potajno kritizira. Pitajući se je li se uopće trebao ženiti mnome.

No dobro. Gladovat ću.

Mene nitko ne voli. Mislite da ja to ne znam? Mislite da ne sjedim satima, djelomično zato što me neprestano kljukaju tabletama (kažu da će svaki čas početi djelovati i da više neću biti depresivna, ali sumnjam), i ne patim zbog svake sitnice, jer znam da mi se ljudi smiju iza leđa i govore: »Zašto ona to nikako ne razumije... kakva tragedija... brak s njom za njega je pravi peh i sigurno nije onakav kakav je on očekivao. Kladam se da je očajan.« Zapravo sam očajna ja, ali to ne mogu reći, jelda?

Pogotovo zato što sam žena. Žena bi u braku morala biti sretna i ne bi se smjela osjećati kao štakor zarobljen u zlatnom kavezu s dvadeset tisuća dolara vrij ednim draperijama.

A ne može biti bolje. Nikad neće biti bolje.

Jer to je to. Kruna. San. Prsten na ruci. Više nema briga. Nijedne jedine. Majka ti u starosti neće gladovati. Sestra će imati novi auto. Tvoja će djeca ići u privatne škole, imati dadilje i sve igračke koje požele, čak i ponija.

Tvojoj će obitelji biti vraćena izgubljena čast. Majka će se tobom ponositi. Otac će, gdje god ta svinja bila, shvatiti da je napravio strašnu pogrešku.

Imat ćeš: 1. dvorac; 2. kuće u cijelom svijetu; 3. vozača; 4. hrpu odjeće s odgovarajućim cipelama i torbicama; 5. nakit; 6. konja; 7. Hermesova sedla; i 8. nijednog prijatelja.

Ovo me stvarno ljuti: svi misle da bi se u mom životu snašli mnogo bolje od mene. Misle da bi, na mojem mjestu, bili jako sretni pa bi sve radili savršeno. Ali oni jednostavno ne razumiju. Nemaju pojma. Oni bi tako mogli živjeti samo kad bi imali moj karakter i kad bi izgledali kao ja. Ako samo jedno od toga promijeniš, sudbina ne može biti ista.

Recimo, Hubert može biti samo s visokom, svjetlokosom, vitkom ženom velikih grudi.

Mladom. S određenim tipom lica. Mora imati stila. Nikad ne bi bio s manekenkom jer ne želi biti sa ženom uz čiju sliku drugi muškarci masturbiraju.

I karakter. Moraš znati s muškarcima. Moraš znati manipulirati, ali »manipulacija« nije pravi

izraz jer ima negativne konotacije. Moraš uvijek biti ravnodušna. Moraš biti nepredvidljiva. Nekad stvarno draga, slatka i puna ljubavi, a nekad prava hladna beštija. Stalno ti se vraćaju jer nikad ne znaju što će dobiti. Moraš znati biti površna i moraš imati volje probuditi ljubomoru u muškarcu. Ali ništa od toga ne možeš ako ne izgledaš dobro jer će muškarci reći da si beštija i da takva nikomu ne trebaš i nogirati te.

Naravno, ima žena bez pravog karaktera koje se do-bro udaju, ali se ne udaju za muškarce poput Huberta.

Zapravo, sve do vjenčanja, Hubert nije bio posve si-guran da ću se udati za njega. Da ste mu bar vidjeli lice na vjenčanim fotografijama. Kako je bio sretan kad smo izišli iz crkve.

Oh. I još nešto. Nikad ne smiješ misliti daje tvoj muž, ili bilo tko s kim te on upozna, bolji od tebe. To što ti muž ima titulu, ne znači da je bolji od tebe. Možeš upoznati nobelovca, ali ne smiješ zaboraviti da on nije ni bolji ni zreliji od tebe. Uvijek sam mislila da sam dobra kao i drugi, bez obzira na to što su napravili ili koliko su hi-tova imali ili koliko teško radili.

Jednoga mi je dana Tanner rekao da nemam osjećaja za odnose jer ne osjećam strahopoštovanje prema njegovoj glumačkoj karijeri pa sam s njim isti tren prekinula. Život nije takav, znate?

Sad se osjećam bolje. Mislim da mogu ići spavati.

III

Zbunjena sam.

Zapravo zbog sitnice.

Vratimo se na prošlu godinu, baš nakon Hubertova i mojeg vjenčanja.

Tražila sam od njega novac za odjeću.

»Ne razumijem«, rekao je.

»Hubert«, rekla sam. »Nemam što obući.«

»A što je ono u tvom ormaru?«

»Trebam *novu* odjeću«, rekla sam, a suze su mi se počele nakupljati u vanjskim kutovima očiju. Tada me muž prvi puta otvoreno odbio, što je dokaz da me više ne voli.

»Nikad nisam vidio da otac daje majci novac za odjeću.«

»Ona je imala svoje prihode«, rekla sam. Nisam znala je li to istina, ali sam istodobno znala da je to vrlo hrabra izjava jer će je Hubert vjerojatno doživjeti kao kritiku na majčin račun. A tako je i bilo.

»Sto si to rekla o mojoj majci?«

»Ništa«, rekla sam.

»Zašto si je onda uopće spomenula?«

»Nisam. Ti si je spomenuo.«

»Ti si je spomenula. Rekla si da 'ima prihode'. Je li?«

»Da«, rekla sam. »Ali... ma jebi se«, rekla sam tiho i odjurila u spavaću sobu plačući. Nije došao odmah, a kad je došao, pravio se da uzima kravatu iz ormara.

»Hubert«, rekla sam strpljivo. »Trebam odjeću.«

»Ne želim da hrpa novinara hoda za mojom ženom i piše koliko troši na haljine. Ti to želiš?« pitao je. »Želiš biti predmet poruge u novinama?«

»Neeeeeeee«, jecala sam ne želeći naglasiti da to već jesam pa je ionako svejedno. Ljuljala sam se naprijed-natrag na krevetu, plakala i plakala kao da mi se srce slama (što je bila istina) i razmišljala: »Što ću sad? Sto da sad radim?«

A sad — ha ha — sjedim okružena neobičnom *novom* odjećom. Znači, sve što sam pokušavala prošle godine napokon je krenulo po mom. Nosila sam iste stare jednostavne crno-bijele haljine kakve sam stalno nosila prije braka, sve dok neki modni novinar nije napisao: »Može li tko kraljevni kupiti novu opravicu?« A to nisam morala pokazati Hubertu jer je objavljeno u rubrici »Stil« u *The New York Timesu*. On to prvo pročita u nedjelju. Vjerovali ili ne. (Ni ja sama nisam mogla vjerovati kad sam to prvi put vidjela: čovjek potajno čita sve tračeve i u njima traži svoje ime. Nije bitno što piše, on nikad ne komentira; i lice mu uvijek ostaje nepromijenjeno, kao da čita o nekome drugom, o nekome koga ne poznaje.) A ipak, u svemu tome ima nešto uvredljivo. Kao da Hubert ne želi trošiti novac na mene u prvoj godini braka jer nije siguran hoće li me zadržati.

(A ja bih tako rado o tome otvoreno razgovarala. Doista sam vjerovala, kad smo se tek vjenčali, da ćemo o svemu iskreno razgovarati, ali dogodilo se suprotno: mi smo kao dvije osobe na udaljenim otocima koje si mogu samo mahati.)

I tako moram biti pomalo nezadovoljna zbog svega. Posebno zato što je to zapravo DW-ovo djelo. Uključujući i kratku kosu. Imam kratku bijelu kosu i kad se pogledam u zrcalo ne prepoznajem se. To je dio njihova plana da me izbrišu i počnu iznova.

I moj muž je za to.

»Ja sam član upravnog«, rekao je. (Uh. Mrzim taj izraz. Tako je tipičan za korporacijsku Ameriku, a Hubert nije dio nje, makar se voli praviti da je.) »Ja sam u upravnom. To je dobro za tebe.«

»Pretpostavljam da hoćeš da počnem vježbati«, rekla sam.

»Vježba je dobra za tebe«, rekao je. A u tom sam mu trenutku rekla da je jako teško vježbati kad si toliko nafiksiran da ne možeš podignuti ruku do usta.

Kad sam to rekla, on je odgovorio (sumnjičavo, mislila sam): »Nemaš razloga podizati ruku do usta kad ne jedeš.« Na što sam lukavo odgovorila: »Moraš, kad se šminkaš.« To ga je na trenutak ušutkalo.

To je bilo jučer ujutro dok sam još bila u krevetu. Usred razgovora začulo se uporno zvono koje nije pre-stajalo. Hubert je sišao, a onda se vratio i rekao: »Ustani.

Došao je DW.« Umjesto da ostane i utješi me, on je opet sišao i skuhao još jednu kavu, kao da pripada običnom svijetu (on je, zapravo, ponosan na to), za što ja uvijek mislim da je totalna gluma.

Iz prizemlja su dopirali komešanje i glasovi. Čula sam Huberta kako zove: »Pospanko, dođi dolje!« A zatim DW-ov glas: »Ustani! Ustani, lijenčino!« Nisam imala izbora. Morala sam izvući svoje nafiksane, umorne kosti iz udobna kreveta. Odmah sam sišla, raščupana (nisam išla u kupaonicu), u svilenom negližeju koji je sav zgužvan i pun sićušnih mrlja jer ga imam na sebi već četiri dana.

Čim sam ušla u kuhinju, čula sam DW-a kako govori: »Ma velim ti, Hubert, svaki put si mi sve ljepši«, što me gotovo razbjesnilo. Pa što DW misli, tko je on da se može ponašati kao Scarlett O'Hara u *Prohujalo s vihorom*?

Hubert ima sivo odijelo, bijelu košulju i žutu kravatu i, ako nisi s njim u braku, možeš mu se čak i diviti dok ulijeva kavu u velike šalice, smije se i razgovara o *Sedmom čulu*, filmu koji je gledao.

»Zašto ja nisam gledala taj film?« pitam.

Privlači me k sebi i grli. »Jer ti je bilo zlo. Sjećaš se?«

»Nije mi bilo zlo«, rekla sam. »Samo sam se pravila da mi je zlo jer mrzim kino.«

»Točno«, rekao je meni, a ne DW-u, zbog čega sam se osjećala dobro, »jer ti misliš da su kina puna bacila.«

»Bacila i bolesnih ljudi«, rekla sam.

»Baš je prava princeza«, rekao je DW. »Uvijek sam joj govorio da bi se mogla udati samo za princa Charlesa, da se nije udala za tebe.«

»Onda bih već bila mrtva«, rekla sam.

»To bi bila strašna tragedija. Ne samo za Huberta, nego za svijet«, rekao je DW licemjerno.

»Da sam bar mrtva. To uopće ne bi bilo loše«, rekla sam i vidjela kako se Hubert i DW pogledavaju.

»Uz to«, rekla sam, ulijevajući kavu, iako je to još jedna od ČETRDESET MILIJUNA stvari od kojih mi se POVRACA, »da se nisam udala za Huberta, udala bih se za filmsku zvijezdu.« Dodajem kavu DW-u. »Kušaj.«

»Zašto?« pita.

»Samo kušaj.«

DW i Hubert se pogledavaju.

»Kava«, kaže i vraća mi je.

»Hvala«, rekla sam. Oprezno otpijam gutljaj. »Samo sam htjela provjeriti da nije otrovana.« Jadan moj muž. Nogirao je Europljanku i dobio nešto mnogo gore. Nešto ludo. Sto mora ignorirati.

»Ali ti ne bi bila sretna«, rekao je Hubert, opet dobacujući pogled DW-u, »jer te filmska zvijezda ne bi voljela koliko te ja volim.«

»Pa«, rekla sam, »budući da me ne voliš, u čemu je razlika?«

»Ma daj«, rekao je DW.

»Što ti o tome znaš?« pitam bijesno. Pogledam prema Hubertu i opet mu na licu primijetim spušten pogled. Opet. Milijunti put.

Izlio je ostatak kave u sudoper i oprao šalicu. »Moram ići.«

»Uvijek ide u taj glupi ured«, rekla sam usput.

»U studio«, rekao je DW. »Kad je čovjek izvršni pro-ducant televizijske hit serije na velikoj

mreži, onda on ide u studio.«

Hubert me poljubio u čelo. »Bok, mala«, rekao je. »Zabavi se.«

Pogledala sam DW-a zlokobno.

»Nemoj«, kaže. »Ne govori mi gluposti. Posebno nakon one besmislene parade.«

Siroti moj muž.

Odjurila sam u dnevnu sobu i zgrabila g. Smitha koji je njuškao oko kauča, otrčala sam prema vratima, prolazeći kraj kuhinje odakle me primijetio DW i viknuo: »Makni tog jazavčara od mene!« A ja sam odjurila dolje, još navlačeći g. Smitha koji nema pojma što se događa, i izjurila na Prince Street gdje je Hubert baš ulazio u limuzinu (navodno im je rekao da ne želi limuzinu, ali Mreža je bila uporna). Pokucala sam na prozor, a Hubert je spustio staklo.

Pogledao me kao da želi reći: »Bože, evo moje lude žene bose na cesti u zgužvanom starom negližeu i s jazavčarom na rukama«. A rekao je (prilično ljubazno): »Da?« Odgovorila sam: »Zaboravio si se pozdraviti s g. Smithom.«

Odgovorio je »doviđenja, g. Smith«, nagnuo se kroz prozor i poljubio g. Smitha u nos. Sve je to jako slatko pa sam doista pomislila kako bi sljedećih nekoliko sati moglo biti dobro, ali onda sam začula klik, klik, klik, klik, iza sebe. Kad sam se okrenula, ugledala sam fotografa u punoj ratnoj opremi koji okidao i vikao: »Smiješak!« Limuzina je krenula, a ja sam držala g. Smitha (koji se sad snažno otimao) ispred lica i luđački pojurila niz Prince Street, na kraju se sakrivši u kiosku s novinama.

U tom je trenutku vlasnik prljave prodavaonice s preskupim cigaretama imao hrabrosti reći: »Psima je zabranjen ulaz. Psi ne mogu u dućan.« I počeo je mahati rukama kao da ga je napao roj buha.

Baš sam mu htjela dobaciti niz pogrda (već sam otvorila usta da to i napravim), kad sam je ugledala: naslovnicu časopisa *Star*, na kojoj su bile fotografije nekoliko glumica i MENE, otvorenih usta u vrećastim kratkim hlačama i topu, podbočenih ruku. Fotografija je snimljena prije nekoliko mjeseci na košarkaškoj utakmici slavni na koju me Hubert odvuкао i još me prisilio da igram (što mi je na kraju išlo u prilog jer sam bila strašna košarkašica, ali ipak toliko pod stresom zbog natjecanja da je Hubert rekao kako nikad više ne moram napraviti nešto slično), a ispod fotografije stajao je potpis: princeza Cecelia, 1, 77m, 53kg. Iznad te provale laži stajao je naslov: izgladnjela do smrti? Naslov me stvarno razbjesnio jer sam toga dana pojela dva hot doga. Zgrabila sam g. Smitha i *Star* i otrčala niz ulicu, pa opet uza stube i otvorila vrata potkrovlja. DW je sjedio u dnevnoj sobi, mirno srkao kavu i pomno proučavao fotografije u *New York Magazineu*. Srušila sam se u stolac dišući kao luda.

»Cuj, Cecelia«, rekao je i pogledao na sat. »Sad je osam i četrdeset tri. Ne misliš da bi se mogla obući?«

Stvarno nisam znala što bih na to rekla pa samse srušila na pod, počela tresti i zabijati nokte u grlo, dok mi DW nije bacio čašu vode u lice.

Vozim se u grad s naočalama i rupcem, čvrsto stišćući g. Smitha uz grudi. Osjećam svu težinu depresije, kao da mi je netko na tijelo stavio dasku s cementnim blokovima. Kad sam takva, teško se krećem, teške su mi čak i najjednostavnije kretnje — kao što je paljenje cigarete — a katkad, otkako toliko vremena provodim sama u stanu, satima sjedim na stubama ili kuhinjskom podu i zurim u prazno. Ne želim da itko zna koliko mi je loše pa ležim i govorim: »O, cijeli dan sam čitala novine i nešto obavljala.« Podigla sam, recimo, stvari u čistionici.

Ali često samu sebe zateknem kako starom kemijskom na dlan grebem »upomoć, upomoć«.

To će se sigurno isprati do kraja dana. Misli mi uvijek kruže oko istih tema, kao električni vlakčić koji ide naprijed-natrag, naprijed-natrag: svi me mrze i možda mi se smiju iza leđa, ili mi se ne smiju, čekaju da nešto zajebem, izvalim neku glupost (bilo što jer kad te ljudi tako pozorno prate, gotovo sve što kažeš čini se glupim) ili ih ružno pogledam pa da mogu odjuriti prijateljima i kolegama i reći: »Sreo sam se s princezom Cecelijom i istina je što govore.

Prava je beštija.«

A kamo god odeš, ljudi te gledaju kao da te žele mrziti. Njihove su reakcije poput kamenja, neprestano te udaraju dok se napokon ne zatvoriš, staneš, prekriješ glavu rukama i počneš polako nestajati.

DW bubnja noktima po naslonu za ruke. »Bio sam oženjen.« kaže. »Dvaput.«

»Da«, odgovaram blago. »Znam«, tiho, sad već doista uznemirena zbog fotografije u *Staru* i članka koji me optužuje da sam anoreksična, što NISAM, ali ono što jesam je toliko komplicirano da ne mogu ni samoj sebi objasniti.

»Bio sam oženjen«, ponavlja DW, »i otkrio sam da su U braku najvažnije površne stvari. Drugim riječima, ugodan razgovor za doručkom, šale na tulumima i pokoji kompliment tijekom dana bez obzira na ono što doista osjećaš i što se, budimo iskreni, zapravo nikoga ne tiče.«

Nijemo kimam pitajući se zašto DW i ja neprestano vodimo iste razgovore. Ne moram isticati da je DW-ov zadnji brak završio tako strašno (ratom u tračerskoj rubrici) da njegova žena, koja sad ima najmanje osamdeset godina, ali desetak face-liftinga i uvijek nosi ružičaste sunčane naočale, ode sa zabave ako netko samo spomene njegovo ime.

»Zapravo«, nastavlja DW zaboravno, »rekao bih da su površne stvari najvažnija stvar u svakom dijelu života. Hoću reći, nikoga nije briga što si seronja ako večeraš za stolom s predivnim cvijećem i nekom divnom osobom slijeva i divnom osobom zdesna i fotografima koji vas slikaju, i ako nosiš sokne, za Boga miloga, od kašmira i smješkaš se, a onda ta fotografija iziđe u *Vogueu*. To se računa, jelda? Ti to, naravno, ne razumiješ jer si i ti, kao i svi ljudi s duševnim problemima, opsjednuta samom sobom. Tebi uopće nije stalo do mene ili činjenice da bi tvoj pas mogao svaki čas zasliniti moje Pradino odijelo.«

»G. Smith ne slini«, odgovaram i ne mogu se čak ni naljutiti s obzirom na stanje u kojemu sam trenutačno,

»O, oprosti. Govorio sam o tebi.«, kaže DW.

Dopuštam (još držeći g. Smitha) da me odvedu iz auta na Madison Avenue gdje netko pneumatskom bu-šilicom buši pločnik, a iz Mercedesova kamioneta odje-kuje rap i ljudi prolaze odašiljući visokofrekventne vi-bracije kojima kao da govore »gledaj me, gledaj me, gle-daj me«, tako da je čak i u ovom kratkom trenutku grad-ska buka nepodnošljiva, a meni se čini da se sve ruši na mene. Uspinjemo se uskim stubama od terakote i ula-zimo u kozmetički salon koji je sav u sjaju, mramornim stupovima i s fontanom u sredini (koja bi, pretpostavljam, morala imitirati rimske kupelji) oko koje sjede že-ne u bijelim ogrtačima i s turbanima na glavi čitaju časopise. Prate me u privatni dio gdje opslužuju »slavne«, a neka osoba u sariju stalno mi pokušava ponuditi kavu, čaj ili vodu (kad sam tražila bloody mary svi su bili šokirani) i neprestano miješa zdjele s vodom i kriškama limuna koje plutaju g. Smithu pod nosom. A onda su počeli rezati. Šišati moju dugu kosu koju imam cijeli život (koja je moj život — muškarci vole dugu kosu) i koja je prošla različite nijanse plavog, ovisno o tome jesam li imala novca za plaćanje nekoga tko će je obojiti ili sam to morala napraviti sama ili mi se jedan od mojih prijatelja homića smilovao i našao nekoga tko će to napraviti besplatno (to je bilo lako čim je u tračerskim rubrikama izišlo da izlazim s princem od Luxensteina), a DW je prišao i rekao otpuhujući dim kroz nosnice: »Mnogi su se pošteno oznojili da bi ti postigla sve ovo, Cecelia.« A ja odgovaram: »Zar bih se sad morala osjećati krivom?«

»Samo zahvalnom«, rekao je i otišao.

I, kunem se, dok me šišaju, čujem ljude kako razgovaraju o meni. Sapću moje ime. Dok mi napokon nije prekipjelo pa sam vrisnula: »Hoćete li, molim vas, zašut-jeti?« I svi su zašutjeli osim jednog nesretnika koji ne prestaje razgovarati na mobitel visokim nazalnim glasom. »... Tako je, Dick. Tu je. Na totalnom tretmanu. I totalno luda. Ne odvaja se od psa. Ni s kim ne razgovara. Ima najnižu energiju koju smo ti i ja kod ikoga sreli. Možda bi morala pokušati s kristalima.« Napokon podigne pogled i nakon toga nitko više ne govori.

»Sto sam ja vama skrivila?« šapnem promuklim glasom.

Zurim u svoj odraz u zrcalu. Oči su mi široke i plave. Jako široke jer ZNAM da ovo nije dobar trenutak za plač, ne pred ovim LJUDIMA (ako ih uopće možemo tako zvati) koji stoje oko mene u različitim duševnim stanjima, od prezira i sablazni do sućuti, što me podsjeća na prvi odlazak u školu u Massachusettsu kad sam imala deset godina i kad sam bila viša od ostale djece koja su stajala na dvorištu i nazivala me...

»Gospođice... Cecelia«, progovara frizerka. Ima dugo lice i velike zube, izgleda kao konj koji govori, ali dobar. »Nadam se da ne mislite kako je on... oličenje našega salona. Nov je. Odmah ću ga otpustiti.«

Je li moguće da imam prijatelja?

»Oh«, odgovaram blago, kimajući preko glave g. Smi-tha.

»To je njegova velika, velika pogreška«, kaže pumpa-jući moj stolac. »David«, vikne.

»Spakiraj se i više se ne vraćaj.«

Taj David, vreba iz kuta, mršav je, tamnokos, kosih očiju s tamnim podočnjacima i smrdi na seks.

»Svejedno mi je«, kaže s visoka. Pogledi nam se na trenutak susreću u zrcalu i vidim žalostan prizor: tek je sišao s autobusa kojim je doputovao iz nekog šugavog grada na srednjem Istoku, ambiciozan i rođena kurva, išao bi bilo s kim za uzdržavanje (za zabavu ili zaradu), učinio bi sve čime bi mogao izbrisati prljavo podrijetlo. Uglavnom će pričati kako je otpušten, pričati i prepričavati, a zatim tu temu razgovora širiti među poznanicima kao virus.

Znam. Nekad sam se družila s takvima.

Nekad sam bila takva.

Ja to mogu zanijekati. Čak i samoj sebi.

»Ja sam, zapravo, jako... normalna«, kažem blago.

A nije li to jedan od mojih problema? Normalna sam?

»O, da. Vidim«, uzvraća frizerka.

Ja sam kao milijun drugih djevojaka u New Yorku.

»Niste li vi iz...?«

»Massachusettsa«, odgovaram.

»Moja baka je bila iz Massachusettsa.«

»Baš lijepo«, uzvraćam. I odjednom mi sine da sad prvi put u — koliko ono, nekoliko tjedana? — normalno s nekim razgovaram.

Nanosi mi je bijelu pjenu na kosu.

»Kako se zove pas?« pita me.

IV

Dr. Q lizne vrh olovke.

»Vi mislite da su se...«, govori provjeravajući u notesu, »vaš muž i taj, taj *vas prijatelj*, DW, čovjek zadužen za publicitet, urotili protiv vas i žele vas prisilno... da vidimo što tu piše... pretvoriti u američku verziju lady Di. Koja je, kako ste tako spretno primijetili, pokojna. Vi, znači... vjerujete, svjesno ili nesvjesno, u to da vaš muž potajno želi i vašu... smrt.« Stanka.

»Dakle?«

»Čula sam njihov telefonski razgovor.«

»O vašoj smrti.«

»NEEEEEEE«, vrištim. »O uroti.«

»Aaaa, o uroti.«

»DW mi je rekao da postoji knjiga.«

»Cecelia«, kaže dr. Q. »Zašto bi itko želio napisati knjigu — 'neautoriziranu biografiju' — o vama?«

»Jer me novinari... uvijek prate... a tu je i ta Amanda. Ona cura koja je... umrla.«

»Osobu za koju tvrdite da vam je najbolja prijateljica nazivate 'ta cura'?«

»Onda nije bila moja najbolja prijateljica.«

»Ta cura?«

»O.K. Ta žena.« Stanka. »Moja fotografija bila je ju-tros u svim novinama. Slikali su me sinoć. Na baletu...«, šapćem.

»To ste bili vi, Cecelia? Ona djevojka kratke bijele kose koja trči niza stube, gleda preko ramena, smije se i drži za ruku nepoznatog mladića?«

»Da! DA. Niste li vidjeli moje IME... Princeza Cece-lia...«, pucam, plačem, prekrivam lice rupčićem. »Foto-grafi su na ulici!«

Dr. Q ustaje i povlači zastore. »Nema nikoga. Osim vratara, stare gospode Blooberstein i one odvratne chi-huahue.«

»M-m-možda ih je vratar otjerao.«

»Cecelia«, kaže dr. Q vraćajući se do svog stolca. »Gdje ste bili u kolovozu 1969.?«

»Znate gdje sam bila.«

»Gdje ste bili?«

»Na Yazgurovoj farmi«, odgovorila sam prkosno.

»I što ste radili tamo? *Htjeli se pridružiti rock'n'roll bandu?*«

»Dr. Q, imala sam samo tri godine. Majka me odvušla tamo. Nitko se nije obazirao na mene. Satima sam bila usrana. Majka je bila na acid tripu.«

»*I odasvud su dopirali pjesma i veselje.*«

»Nije bilo nikakvo veselje... hipiji su me prisilili plesati... bila sam izgubljena... majka je bila na acidu.«

Dr. Q se pretvara u gospodu Spickel, savjetnicu: »Dobar dan, Cecelia. Tvoja majka je umrla. Moraš biti sretna što se to dogodilo sad, kad imaš sedamnaest godina, a ne dok si još bila mala djevojčica. Čujem da ti je majka bila jako divlja.«

Plačem. Histerično plačem kao da ću se prepoloviti. Budim se.

Naravno, mrtva je Hubertova majka, a ne moja.

Poginula je u nesreći na skijanju kad je Hubert imao sedamnaest godina.

Siroti mali izgubljeni princ stoji na palubi sedam me-tarskog brodića s jednom rukom na kormilu i zuri u more, sjetan i pomalo divlji (kao netko tko je vježbao susprezati suze) dok mu pramen crne kose pada na čelo. San svake tinejdžerke: ranjen, u potrazi za spasom, princ, idol.

»Ja ga mogu spasiti«, pomislila sam zureći u crno-bi-jelu fotografiju na naslovnici *Timea*, dok sam sjedila na zelenom poliesterskom kauču, za jeftinim stolićem od skandinavskog drva u dnevnoj sobi kuće u Lawrencevil-leu, Massachusetts, gdje se majka odlučila smiriti s muš-

karcem iz ribarnice.

»Ja te mogu spasiti, mali prinče«, razmišljam, iako baš nije mali (1,90), na pragu muškosti i zauvijek daleko, u domu bogatih ljudi na Karibima, s planovima da se ujesen upiše na Harvard. Zurim u fotografiju i zamišljam ga kako u bolnici, nakon nesreće, sa zavojima na glavi, govori: »Želim Ceceliju. Moram imati Ceceliju«. A ja jurim u bolničku sobu i on me ljubi u obraz.

Imam deset godina.

Što mi se dogodilo?

Nekad sam bila jaka. I odlučna. I agresivna, govorili su ljudi. Bojali su me se. Bilo je očito da želim nešto, ali nitko nije znao što.

Ja sam znala.

Željela sam princa.

Još od desete godine nastojala sam se ukrcati u sudbinski vlak. Kako sam znala da moram diplomirati po-vijest umjetnosti? (Jednostavno, znala sam.) I da se moram dočepati posla u slavnoj umjetničkoj galeriji u Sohou gdje ću upoznati bogate i slavne muškarce i žene (uglavnom muškarce), koji će prihvatiti lijepu, pristojnu djevojku, sa smislom za humor, uzeti je k sebi i pokazivati u cijelom gradu tako da će se, čak i bez obiteljskoga bogatstva i slavnog imena, njezina slika pojavljivati u novinama i časopisima uz napomenu da je bila na ovom ili onom događaju? I kako sam znala, onoga dana kad je Tanner ušao u galeriju, da svakako moram postati njegova cura kako bih, kad se pojavi moj pravi predmet želje, a znala sam da se to mora dogoditi jer živi u Sohou i kupuje umjetnine, već bila zauzeta i suočila ga s dostojnim protivnikom što će me učiniti vrednijom u njegovim očima?

To se jednostavno zna. To je instinkt. Ja sam u to doba bila čisti instinkt. Sirov, agresivan instinkt i živjela sam kao da mnome upravlja neko strano biće.

Ali sad je sve to prošlo. Zaobišlo me.

(Kamo je nestalo? Mogu li to vratiti?)

A sad se gotovo neprestano BOJIM. SVIH — liječnika, pravnika, političara, fotografa, kolumnista, svakoga tko bi mogao izgovoriti riječ koju ne poznajem ili govoriti o događajima za koje sam morala znati, ali ne znam, svih glumaca i novinara, žena koje rađaju prirodnim putem, žena koje govore tri jezika (posebno talijanski ili francuski) i svih za koje drugi kažu da su talentirani ili jednostavno cool ili tipični Englezi. Kao što možete zamisliti, to obuhvaća gotovo sve ljude u Hu-bertovu životu i zato se ja, kad moramo izići, unaprijed smrtno razbolim (tako da se mogu izvući); ili, ako ne mogu smisliti za život opasnu bolest, sjedim u kutu ruku prekrivenih u krilu, blago nagnute glave i tupa izraza lica, zbog čega, kako se čini, ljudi i ne pokušavaju razgovarati sa mnom.

Ali te večeri ništa nije moglo spriječiti neizbježno: pedesetu obljetnicu baleta.

Bez muža.

Koji umjesto toga KARTA.

Sjedi u dnevnoj sobi u crveno-bijeloj prugastoj košulji, spuštenih naramenica, pije pivo s kompićima s Mreže čija imena još nisam uspjela zapamtiti, a ja silazim u bijeloj brokatnoj haljini sa sivim nercom i dugim sivim rukavicama. Majka mi je udana za trgovca ribom. Otac mi je peder i živi u Parizu. Ja idem na balet.

Zna li itko koliko je život STRAŠAN?

Nekad sam molila da idem na ovakve događaje. Nekad sam žicala kartu više, ulizivala se pederima koji su mi htjeli pomoći, kupovala haljine, skrivala etikete s cijenom i arogantno ih vraćala sljedeći dan, samo da postignem ovo što imam danas.

»Bok«, kaže Hubert nervozno, spuštajući pivo. »Ne bih... ne bih te prepoznao.«

Žalosno se smiješim.

»DW je već tu?«

Odmahujem glavom.

On gleda svoje prijatelje. »Pretpostavljam da bismo znali da je tu. DW. On je Cecelijin prijatelj. On je...«

»Moja pratnja«, kažem brzo.

Prijateljima je neugodno.

»Čuj«, kaže primičući se kako bi me uhvatio ispod ruke i izveo iz prostorije, »meni je stvarno drago, znaš?«

Stojim spuštene glave. »Ne znam zašto me na to prisiljavaš.«

»Jer smo«, kaže, »o tome već razgovarali i to je dobro.«

»Za mene nije.«

»Slušaj«, kaže kimajući prijateljima preko ramena i odvlačeći me dublje u biblioteku, »uvijek si govorila da želiš biti glumica. Samo se pretvaraj da si glumica i da si u filmu. To ja uvijek radim.«

Gledam ga sažalno.

»Hej«, kaže dodirujući mi rame, »pa ti to znaš. Kad smo se upoznali...«

Molim?

Zastaje. Jasno mu je da je rekao nešto pogrešno.

Kad smo se upoznali, ja sam došla nepozvana. Tražila sam ga. Otkrio je to šest mjeseci poslije u spavaćoj sobi i bilo mu je smiješno, ali onda mu je sinulo da bi u takvoj priči ja mogla ispasti loša pa je to jedna od strašnih stvari iz moje prošlosti koje smo skrivali.

Stojim ukočeno i širom otvorenih očiju zurim u svemir.

»O, ne« kaže. »Ne, Cecelia, oprosti, volim te.« Pokušava me zagrliti, ali prekasno. Prihvaćam suknu rukama i trčim niza stube, na stazu, dašćem, gledam oko sebe i pitam se što ću sad, a zatim primijetim taksu, trčim preko ceste i pozivam ga, kad sam zalupila vratima i okrenula se, primijetila sam fotografa u maskirnoj odjeći kako znatiželjno zuri u mene i sliježe ramenima.

»Kamo?« pita taksist.

Naslonila sam se. Dodirujem kosu. »U Lincoln centar«, odgovaram.

»Vi ste glumica?« pita. ' Kažem da jesam pa smijem pušiti.

Ne želim ni o čemu razmišljati dok mi potpetice kuckaju preko trga ispred Lincoln centra.

Zurim se zbog kišice i ubacujem u mnoštvo koje se okuplja na vratima, topćući nogama i otesajući kišobrane. Uspijevam se stopiti s mnoštvom, prolazim kraj fotografa koji me gledaju, a zatim se okreću prema nekom drugom. Odmah mi je lakše. Sve dok mi se ne približi mlada, niska žena u crnom s crnim slušalicama i pita: »Izvolite?«

Okrećem se zbunjeno oko sebe, otvorim usta, a onda ih zatvorim, opet pogledam djevojku (koja mi se smiješi, prilično ljubazno), gledam je bolje i ne mogu vjerovati da ne zna tko sam.

»Ja sam...«

»Da?« pita, a meni sine da me nije prepoznala. To je zbog kratke bijele kose. Gledam oko sebe. Govorim dubljim glasom. »Ja sam sestrična Cecelije Kelly. Rebecca

Kelly. Cecelia je željela doći, ali je... bolesna... i bilo joj je neugodno, pa me natjerala da odem umjesto nje. Znam da je to nezgodno, ali ja sam bila u Parizu posljednjih pet godina...«

»Bez brige«, kaže ljubazno, posegne na drugu stranu stola i podigne karticu na kojoj piše PRINCEZA CECELIA LUXENSTEIN. »Nitko se nikad nije bunio protiv lijepe žene, znate, a sjedite s Nevilom Mouseom za stolom. On me gnjavi, gnjavi i gnjavi da ga posjednem kraj neke »slobodne žene«, makar je ovdje s onom manekenkom Nandy. I, nadam se, nadam se da će Ceceliji biti bolje.« Pruža mi karticu. »Čini se da je često bolesna. Sto je stvarno loše jer...«, djevojka se urotnički nagne, »ona je naš tajni junak u uredu. Hoću reći, šef je pravi seronja, ali na Ceceliji se vidi da ona misli kako je sve to... sranje... a kad to radite već nekoliko godina, meni je jasno da je to točno.«

»Pa, ovaj, mm, hvala. Hvala puno«, kažem joj.

»O, i čuvajte se Mauricea Tristama. Znaite onog glumca? I on je s vama za stolom. Oženjen je, ali vara ženu. Neprestano.«

Kimnem joj i odlazim, probijajući se u gledalište, prolazim kraj još fotografa (jedan od njih lijeno podiže aparat i slika me, za svaki slučaj, ako ispadne da sam neka važna osoba za koju su čuli) i probijam se rukama i nogama do svog mjesta u redu C, sjedalo 125, usred trećega reda. Stolac do mene je prazan, a muškarac koji se nalazi blizu mene smiješi se dok se svjetla polako gase, a ja mu kimnem neprimjetno, i tada počinje glazba.

Počinjem lutati.

Razmišljam.

Danima sam ležala na prljavoj vreći za spavanje na prljavom madracu na podu i zurila kroz prozor dok su gole grane stabla pocrnjele od neprestanog kapanja kiše. Bilo je to u Maineu, a nebo je uvijek bilo čelično sivo i temperatura oko 0, mirisalo je na snijeg, dok je izolacija padala sa zidova. U kući je bilo ili previše ili premalo ljudi, hrane ili nije bilo, ili je bilo previše — vrećice čipsa i limenke pileće juhe, sladoled u papirnatim kutijama — a ja sam imala pokvarene zube koje je netko pokušao izvaditi zavezavši konac oko zuba, a drugi kraj za kvaku i onda zalupivši vratima. Imala sam šest godina i bili smo prava politička poruka svijetu. Odbijali smo društvo, odbijali majčinu obitelj i obitelj majčinog muža i one ljude kakva bi majka morala postati prema očekivanjima obitelji. Odbijali smo lažne vrijednosti i zla kapitalizma (iako nismo odbijali novac kad bi došao) i bježali smo, bježali, bježali, a zapravo smo bježali samo od čiste posteljine, plave vode u zahodskoj školjki i Sunkist naranči u zimi.

Ali majka to nikad nije razumjela. Čak ni kad se »popravila« i kad smo se odselile u Lawrenceville. Gdje smo se pokušale ponašati »normalno«.

Balet je završio.

Sjedim.

Dugo nakon ovacija publike, dok se točio šampanjac, a nad mnoštvo nadvio balon, ja sam ostala sjediti u gledalištu, u redu C, sjedalo 125. Gužva je nastala, pa je nestala, smanjila se i na kraju isparila na večeru. Razvodači prolaze kroz gledalište i skupljaju odbačene pro-grame. »Dobro ste, gospođice? Uskoro će početi večera. Po-služivat će jastoga. To sigurno ne biste voljeli propusti-ti.«

»Hvala«, odgovorila sam. Ali sam ostala na mjestu razmišljajući o prljavoj Barbiki, zamrljanoj i goloj, kojoj je kosa izgubila sjaj, ali ja sam je nosila kamo god sam išla i rasplakala se kad mi ju je jedanput pokušao oteti nečiji pas. »Ona je mala princeza, jelda«, govorili su ljudi kad su me pokupili u suknji na cvjetiće, a ja sam zaurkala još jače dok su mi se suze slijevale niz obraze.

Čak ni onda nisam vjerovala da nikad neću imati po-nija.

Podignula sam pogled i nisam se začudila kad sam ugledala lijepog dječaka iz snova kako se probija kroz redove, sve dok nije zastao kraj mene, nasmiješio se i sjeo.

»Sjećanje je samo drugo lice stvarnosti«, rekao je.

Zurili smo u praznu pozornicu.

U mezaninu Lincoln centra poslužuju foie gras s kriškama manga, a mi stojimo na vrhu stuba. Možda je sve to plod moje mašte, ali čini mi se da je nastala kratka, ali osjetna tišina, kad su svi okrenuli glave i pogledali nas, mladića koji me uhvatio pod ruku i polako poveo niza stube, preko podija do mog stola. Fotograf Patrice sjedi uz Nevila Mousea, australsko medijsko čudo od djeteta koje me jednom pokušalo angažirati, ali me odbio kad nisam htjela izići s njim. Dok je mladić izvlačio moj stolac, šapnuo je: »Vaš se stol čini jednako lošim kao i moj« i namignuo mi baš u trenutku kad je Patrice šapnuo Nevilu: »Tko je ta djevojka?« Nevil je nervozan i prenapet, nespretno ustane i kaže: »Oprostite, ali mislim da je ovo mjesto rezervirano za princezu Ceceliju Luxenstein.«

»Točno«, odgovaram mirno, popravljajući naramenice na haljini. »Ali Cecelia, na žalost, nije mogla doći. Bolesna je. Ja sam njezina sestrična Rebecca Kelly.«

»Pa, onda je... valjda, u redu«, kaže Nevil.

Spuštam lakat na stol i naginjem se prema njemu. »Vi ste ovdje glavni?« pitam smjerno.

»Nisam. Zašto pitate? Ja sam... Odbor se toliko trudio postaviti stolove... kako treba.«

»Aha«, odgovaram. »Znači ne bi bilo pravedno pretpostaviti da je vaša najveća preokupacija bila... da vas vide za pravim stolom s pravim ljudima.«

Nevil pogledom traži pomoć od Patricea koji ga gurne ispod stola i sjedne kraj mene na mjesto koje je, kako sam iznenada primijetila, bilo rezervirano za DW-a.

»Nisam znao da Cecelia ima tako lijepu sestričnu. Smijem vas slikati?«

»Naravno«, odgovaram smiješeći se, dok se Patrice naginje prema natrag i snima nekoliko fotografija. »Tako ste slični Ceceliji, znate. Ali Cecelia se mrzi slikati. Nemam pojma što joj je.«

»Ona se... srami«, odgovaram.

»Mene? Pa ja sam joj jedan od najstarijih prijatelja«, kaže Patrice.

»Stvarno? Nikad nisam čula da vas spominje, ali to je valjda zato što sam posljednjih pet godina živjela u Parizu.«

»Odavno se poznajemo. Sjećam se kad je tek došla u New York. Imala je dugu kosu. Izlazila je u Au Bar. Bila je divlja. Nemam pojma što joj je sad. Pa dobila je tipa kojeg su sve htjele, ne? Šampanjca?«

»Da, molim.«

»Ooooh, gospodo Sneet«, rekao je Patrice elegantnoj ženi koja je tek prešla pedesetu.

»Gospodo Sneet, želio bih vas upoznati s Rebeccom Kelly. Sestričnom Cecelije Luxenstein. Posljednjih pet godina studirala je u Parizu... umjetnost. Ovo je Arlene Sneet, predsjednica baletnog odbora.«

Podižem ruku. »Baš mi je drago što smo se upoznale«, kažem. »Balet je... mislim da još nisam vidjela ništa tako lijepo, bila sam tako očarana da sam ostala sjediti i razmišljati o svemu, pa se bojim da me moje društvo moralo čekati za večerom.«

»Draga moja, potpuno vas razumijem«, rekla je gospoda Sneet. »Tako je lijepo vidjeti nova lica na baletu. I moram reći da ste izazvali prilično komešanje. Svi se pitaju tko ste. Morate mi dopustiti da vas upoznam s nekim poželjnim mladim muškarcima.«

»Jesam li dobro čuo da ste studirali u Louvreu?« rekao je glas koji mi je dopirao s desne strane.

Okrećem se. »Da. Da, to je točno, gospodine Tri-stam.«

»Uvijek sam želio biti slikar, ali onda me zaokupila gluma«, kaže Maurice Tristam.

»O, da«, odgovaram. »Uvijek je teško kad netko mora žrtvovati umjetnost trgovini.«

»Morali biste vidjeti druge uloge koje sam morao prihvatiti samo zbog prljavog novca.«

»A vi ste tako talentirani.«

»Mislite? Moram vas upoznati s nekim od svojih producenata. Kako ste rekli da se zovete?«

»Rebecca Kelly.«

»Rebecca Kelly. Zvuči kao ime filmske zvijezde. Dakle, Rebecca Kelly, moram reći da sam već jedan od vaših obožavatelja.«

»O, gospodine Tristam...«

»Zovite me Maurice.«

»Previše ste ljubazni. A tko je vaša krasna pratilja? Pa vi ste zločesti. Dovedi ste *kéer*.«

»Ja mu nisam kći!« odgovara lijepa pratilja, koja nema više od osamnaest i koja već ima vidljive umetke na grudima i ograbjeli izraz lica.

»Ovo je Willie«, kaže Maurice kojemu je očito neugodno. Naginje se prema meni i šapće mi:

»I nije mi pratilja. Ona je moja, ovaj, kolegica u filmu koji smo baš snimili.«

Willie se naginje prema Mauriceu. »Miles vam je prijatelj?«

»Miles?« pitam.

»Miles Hanson. Tip s kojim ste došli.«

»O, onaj zgodni plavi dečko? Zove se Miles?«

Willie me gleda kao da sam luda. »Baš je snimio novi film. *Divovski*. Svi kažu da će biti velika zvijezda. Novi Brad Pitt. Pokušavam nagovoriti Mauricea da me upozna s njim...«
»Rekao sam ti. Ne poznajem ga«, kaže Maurice.

»Ali neće. A ja mislim da bi baš bio pravi dečko za mene«, kaže Willie.

»Šampanjca?« pitam i natačem još jednu čašu baš kad su počeli donositi jastoga.

Četrdeset pet minuta poslije sviraju »I Just Wanna Fly«, a ja sam prilično pijana i divljački plešem s Milesom, odjednom ugledam DW-a kako u vlažnom smokingu popravlja mokru kosu i pokušava izgledati smireno iako vidim na njemu da kipi. Primijetio me i krenuo prema meni vičući: »Cecelia! Što to radiš? Hubert i ja smo pretražili pola Manhattana.«

Miles zastaje. Čini se da je zastala cijela dvorana i dok se svi odmiču od mene, čujem Patricea kako viče: »Znao sam! Cijelo sam vrijeme znao da je to Cecelia!« Odjednom se spušta crna gomila fotografa, a ja sam zatečena kako se jednom rukom držim za Milesa, a drugom za bocu šampanjca dok me Miles nije povukao za ruku pa smo počeli bježati kroz mnoštvo. Potrčali smo niza stube, a fotografi su istrčali za nama na trg, makar je lijevalo, prateći nas niz još jedne stube i napokon između automobila i kraj četiri prometna policajca, ravno do Broadwaya gdje je baš stao autobus br. 12.

Potrčali smo prema busu, mašući i vičući, zatim smo se ukrkali, a Miles je imao dva žetona. Smijali smo se odlazeći prema stražnjim sjedalima, sjeli smo i puknuli od smijeha, zatim smo podigli pogled, a cijeli je autobus zurio u nas. Stucnula sam, a Miles je otpio gutljaj iz boce. Zatim su nam se isprepletene ruke razdvojile dok smo mi zurili kroz suprotne prozore i gledali kako kiša lijeva niz stakla.

»Dobro jutro.«

»Dobro jutro.«

Hubert sjedi za kuhinjskim stolom, pije kavu i čita *The Wall Street Journal*.

»Ima kave?« pitam.

»U aparatu«, odgovara ne podižući pogled.

Odlazim do pulta i lupam vratima ormarića u potrazi za šalicom.

»Pogledaj u stroju za posude«, kaže.

»Hvala«, odgovaram.

Točim kavu, sjedam. »Rano si ustala«, kaže.

»Mhmmmm«, odgovaram. Gura *Post* prema meni.

Otpijam kavu. Otvaram novine na šestoj stranici.

Naslov: Princeza udahnula život zabavi.

Iza kojega slijedi tekst: »Čini se da je princ Hubert Luxenstein skrivao svoju glamuroznu ženu Ceceliju, a ne obratno. Cecelia Kelly, bivša prodavačica umjetnina, pritajila se nakon vjenčanja prije dvije godine na jezeru Como u Italiji na 200 jutara velikom imanju s dvorcem u vlasništvu mladoženjina oca princa Heinricha Luxensteina. No, sinoć je na pedesetu obljetnicu baleta, lijepa novopečena princeza, s novom dječaćkom frizuricom i u Bentleyevoj haljini, stigla sama i očarala druge goste među kojima su bili... a zatim je izvela dramatičan bijeg s novim filmskim zavodnikom Milesom Hansonom.«

Preklopila sam novine.

»Cecelia...«, kaže.

»Još me voliš?«

»Cecelia...«

Podižem ruku. »Nemoj. Jednostavno nemoj«, kažem.

V

Dragi dnevnicе:

Mislim da mi je bolje.

Danas sam ustala, odjenula se, popila kavu i pročitala novine koje je Hubert ostavio. Kad sam pogledala na sat, bilo je devet i odjednom mi je sinulo da bih danas nešto mogla napraviti. To je tako čudan osjećaj pa sam na trenutak pomislila da bih mogla uzeti nekoliko xanaxa, ali onda mi je postalo jasno, prvi put u — koliko? — nekoliko godina ne želim biti ušlagirana. Zapravo razmišljam o tome da odem u grad i — HA — posjetim muža u uredu.

Sto više o tome razmišljam, to bih radije to učinila. Strašno. Napokon, Hubert je moj muž, a što je prirodnije od ženina posjeta mužu u vrijeme objeda? Posebno ako misli da bi on mogao imati ljubavnicu (što je možda točno) i posebno ako misli da bi mogao imati druge planove za objed (što najvjerojatnije ima). To će ga teško pitanje prisiliti da izabere između žene i drugih planova za objed. Njegov će izbor ženi tada reći sve što mora znati o svom mužu. Znači, ako a) izabere posao, onda je gad i ne voli je; a ako b) izabere ženu, onda je vjerojatno isto tako gad, ali je možda voli. Kako god bilo, čini mi se da će Hubert danas izgubiti, a ja to želim vidjeti.

Ne znam zašto na sebi imam tamnomodar šešir i tam-nomodro-bijele prugaste rukavice.

Tajnici kucnem na stol zlatnim Dunhill upaljačem. U torbici imam i mobi-tel koji, čini se, ne radi, uz dva stara tampona i zdrobljen pseći keks. »Molim vas, pozovite HL-a«, kažem tajnici koja se najprije nije ni pomaknula, a onda je hladnim i monotonim glasom rekla: »Koga da mu najavim?« »Že-nu.« Kad sam to rekla pogledala me od glave do pete i rekla: »Samo malo.« Razmišljam samo o tome kako me zbog nečega nije prepoznala, a to me ljuti i želim je UBITI, pa opet bijesno lupam upaljačem.

Zatim sam se prisjetila kako mi je bolje.

Podignula je slušalicu i nekome rekla: »H je tamo?«, a onda dodala kao da je to upitno: »Žena mu je tu.« Spustila je slušalicu i rekla: »Netko će doći po vas.«

»Kako to mislite netko će doći po mene? Gdje je moj muž?«, pitam. »Nisam došla vidjeti nekoga, nego muža.«

»Nije u uredu.«

»Je li itko danas u uredu?«

»Zna da dolazite?«

»Naravno«, odgovaram. Jasno mi je da će nešto krenuti naopako.

»Vjerojatno je na snimanju. Danas je Dianna Moon u emisiji.«

»Baš me briga za Diannu Moon.«

Tajnica izgleda kao da me sad prvi put vidi. Ima umjetne nokte s crvenim, bijelim i plavim prugama. Izgleda da joj je to jedino po čemu se ističe.

»Mnogo ljudi... voli... Diannu Moon.«

Skidam rukavice, povlačeći svaki prst. »To je zato što je... ubila muža?«

Tajnica me nervozno pogleda. »Umro je od predo-ziranja. Usto, Dianna Moon je... junakinja. Gledanost će biti golema.«

Glasno zijevam. »Ali što je ona ikad napravila?« pitam, znajući da je to jako arogantno pitanje jer bi netko mogao reći da ja nikad nisam ništa napravila, osim što sam se udala za Huberta, navodno najpoželjnijeg neženju na svijetu.

Tajnica me pogleda: »Pokušat ću vam pronaći Huberta.«

U tom je trenutku kroz siva okovana vrata koja vode u tajnoviti labirint studija koji pripadaju Mreži, ušla Constance DeWall.

»Cecelia«, rekla je pružajući ruku. »Tako je lijepo što se opet vidimo. Nažalost, danas nije dobar dan za iznenadni posjet. Dianna Moon gostuje u emisiji... a ona je — Dianna Moon.«

»A ja sam princeza Cecelia Kelly Luxenstein«, odgovaram usput, oklijevajući izgovoriti riječ »princeza« jer znam da ona pokreće ljude i potiče ih na pozivanje tračerskih novinara. »Želim

vidjeti muža.«

»Je li hitno, princezo Luxenstein?« pita Constance vrlo sarkastično, za što će mi poslije platiti jer bih mogla zatražiti da je otpuste. Ona je, kako sam čula, »mlada, ljepša i pametnija« verzija mene. A znam da je ludo zaljubljena u mog muža (kao i sve one lutkice s harvardskom diplomom), da ga pokušava odvući u krevet ot-kako je prije dvije godine postala producentica i doista vjeruje da bi mu bilo bolje s njom nego sa mnom.

»Mora li biti hitno da bih vidjela muža?« pitam jed-nako sarkastično.

»Ne, samo... ovdje je toliko pripadnika sigurnosne službe.«

»Koji štite Slatera Londona od Dianne Moon, pretpostavljam.«

Constance i tajnica se na brzinu pogledaju. Tajnica spušta pogled pretvarajući se da razvrstava telefonske poruke.

»Mogu vas smjestiti u zeleni salon«, napokon kaže Constance. »Ali ne mogu ništa jamčiti.«

Nekoliko minuta poslije dok potajno pušim u zelenom salonu, jednim okom gledam u televizijski ekran dok se Dianna Moon, u satenskoj večernjoj opravi (s jednom naramenicom koja joj nemarno pada preko ramena) naginje prema Slateru Londonu i, potpuno iskreno, kaže: »Nikad se ne okrećem za sobom. Imala sam sreće« — zuri ravno u kameru — »i za to svakodnevno zahvaljujem Bogu.« Zatim se pobjedonosno nasloni, prekriži noge i zabaci ruku preko naslona stolca otkrivajući dekolte. Smijulji se.

Slater London, napola Englez napola Amerikanac, bivši adolescentski televizijski idol čija je karijera prekinuta kad su ga otkrili da nosi žensko rublje, naslanja se preko stola i kaže:

»Dianna, kad ste postali tako pobožni?«

Lice Dianne Moon postaje bezizražajno dok, to je jače od nje, izgovara: »Slater, znače li vam išta gaćice s volančićima?«

Slater je zatečen, ali to prikriva provlačeći ruku kroz kratku svijetlu kosu i odgovara: »Nije li ih nosila Alice u zemlji čuda kad je pala u zečju rupu?«

»Rupa«, ponavlja Dianna zavodnički. »Tu riječ volite?«

Slater gleda u kameru. »O.K., ljudi moji. Vrijeme nam je isteklo. Dianna, hvala što ste došli u emisiju i sretno s novim filmom.« Zatim se smiješi u kameru, a za nekoliko sekundi, prije nego što je skinuo mikrofon urla: »Nadam se da možemo izrezati zadnji dio.« Zvuk se isključuje, a tehničari ulaze u studio s Hubertom. Dianna mu se baca oko vrata i preko njegova ramena pogledava Slatera, a zatim svi odlaze dok se ekran gasi.

Odjednom žalim muža.

Zna li on da ga ISKORIŠTAVAJU? Što je uopće njegov posao? Pronalazi goste i brine se da Slatera ne optuže za silovanje? Tko bi sam izabrao taj posao?

Hubert. EUROPSKI PRIJESTOLONASLJEDNIK NIJE SAMO PREKRASAN, ON JE OBIČAN DEČKO, blještao je naslov prije tri godine kad je Hubert prihvatio posao. Prvoga dana slikali su ga kako kupuje sendvič u delikatesi na uglu, a kad je izišao sa smeđom papirnatom vrećicom u ruci, mahnuo je fotografima i nasmijao se. PRINČEV PRVI DAN U ŠKOLI, bila je naslovnica u *The New York Postu*, a u ono doba ja nisam mislila kako je to neobično.

»Ja jednostavno želim raditi nešto normalno. Kao običan čovjek«, rekao je Hubert. A ja sam se složila. »Ja želim da možemo otići niz ulicu i kupiti sladoled«, rekla sam zlovoljno makar MRZIM sladoled jer deblja, a Hu-bert je rekao: »I ja, malena, i ja.« Tužnim glasom.

Poticala sam ga da prihvati posao. U show businessu. To valjda neće biti teško. Hubert je već napustio ban-karstvo u kojemu se, začudo, pokazao katastrofalnim. Nije imao pojma o brojkama; zapravo, ostavljao je vrlo izdašne napojnice jer nije znao izračunati 20 posto. Ja to tada nisam znala.

Ali sad mi polako postaje jasno: moj muž je šarmantan, društven, savršenog ponašanja. Ali i pomalo... glup,

ISKORIŠTAVAJU ga zbog njegovih veza.

S gađenjem palim cigaretu i u tom se trenutku otvaraju vrata zelenog salona (prokleta Constance me vjerojatno zaključala). Ulaze Hubert i Dianna Moon koja je iz nekog neobičnog razloga pojurila prema meni i bacila mi se u zagrljaj kao dvogodišnjakinja, gotovo mi izbijajući cigaretu iz usta.

»Uvijek sam vas željela upoznati«, pretjeruje. Onda uzmiče i kaže: »Lijepi ste baš kao što svi govore.« Uzima me za ruku i govori: »Nadam se da ćemo biti doista dobre prijateljice.«

Rado bih je mrzila, ali nisam mogla. Bar ne tada.

»Constance mi je rekla da si tu,« kaže Hubert neuvjerljivo. »A Dianna je rekla da te želi upoznati.«

»Nadala sam se da možeš izići na objed«, rekla sam. Pitajući se čini li se to meni, ili je njegova rečenica o Dianni bila malo neprijateljska?

»Idemo svi zajedno. U neki od onih poznatih damskih restorana«, kaže Dianna. »Danas se osjećam baš kao prava dama.«

»Ne mogu«, kaže Hubert usput. »Bob i ja dogovorili smo se da srijedom objedujemo zajedno.«

»Ma daj«, kažem.

»Naravno, ti to ne možeš znati«, odgovara Hubert. »Da si me nazvala prije nego što si došla.«

»A tko je sad taj Bob? Odjebi ga«, kaže Dianna. »Reci mu da ideš na objed sa mnom. Sigurna sam da će Bob razumjeti.«

»Razumjet će, ali on je predsjednik Mreže«, kaže Hubert.

»A ti ne želiš na objed sa svojom ženom?« pita Dianna, kao da je doista zbunjena. »Tako je lijepa.«

»Gotovo se i ne viđamo«, odgovaram posve ravnodušno i navlačim rukavice.

»Norman i ja smo provodili svaku minutu zajedno«, kaže Dianna. »Svaku minutu. Nismo se mogli zasititi jedno drugoga. Bili smo opsjednuti. U krevetu smo provodili dane i dane...« Lice joj se iskrivilo. »Nedostaje mi. Jako mi nedostaje. Nitko me ne razumije.« A onda se rasplakala.

Hubert i ja smo se uznemireno pogledali. Hubert nije napravio ništa. Ja sam se pristojno nakašljala u rukavicu.

»Bio je najveća ljubav mog života. Moja jedina ljubav. Mislim da više nikad ni s kim neću moći izlaziti«, kaže iako je opće poznata činjenica da se trenutačno s nekim viđa (s vlasnikom filmskog studija), ali i da, kako je pi-sao *Star*, s njim živi (ili je bar ostavila sve svoje stvari kod njega). Očito je da su te suze tek dio njezine male predstave jer me odjednom zgrabila za ruku i rekla: »Bar ćete vi morati objedovati sa mnom. Ne mogu sad ostali sama.«

Hubert gleda s olakšanjem. »Zašto ne odete u Cipriani? Na račun Mreže, naravno«, kaže i dodaje: »Cecelia, samo mi donesi račun, može?«

A ja ga prestravljeno gledam i ne mogu vjerovati da mi je natovario ovu ženu i da se prema meni ponaša kao da sam neka... NAMJEŠTENICA, za Boga miloga.

»Reći ću Constance da vam rezervira stol«, kaže. Baš u tom trenutku ulazi Constance. Čini se da joj je »odmah sve jasno«.

»Nazvat ću Giuseppea«, kaže i kima Hubertu. »Na-javit ću vas. Da ne morate čekati.«

»Ja nikad nigdje ne čekam«, odgovaram Constance, čija je nepokornost gotovo nevjerojatna. Gledam Huberta očekujući potvrdu ili bar nekakvu potporu, ali njemu je neugodno pa se samo smiješi.

»Dobro. Onda bok«, odgovaram hladno.

»Vidimo se poslije. Doma«, kaže, kao da mu smetam.

»Dobro. Telefonirat ću«, kaže Constance gledajući Huberta, ali zapravo nikamo ne ide.

»Slater je danas baš bio smiješan, ha?« kaže kao da su ona i Hubert sami u sobi. »Sve je to zbog one proklete Monique. Eto što se događa kad izlaziš s djetetom. Samo što je sad to naš problem.« I dodiruje Hubertovu ruku. Točnije, njegov biceps.

Imala sam pravo. Constance mu je ljubavnica.

»Tko je ta beštija?« pita Dianna ulazeći u limuzinu. »Isuse. Da sam ja na tvom mjestu, ja bih je pljusnula. Slušaj, zlato, prvo pravilo: nikad ne dopusti drugoj beš-lij da se spetlja s tvojim muškarcem. Jer, vjeruj mi, ona želi tvog muža. Kad bi znala kolike sam žene ja morala premlatiti, doslovce zbaciti s Normana, ne bi mi vjerovala.«

Htjela sam reći da bih joj vjerovala jer su javne svađe Dianne Moon postale legenda, ali sam ili previše prestrašena, ili previše ljubazna, ili previše ljuta na Huberta da bih bilo što rekla, pa samo kimam i palim cigaretu koju mi Dianna otima iz ruke i počinje brzo pušiti, mašući rukama. »Jednom sam ženi skoro odgrizla sisu, znaš?«

»Ne, zapravo, nisam znala«, odgovaram i palim drugu cigaretu pretpostavljajući da čak ni ona ne može pušiti dvije cigarete istodobno. »Istina je«, kaže. »Beštija je htjela na sud, ali Norman i ja imali smo najbolje odvjetnike koje možeš dobiti kad se baviš ovim poslom.«

Naslonila se u velikom naslonjaču od sive kože. Zurim u nju i ne mogu odoljeti. Lice joj istodobno lijepo i ružno, samo što je ružnoća izvorna, a ljepota rezultat vještine plastičnih kirurga. »Aha«, kaže. »Svi su voljeli Normana. Ali baš svi. Kad sam ga prvi put vidjela na snimanju — u pustinji — vidjela sam Isusa. I svi drugi su to znali.« Okrenula se prema meni i uhvatila me za ruku. »Zato sad toliko volim Isusa, Cecelia. Volim Isusa jer sam ga vidjela. Tu, na Zemlji. Bio je tu samo kratko, ali dovoljno da snimi tri filma koja su zaradila više od stotinu milijuna dolara. Ali dodirnuo ih je sve, a kad je sve dodirnuo, znala sam da će se vratiti na nebo. Tako je i bilo.«

»Ali — za Isusa je samoubojstvo bilo grijeh, ne?« rekla sam pitajući se koliko ću još ovakvih izjava morati proživakati i jesu li Hubert i Constance na objedu ili u nekom tajnom ljubavnom gnijezdu u kojem se skrivaju svaki dan i gdje joj Hubert govori nešto kao: »Volim te, ali moja žena je luda.«

Dianna me gleda u oči. »Nije se ubio, Cecelia. Normanova je smrt, kao što si mogla pretpostaviti, bila potpuna misterija. Nitko ne zna kako je točno umro. Ne znaju čak ni *kad* je umro.«

»Ali sigurna sam«, odgovaram, »da suvremena medicina...«

»O, ne«, kaže Dianna. »Suvremena medicina nije baš tako suvremena kao što se čini. Ima nekih fenomena koje ni liječnici ne mogu objasniti...«

Da, mislim, *a ti si jedan od njih*.

»Recimo činjenicu da je njegovo tijelo pronađeno tek nakon četiri dana.«

»A«, ne mogu si pomoći — moram pitati, »nisu li nedostajali neki dijelovi? Koje su pojele divlje zvijeri?«

Dianna gleda kroz prozor. »To svi misle«, odgovara na poslijetku. »Ali, dijelove tijela možda su odnijeli... izabrani učenici.«

Bože dragi.

»Gotovo sam sigurna da moj muž ima ljubavnicu«, kažem.

»A ti izabrani učenici su, zapravo, kao...«

»Onu kurvu Constance.«

»... oni su kao anđeli. Poslani kako bi bdjeli nad njim.«

»A ja ne znam što bih«, nastavljam.

»... ali neki ljudi, *neki* ljudi, misle da su ti izabrani učenici nekakvi...«

»Mislim da bih morala razmisliti o rastavi.«

»Svemirci«, kaže Dianna.

Zurim u nju.

Naginje se prema meni. »Ti vjeruješ da je Norman bio Isus, hm, Cecelia? Molim te, reci 'da'. Molim te. Jer se stvarno želim sprijateljiti s tobom. Trebam najbolju prijateljicu u ovom gradu, znaš?«

Srećom u tom je trenutku limuzina stala ispred Ci-prianija.

Nakon neuobičajeno velike gužve, odveli su nas do stola uz prozor u prednjem dijelu restorana. Svi oko nas šapuću: »Ta princeza... Cecelia... tko je ona?... O, Dianna Moon... Norman Childes... Dianna Moon i... Luxen-stein... princ Hubert Luxenstein... umro je, znaš...« A meni je odmah bilo jasno da ćemo biti glavna tema sutrašnjih tračeva, posebno kad sam ugledala DW-a kako sjedi pet stolova dalje i zuri u mene. Čekao je da ga primijetim kako bi nam se pridružio. Bio je s Juliette Morganz, »curicom iz Vermonta« koja se potkraj ljeta u Hamptonu, na imanju obitelji Ally, vlasnika velike kozmetičke industrije, udaje za Richarda Allyja.

Konobar nam prilazi. Dianna ga je gotovo udarila kad joj je pokušao namjestiti ubrus u krilo, no DW je spriječio svađu. Nagnuo se prema nama i, tonom koji se obično naziva »sladunjavim«, rekao: »Draga moja, pravo mi je zadovoljstvo što te vidim. Ne mogu zamisliti koga bih radije vidio. Baš si mi popravila dan.«

»Dianna Moon. DW.«

Dianna podiže obraz na poljubac, DW se pokorava i ljubi je u oba obraza. »Aha«, kaže. »A što znače inicija-li?«

»Dwight Wainous«, odgovaram.

»Ja sam bio prvi Cecelijin šef«, kaže DW. »Davno, Otad smo Cecelia i ja super, super prijatelji.«

Samo sam ga gledala.

»A kako čujem, moramo čestitati«, kaže Dianni.

»Aha«, odgovara Dianna, nimalo impresionirano.

»Na ugovoru za Ally kozmetiku.«

»Možeš vjerovati?« kaže Dianna. »Ja ću prodavati plavo sjenilo.«

»Allyji su moji super, super prijatelji. Zapravo, objeđujem s Juliette Morganz, zaručnicom Richarda Ally-ja.«

»Da?« rekla je Dianna i pogledom preletjela prostoriju. »Mislite na onu tamnokosu curicu?« Juliette revno mahne.

»Mislim da ću morati ići na njezino vjenčanje«, kaže Dianna.

»I ona mi je jako dobra prijateljica«, kaže DW.

»Čini se da su svi ljudi u ovom gradu tvoji jako dobri prijatelji. Možda bismo se morali bolje upoznati«, kaže Dianna.

»To bi mi«, kaže DW, »bilo pravo zadovoljstvo.« »Isuse Bože«, kaže Dianna, dok se DW udaljava od stola. »Ovaj tip izgleda kao da je ispuzao ispod kamena na Palm Beachu«, a ja sam se počela smijati makar me Palm Beach podsjeća na dvotjedni odmor na koji smo Hubert i ja otišli kad smo se zaručili i kada mi je postalo savršeno jasno da od zajedničke budućnosti očekujemo posve različite stvari. Ja sam očekivala: Louis Vuitton kovčege, uvijek savršenu frizuru, vožnje džipom u Africi, kaki jodhpur hlače, bijele stupove nad karipskim morem, žuta toskanska polja, krabuljni ples u Parizu, smaragdni nakit, predsjednika, mlažnjake, hotelske apartmane, goleme postelje s bijelim plahtama i pernatim jastucima, otvoreni dvosjed, muža koji me uvijek ljubi, poruke u kovčegu na kojima piše »volim te« i vjetar u kosi. A umjesto toga dobila sam: »uzbudljivo« kružno putovanje Amerikom. Koje je počelo u Palm Beachu. Gdje je »glamurozan, tek zaručen par« odsjeo u domu gospodina Briana Mastersa. Brian Masters (Hubertov ujak) bio je debeli starac s glavom prepunom madeža koji je za svakim obrokom sjedio kraj mene i koji se prve večeri nagnuo prema meni i rekao: »Ova je obitelj, zapravo, bila u redu dok Wesley nije otišao u Hollywood i zaradio sav taj prokleti novac«, a za to mu je vrijeme crnac u bijelim pamučnim rukavicama posluživao janjeće odreske. Njegova žena Lucinda, koja je govorila blagim britanskim naglaskom, ali je, zapravo, mislim, bila iz Minnesote, činila se nekako čudno odsutnom, a ja sam otkrila zašto tek nakon prilično frustrirajućeg teni-skog meča u kojemu sam vikala na Huberta i bacala re-ket.

»Dođi, Cecelia«, rekla je mirno čudno se smiješeći, a ja sam je slijedila, bijesno koračajući

kroz kuću sve do njezine kupaonice. Zatvorila je vrata i pokazala mi da sjednem na stolac presvučen žutom svilom. »Masterso-va žena može preživjeti samo na jedan način.«

»Ali Hubert...«

»Njegova je majka Masters. A i on«, šapnula je. Uz-nemireno sam primijetila da je prilično lijepa i mnogo mlada nego što se na prvi pogled činilo. Mogla je imati četrdesetak godina. Bila je okružena tom golemom kućom i lažnim slugama, a ja sam pomislila: Sto će se meni dogoditi?

»Igračke«, rekla je otvarajući ormarić s lijekovima u kojima je bilo toliko bočica da bi posve sigurno mogla stati uz bok svakom apotekaru. Uzela je smeđu bočicu i pružila mi je.

»Isprobaj ove«, rekla je. »Potpuno (sit) bezopasne. Kao bomboni. Od njih ćeš biti mila.«

»Ne trebam tablete«, odgovorila sam. Sto je bilo prilično čudno jer sam u to doba uvijek bila malo na koki i stalno sam, zapravo, u torbici nosila vrećicu za koju nitko nije znao i nitko neće doznati pa sam rekla: »Moj će brak biti O.K. Bit će super.«

»O, Cecelia«, rekla je Lucinda i pružila mi bočicu. »Ti stvarno ne razumiješ? Nije O.K, niti će ikad biti.«

Ali tek na kraju odmora, na »ribičiji« u Montani, kad sam sva prljava, nakovrčane kose, spavala u kolibi pod grubom vojničkom dekom i ustajala u pet ujutro i kad se nisam imala gdje pošteno posrati, a kamoli istuširati, tek sam tada otvorila bočicu s tabletama i istresla jednu na dlan. Bila je mala, bijela, ovalna. Popila sam jednu, a onda još jednu.

Odmah mi je bilo bolje.

I dalje sam se osjećala dobro; čak i nakon četrdeset kilometara vožnje po kiši do birtije koju je Hubert našao u vodiču i gdje je plesao s kovrčavom konobaricom obješenih sisa (imala je samo dvadeset pet godina), a ja popila šest margarita, čak i nakon toga sam bila »laissez-laie«.

A Hubert je bio uvjeren da nije pogriješio što me zaprosio.

Nije li samo to bitno?

»Bijeli ili žuti?« pita Dianna, a ja je pitam: »Sto?« Pra-snule smo u smijeh jer smo već došle do desetog belli-nija.

»Xanax«, pitala je.

»Plavi«, odgovaram. »Žuti je za pedere.«

»Nisam ni znala da postoji plavi«, rekla je i spustila ruku na lice, smijući se kroz prste. »Hej, znaš što? I ja sam jela pseću hranu. Prisilila sam Normana da jede pseću hranu. Kad malo bolje razmislim, prisilila sam Normana na mnogo toga.«

»Nemoj opet početi plakati«, rekla sam.

»O, Bože moj. Norman. Norman«, jeca. »Zašto si umro i ostavio mi sto dvadeset tri milijuna dolara?«

»Zašto, Norman?« pitam.

Onda smo morale ići pi—pi pa smo se odvukle gore, Juliette, »curica iz Vermonta« krenula je za nama na zahod. Dianna se pogledala i ustuknula vrišteći: »Šmin-ka, trebam šminku.«

Juliette je ušla i šapnula »Bok«, Dianna je odmah zgrabila njezinu Prada torbicu i stresla je. Ispala je hrpa MAC kozmetike, mini tamponi, četka puna kose i kondom.

»O Juliette«, kažem. »Ti ne koristiš Ally kozmeti-ku?«

»Ja koristim Ally kozmetiku«, kaže Dianna i nepažljivo nanosi šminku, »i pogledaj me. Od ovisnice o crac-ku do visokog društva. I znaš što? I ti to možeš.«

»Cecelia«, rekla je Juliette krotko, »doći ćeš na moje vjenčanje, ha?«

»Svakako«, odgovorila sam. »Makar te jedva poznam.«

»Ali baš to je super u New Yorku. To je nebitno«, kaže Juliette. »Mislim, svi se...«

»Osvojiti ću ovaj grad. Baš kao što sam osvojila Los Angeles«, kaže Dianna.

»I ti ćeš doći?« pita Juliette Diannu.

»Pitaj mojeg agenta«, odgovori Dianna.

»O, i ja imam agenta«, kaže Juliette. »DW-a.«
»Neka onda tvoj agent nazove mojeg. Neka se oni dogovore.« I tako smo ostavile Juliette u zahodu dok je brisala ruž rupčićem.
Telefon je zazvonio kad sam ušla u potkrovlje. Dianna.
»Bok, macica«, kaže. »Tako sam zvala Normana — macica.«
»Bok«, rekla sam. »Bok, Norman.«
»Sama si, Cecelia? Ja jesam. Jako sam sama«, odgovori Dianna.
»Mislim da jesam. Da«, rekla sam.
»E pa, više nećemo biti same. Bit ćemo najbolje prijateljice.«
»Može«, odgovaram joj dok šampanjac polako nestaje.
»Hej. Ide ti se van? Mogle bismo sutra malo u šoping. Još imam limuzinu s vozačem. Sranje, uvijek se moram voziti u limuzini. Nekad zaboravim, znaš.«
Moj muž ima ljubavnicu. Constance.
»Hej, Dianna«, kažem gledajući kroz prozor kako autobus sa Srednjeg zapada iskrcava turiste u Ulicu Prince. »Je li točno ono što se priča? Da si ubila muža?«
Tišina, a onda se Dianna kratko, glasno nasmije. »Gle, recimo ovako: da nisam, onda sigurno *bih*, jelda?«
»Stvarno?«
»Pa... znala bih kako. Ako to pitaš. I, zapamti. Mnogo je jeftinije od rastave.«
Nasmijala se i spustila slušalicu.

VI

Odlazim.

Sjedim u ordinaciji kod dr. Q, gledam prljave prozirne zastore koji lepršaju na povjetarcu s Pete avenije i razmišljam o jahtama i filmskim zvijezdama u satenskim haljinama, Louis Vuitton kutijama za šešire poput one koju sam baš kupila za putovanja, makar nemam šešir, a dr. Q prekida sanjarenje jednom riječju: »Da?«

»Vidi se unutra kroz prozor«, kažem.

Dr. Q spušta žuti blok i gleda van. »To vam smeta?« pita. »Dolazite ovamo već — koliko ono? Godinu i pol? A još nikad to niste spomenuli, Cecelia.«

Kao što nikad nisam spomenula ni to da je Constance Hubertova ljubavnica. Sve do prije nekoliko dana. Kad sam Hubertu rekla da idem s Diannom u Cannes na festival.

»Možda postajem paranoična«, kažem pokušavajući se našaliti.

»Vi i jeste paranoični«, kaže dr. Q i gleda u blok. »Svi dobro znamo da ste zato ovdje.«

»Mi? Tko to mi? Što je ovo? Neka urota?«

»Ja, vaš muž, novinari ili bih morao reći 'mediji', a vjerojatno i taj DW kojega neprestano spominjete... da nastavim?« Dr. Q govori pomalo dosadnim glasom pa mu kažem da ne mora nastavljati i odjednom dodajem: »Možda se paranojom služim kao svojevrsnim oružjem. Jeste li ikad pomislili na to, dr. Q?«

»To je točno?« pita. »2a vas je paranoja oružje?«

Sranje. NE ZNAM.

Dr. Q sjedi i zuri u mene onako kako je Hubert zurio u mene kad sam mu rekla da odlazim. Bez njega. Ali nije mogao ništa reći, baš kao što nije mogao ništa reći ni na četiri kovčega Louis Vuitton koje sam kupila nakon popodnevnog opijanja s Diannom, da ne spominjem nekoliko pari cipela, torbica i haljina. »Moram otići«, rekla sam. »Moram razmisliti.«

»Moram otići«, rekla sam dr. Q.

»Što će vam«, rekao je, »taj odlazak značiti?«

»Ništa«, odgovaram. »Ali će me udaljiti od muža. Jesam li spomenula kako mislim da ima ljubavnicu?«

»Spomenuli ste«, dr. Q lista blokić, »... prije nekoliko mjeseci. Kad i onu knjigu.«

»Pa što?«

»Pa. sve je to vjerojatno samo plod vaše mašte.«

»Mislim da mogu razlikovati maštu od stvarnosti.«

»Možete?« pita.

»VIDJELA sam ga s njom.«

»Jesu li...?«

»ŠTO? Bili u krevetu? Nisu. Ali znam. Po ponašanju.«

»Što on kaže?«

»Ništa«, rekla sam mašući nogom. »Ali ne niječe,«

»Zašto bar ne kažeš da nije istina?« vikala sam. »Ce-celia«, rekao je Hubert hladno, »takva tvrdnja ne za-sluzuje odgovor.«

Moj muž je nekad tako hladan. Ispod tog pristojnog ponašanja nema apsolutno... ničega.

»Sigurno ima ljubavnicu«, rekla je Dianna poslije, »Inače bi rekao da nema.«

To je SVIMA jasno, zar ne?

Već vidim da ova seansa ne vodi nikamo, pa odjednom kažem: »Imam novu... prijateljicu.«

Odjednom mi postaje jasno kako to JADNO zvuči, baš kao onda kad sam imala četiri godine i kad sam svima govorila da imam prijatelja, a imala sam samo izmišljenog prijatelja kojega sam zvala Winston. Svima sam govorila da ću se igrati \$ Winstonom, ali sam zapravo odlazila do omiljene bare gdje sam radila brodiće od kutija šibica i u njih stavljala kukce.

»A ta prijateljica...«

»Stvarno postoji«, uzvraćam, iako mi je jasno da i to zvuči suludo pa brzo nastavljam: »Hoću

reći, mislim da ćemo se sprijateljiti. Sad smo prijateljice, ali tko zna koliko će to trajati.«
»Završavaju li vaša prijateljstva sa ženama... uvijek brzo?«
»Ne znam«, odgovaram očajno. »Tko zna? To nije bitno. Vi uopće ne želite znati tko je ona?«
»To je bitno? *Tko je ona*?«
»Bitno je to što dugo nisam imala prijateljicu. Dobro?« govorim zureći u njega.
»A zašto?«
»Ne znam. Jer sam udana. To mi vi recite.«
»Znači, ta prijateljica...«
»Dianna...«
Dr. Q podiže ruku. »Samo ime, molim.«
»Što je ovo? Sastanak Anonimnih alkoholičara?«
»Ono što vi želite da bude, Cecelia. Znači, Dianna«, kaže dr. Q, zapisuje ime velikim slovima i podcrtava ga.
»Vi TOČNO znate tko je ona«, vičem. »Isuse. Dianna Moon. Vi ne čitate tračeve? Već dva tjedna pišu o nama. Kako nas posvuda viđaju zajedno.«
Dr. Q cucla olovku. »Ne čitam tračeve«, odgovara zamišljeno.
»A jebi ga, dr. Q. Svi čitaju tračeve«, kažem, prekrižim ruke i zamahnem nogom u svilenoj bež sandali Ma-nolo Blahnik vrijednoj četristo pedeset dolara i totalno nepraktičnoj. Dianna i ja kupile smo te sandale prije dva dana kad smo bile u šopingu. Ja sam ih izabrala, a Dianna je rekla da ih moramo obje kupiti jer smo »sestre« što je potvrđeno kad smo otkrile da nosimo isti broj cipele: 39.
»Ja imam ukusa«, rekla sam odjednom. A dr. Q je vjerojatno odahnuo kad mu je postalo jasno da ipak neću srati po njemu i rekao blago: »Da, imate. Po tome ste poznati, ne? Po dobrom ukusu. To je vjerojatno jedan od razloga zašto se Hubert vama oženio.«
Gleda me. Ja samo zurim u njega, a on nastavlja oklijevajući: »Napokon, to je jedan od razloga zašto se muškarci poput Huberta žene, ne? Žele ženu koja ima ukusa, koja će se znati odjenuti za... *dobrotvornu zabavu*...
i urediti kuću u Hamptonu... ili se možda više ne ide u Hampton?... po vama...« A ja se naslanjam i zatvaram oči.
Razmišljam što bi Dianna napravila u ovakvoj situa-ciji.
»Znate što, dr. Q?« pitam.
»Sto«, kaže.
»Jebite se«, kažem i odem.

VII

Jutros sam se probudila i pitala Huberta dok se brijao u kupaonici: »Misliš da je xanax zabranjen?« Odgovorio je: »Zašto pitaš?« A ja sam, samo da mu dosolim ranu, rekla: »Jer ne želim skandale. S carinom. Kad odem u Francusku«. Napravio je grimasu kao da mu je zlo. To gotovo neprestano radi otkako sam mu rekla da idem. »Mislim da se ne moraš brinuti. Ako budeš imala problema, uvijek možeš nazvati mog oca«, odgovorio mi je.

»O la la«, odgovaram veselo bez ikakva razloga. »Obožavam nazivati dvor.«

Projurio je kraj mene, podignuo bradu kako bi zakopčao košulju i provukao kravatu ispod ovratnika, a ja sam ugledala njegov ranjeni pogled. Izgledao je kao da mu se spuštaju vanjski kutovi očiju i na trenutak mi se učinilo da mi se vadičep zabija u želudac, ali onda sam se sjetila da mu MORA biti loše.

Pa on ima ljubavnicu.

Koju, kad smo već kod toga, više ne kanim spominjati.

Djela govore glasnije od riječi.

Podižem g. Smitha, koji je, naravno, miran i spava na krevetu, ljubim ga u glavu i slatko i djetinjasto pitam: »Misliš da ću nedostajati g. Smithu?«

»Mislim da hoćeš«, odgovara neodređeno. Ali ne do-daje ono što bi bilo prirodno: »I meni ćeš nedostajali.«

O, BOZE. Sto će se dogoditi?

»Dovidenja«, kaže. »Danas snimamo dvije emisije pa ću doći kasno.«

»Kako hoćeš«, odgovaram.

Zlobno mi se nasmijao i odjednom mi je sinulo: rastat će se od mene.

Riješit će me se kao što se riješio i prve žene.

Anastasije.

Ne podnosim njezino ime.

I ona je bila luda.

ALI, podsjećam samu sebe, on se od nje zapravo nije rastao. Brak je poništen. Oboje su bili mladi i svi su rekli da je bila strašna. Razmažena balavica iz jedne od onih europskih obitelji u kojoj su svi išli u istu švicarsku školu i koja se još redovito pojavljuje u posve zastarjeloj tračerskoj rubrici »Suzy«. U kojoj se »prvu ženu princa Huberta Luxensteina« uvijek spominje po imenu, makar je to tehnički netočno jer, ako je njihov brak poništen, onda je to isto kao da NIKAD NISU BILI U BRAKU — točno? A kad sam se tek udala za Huberta i kad bi se pojavilo to uvredljivo ime s uvredljivim nadimkom, drhteći bih mu ga pokazala i pitala: »Ti tu stvarno ništa ne možeš?« A on bi, najprije bojažljivo, a nakon sedmog ili osmog puta, nervozno, odgovorio: »Ja s njom više uopće ne razgovaram. Nisam s njom razgovarao šest godina.« To, naravno, nije bilo dovoljno, a ja bih se satima bavila prokletom Anastasijom. I, naravno, danas kad sam se odjednom nje sjetila, morala sam mučiti samu sebe dok sam prolazila kraj Ralpa Laurena odlazeći na objed s DW-om.

A tamo sam prije sedam godina srela Anastasiju. Baš tamo kod Ralpa Laurena na trećem katu. Ja sam, zapravo, UH, radila tamo, u što ni sama nisam mogla vjerovati jer sam uvijek tako loše dvorila, ali mi se tada činilo da nemam izbora. Majka je počela slikati, a tata je glumio pедера negdje u Parizu. Svi su me zaboravili, čega sam se uvijek i bojala, a ja sam mogla preživjeti samo tako da prihvatim posao prodavačice kod Ralpa Laurena. Plaća je bila loša, ali smo imale 70 posto popusta na odjeću.

Ja sam uglavnom slagala pulovere, ali tu vještinu nikad nisam uspjela svladati. Druge djevojke, one koje su tamo radile već pola godine ili godinu, uvijek su mi pokušavale dati savjet kako da složim pulover da me ne otpuste. Živo mi se fućkalo. I jednoga popodneva, dok sam ratovala s ružičastim kašmirom, pojavila se Anasta-sia. S prijateljicom. Odmah sam je prepoznala.

Bila je sitna i tamnokosa, velikih smeđih očiju i bila je zapanjujuće, omamljujuće lijepa, a

toga je bila svjesna. Zapucketala je prstima i pokazala prema meni.

»Možete li mi pomoći, MOLIM«, rekla je. Nije to bilo pitanje nego zapovijed, s obzirom na jak španjolski naglasak i ponašanje kojim je jasno pokazivala da ne voli imati posla sa seljacima.

Prišla sam joj i nisam ništa rekla.

»Vi tu radite? Da?«

»Da«, rekla sam ništa ne pokazujući.

»Želim najnovije.«

»Sto... najnovije?« pitala sam.

»Sve. Haljine, cipele, torbice...«

»Ali ne znam što vam se sviđa.«

Zakolutila je očima i uzdahnula kao kraljica sapunice, »Onda mi donesite odjeću iz reklama.«

»Dobro«, rekla sam.

Vratila sam se s parom cipela. JEDNIM. Sjedila je U garderobi s prijateljicom. Razgovarale su o Hubertu, makar je brak poništen šest mjeseci prije toga. Sto ona još traži u New Yorku? »... ide k teti za vikend«, rekla je prijateljici kao da joj povjerava državne tajne. Odjednom me pogledala. Ja sam se nasmiješila i podignula cipele. Pomišljajući: AHA. Pokušava ga ponovno privući tako što želi izgledati kao Amerikanka. Ali to joj neće upaliti. Gotovo je. I sjećam se da sam tada vrlo jasno pomislila kako ću ga dobiti, ali sam se istodobno pitala kako je ona uspjela steći takvu auru arogantne samouvjerenosti — s tim je rođena? — mogu li je i ja steći?

»Da?« pitala je.

»Evo«, rekla sam.

»Sto čekate?«

Pogledala sam je stisnutih očiju. Izvadila sam cipele iz kutije.

»Obujte me, molim«, rekla je.

»Oprostite«, odgovorila sam. »Ovo je Amerika. Ovdje nema slugu.« Izjurila sam iz garderobe i zaletjela se u još dobro držećeg, visokog muškarca srednjih godina koji je izgledao kao WASP i koji mi je rekao: »Tražim nešto. Za ženu.« A ja sam rekla: »To se mene ne tiče.« On mi je odgovorio: »Ako radite ovdje, onda vas se tiče.« »Ne, jer ću dobiti otkaz.«

»Stvarno«, pitao je.

U tom sam trenutku zajecala.

»Znam slavnog trgovca umjetninama koji baš traži prodavačicu za novu galeriju u Sohou«, rekao je.

»Hoće li se prema meni ponašati kao prema PROSTITUTKI?« pitala sam.

»Prostitutke danas imaju sva prava. Svi to žele biti. Nijedna žena neće sama platiti Christiana Lacroixa, a i ne bi smjela.«

Naravno, bio je to DW.

A sad sjedi za stolom na terasi u La Goulue i pokušava nazvati mobitelom. Sjedam na metalni stolac i pitam: »Sto to imaš na sebi...*pike*?«

»To je Valentino. Talijanski WASP.«

»Oooo. To je nešto najnovije, pretpostavljam.«

»Da. A što je s tobom? Ne putuješ sutra?«

»Možeš nagovoriti Bentleya da posudi Dianni haljinu za filmski festival?«

»Dianna je«, kaže DW, »s Floride.«

»Pa ti ideš na Floridu.«

»Ja idem u Palm Beach. Palm Beach nije Florida.« DW zastaje dok nam konobar toči mineralnu vodu. »Cuo sam da je iz nekog... Tallahasseea? Pa tko je, molim te, iz Tallahasseea? Koga mi poznajemo?«

»Nitko«, odgovaram.

»A zašto Dianna Moon uopće želi nositi Benileya? Ona bi morala nositi nešto od Fredericksa iz Hollywoo-da. Izgledala bi isto.«

»Točno«, odgovaram.

»Ne sviđa mi se tvoje prijateljstvo s Diannom Moon, Jasno ti je da je ona ista kao Amanda. Uspješnija verzija Amande, ako ono što cure poput Dianne Moon rade možeš nazvati uspjehom.«

»Ona je slavna glumica.«

»Njezina karijera, najvjerojatnije, stoji. Iz nekog čudnog razloga, možda zbog časopisa poput *Voguea*, ta mala grebatorica želi doći u New York i postati glavna u društvu. A tebe će iskoristiti da to postigne. Ona želi biti poput tebe. Baš kao Amanda.«

»DW«, rekla sam, »društvo više ne postoji.«

Samo me pogledao.

»Ona ne želi biti poput mene. Možda ja želim biti poput nje«, kažem.

»Ma daj, molim te«, uzvraća DW.

»Ona je jezivo bogata. I nema... muža.«

»Jer ga je ubila.«

»Ubile su ga... zle sile. I dijelove njegova tijela odnijeli su svemirci.«

»Zašto se družiš sa ženom koja je zalučena Isusom?« pita DW mirno, mašući konobaru. Dobro pitanje. Jer mi je mama... čudna?

»To te prikazuje u jako lošem svjetlu. Jako lošem«, kaže DW.

Mama je iz normalne obitelji gornje srednje klase, a njezin je tata bio odvjetnik u Bostonu, ali još i danas, godinama nakon odlaska iz komune, ona odbija obojiti kosu i nosi Birkenstock sandale.

»Dianna Moon bi mogla sve uništiti«, kaže DW.

»Tvoja je majka tako... šarmantna«, rekao je Hubert kad ju je upoznao. Ali to je značilo: mi ne želimo da novinari s njom razgovaraju, je li, ljubavi? Mi ne želimo da novinari kopaju po tvom dvorištu.

I po mnogim drugim mjestima.

»Dianna Moon je... u redu«, odgovaram.

DW me gleda. »Samo pazi da se ne riješiš Dianne kao što si se riješila Amande. To bi moglo biti... sumnjivo.«

Iz nekog razloga to nam se činilo jezivo smiješnim.

VIII

Sjedim u autu. Dianna vozi prebrzo i znam da se mora nešto loše dogoditi, dok auto prelijeće zavoj i slijeće u ponor. Let traje cijelu vječnost, a ispod nas je golemo polje cementa i makar je sve ovo san u kojem ćemo umrijeti, ne mogu vjerovati da se još nisam probudila. Dianna se okreće prema meni i kaže: »Samo bih željela da znaš da te volim. Stvarno te volim.« Zgrabila me i zagrlila, a ja ne mogu vjerovati da sanjam i da ću doista umrijeti u jebenom snu, što se ne bi trebalo dogoditi pa joj kažem: »I ja tebe volim« pitajući se kako ću se osjećati kad udarimo o beton. Sve više padamo, a ja ću umrijeti u ovom snu. Ne znači li taj san da ću umrijeti i u pravom životu? Udaramo u beton, ali nije tako strašno kako sam zamišljala, samo propadamo kroz dugi hodnik i modru svjetlost.

Eto. Sad smo mrtve, ali se moramo odlučiti hoćemo li se vratiti.

Ne znam što bih.

»Ja se vraćam«, kaže Dianna.

»A ja?« pitam. »Da se i ja vratim?«

»Ja se ne bih, na tvom mjestu, draga moja«, odgovara mi. »Lice ti je malo... zbrčkano.« Zlobno se smije.

Vjerojatno je već jedanaest. Budim se sklupčana u fetalni položaj, u Dianninom svilenom negližeu i svojoj bijeloj Gucci jakni i bez donjeg rublja. Dianna je na drugoj strani kreveta, leži na leđima i teško diše na usta. Između nas leži mali Francuz koji se, mislim, zove Fa-bien i kojega smo pokupile sinoć na nekoj jahti. Prolivena boca Dom Perignona leži na tepihu. Još ga malo ima na dnu, a ja sjedam, nagnjem bocu, a šampanjac mi se cijedi niz bradu. Gledam malog Francuza, koji bi mogao biti i Švicarac. Primjećujem da je on doista zaslužio modre Ralph Lauren bokserice i da ima previše dlakava prsa.

Razmišljam ovako: mrzim Francuze pa zašto bih onda išla u Saint-Tropez.

Ustajem i teturajući izlazim iz Diannine sobe i odlazim u svoju kabinu koja je zatrpata odjećom (uglavnom minijaturnim prozirnim Pradinim stvarima s lijepo istaknutim etiketama) i kovčezima Louis Vuitton. Pokušavajući se probiti do kupaonice, nogom udaram mali tvrdi kovčeg, a zatim sjedam na zahod i beskrajno dugo serem. Kao i obično, ne radi kotlić, a moje se veličanstveno sranje, svijetlosmeđe boje u obliku goleme kravlje balege, prkosno ne miče s mjesta.

»Jebi se«, govorim njegovom veličanstvu. Gledam se u zrcalo i čupam obrve, makar na brodu navodno postoji vizažistica koja bi to mogla riješiti, a dok cupkam dlačice i razmišljam o tome kako će mi prije ili poslije sigurno zatrebati botox, pitam se jesam li išta napravila s malim Francuzom. Prilično sam sigurna da nisam jer je to ne-što što se NE RADI.

Imala sam samo četiri dečka u životu.

Službeno.

Dianna bi se, s druge strane, jebala sa svakim.

Nisam to znala o njoj.

Niti želim.

Zašto sam ovdje? Kad smo već kod toga, zašto sam bilo gdje?

Uspinjem se s iznenadnom željom za jarkim dnevnim svjetlom. Zaboravila sam kako je svjetlost na jugu Francuske jaka, tako zasljepljujuća da uvijek moraš imati sunčane naočale, a čak i s njima je svjetlo prejako. Kapetan, Paul, zgodni Australac koji uvijek nosi kaki kratke hlače i tamnomodru polo majicu s imenom broda Juniper Berry diskretno našivenim na džepić, petlja s nekim instrumentom. »Dobro jutro«, kaže Paul kao da je iznenađen što me vidi, ali je spreman zanemariti sve što se sinoć dogodilo. »O da, zvao je vaš muž. Hubert? Kaže da danas neće stići, ali će pokušati sutra.«

Moj MUŽ stiže?

Ja sam to ZNALA?

Tako sam mamurna da mogu samo tupo kimati. Nakon nekoliko minuta uspjela sam

promucati: »Ima još cigareta?«

»Prije jednoga sata popušili ste zadnju.«

Zurim u njega i jasno mi je da je to vjerojatno neka ŠALA koju ja ne razumijem niti ću je ikad razumjeti i samo odgovaram: »Mislim da ću ih onda ići kupiti.«

»Vani su fotografi.«

»Paul«, odgovaram iscrpljeno, »fotografi su uvijek vani.«

Silazim niz mostić noseći Pradin novčanik, još bosa, u negližu i Gucci jakni koja je, primjećujem na jakom svjetlu, puna mrlja od vina, pirea od malina ili čak bljuvotine.

Odjednom se sjetim da nemam novca jer sam u Francuskoj, a mene strani novac zbunjuje pa zastajem i pitam jednoga od fotografa, koji su svi redom izbacili teleobjektive nadajući se da će uhvatiti Diannu Moon u toplesu (a možda i mene, ali ja u Francuskoj nisam tako slavna kao Dianna) za *beaucoup d'argent*.

Namješteno se smiješim, a fotografi su toliko zatečeni da me ne uspijevaju slikati.

»Comment?«, pita jedan raščupane sijede kose i ružnih zuba.

»Pour fume«, odgovaram hlabro.

»Ah, pour fume«, ponavljaju i veselo jedan drugome kimaju. Jedan od njih pruža mi dvadeset franaka, namiguje mi, a ja mu uzvraćam, a onda odlazim crvenim tepihom prostrtim preko pločnika u luci u čast festivalu i razmišljam: ovaj je tepih svakoga dana sve prljaviji, a ja sve zagađenija. I zašto Hubert uopće dolazi, sigurno to namjerno radi. Opet.

Lutam uskim canneskim uličicama punim, posve predvidljivo, Francuza. Čini se da ovdje svi puše. Prolazim kraj malog kafića punog homoseksualaca koji, za razliku od onih u New Yorku imaju dugu kosu i očaj-nički se trude biti žene. Jedan od njih me pogleda i kaže

»*Bonjour*.«

I tad mi sine da me možda prate.

Okrećem se.

Djevojčica duge svijetle kose nosi tri crvene ruže u celofanu, zastaje i zuri u mene.

I ja zurim u nju i idem dalje.

Pronalazim prodavaonicu duhana i ulazim. Opet sve puno Francuza koji puše i smiju se. U blizini ulaza, Francuskinja mi nešto govori, a ja se automatski prila-godavam iako mislim da me pitala hoću li croissant ili sendvič sa šunkom pa brzo odgovaram: »*Je ne parle pas Français*.« Onda tražim bijeli Marlboro od tipa za šankom i palim cigaretu na cesti, mučeći se s čudnim francuskim šibicama, podižem pogled i ugledam djevojčicu.

Opet.

»Madame.«, kaže.

»*Vous etes un enfant terrible*«, kažem. A to je otprilike jedina rečenica o djeci koju znam na francuskom. Odgovara mi: »*Vous etes tres jolie*.«

Počinjem se brzo vraćati prema brodu. »Madame, madame«, doziva me.

»Molim?« pitam.

»Hoćete li kupiti ružu? Krasnu crvenu ružu?«

»*Non*«, odgovaram. »*Je n'aime pas les fleurs*. Razumiješ? Je li ti jasno, malena?« Ne mogu vjerovati da sam tako zla prema djetetu s ceste, ali eto.

»Madame, dođite sa mnom«, kaže dijete.

»Neću«, odgovaram.

Pokušava me uhvatiti za ruku. »Dođite, madame. Morate doći sa mnom.«

Tresem ruku, podižući cigaretu prema usnama.

»Dođite, madame, dođite. Slijedite me.«

»*Non*«, odgovaram klonulo. A zatim, tko zna zašto, stojim u uličnoj gužvi usred Cannesa u vrijeme filmskog festivala, na strašnoj vrućini i počinjem plakati, tresem glavom, a dijete me pogleda i pobjegne.

Jedne večeri tako, trećeg ili četvrtog dana mog boravka na jugu Francuske, Dianna Moon i ja

vraćamo se u tmercedesu s klimom, a The Verve trešti dok pužemo canneskim ulicama prema hotelu Cap kamo smo pozvane na večeru s uglednim filmašima. Dianna ne prestaje pričati, a ja razmišljam o tome kako su mi prislušivali telefon kad smo se Hubert i ja počeli potajno sastajati.

»Tu je jedino bitno«, kaže Dianna koja opet ne vidi ništa osim same sebe, »u cijelom ovom filmskom busi-nessu jedino je bitno to da naporno radiš, a to nitko ne razumije. Ti si mi najbolja prijateljica Cecelia, pa znaš da ne serem, jer Bog zna, zapravo Isus zna, da se oduvijek znalo da ću postati zvijezda i to jebeno dobra zvijezda, ali ovome nema kraja. Znaš, ljudi bi morali razumjeti zašto sam sjebana. Zašto me jebu... to je kao mali odmor. To je jedini način da se dokopam odmora.« Ot-pija šampanjac iz boce, a ja joj želim reći neka prestane pričati jer sam još mamurna i jer ću povraćati ili nekoga ubiti.

»Kako ti se čini Fabien?« pita.

»A, tako se zove«, odgovaram i gledam kroz prozor prema bijelim festivalskim šatorima dok se mercedes polako zaustavlja.

»Mislim da je divan. Uvijek sam željela spavati s Francuzom«, kaže. A ja ne napominjem da je sigurno već spavala s četvoricom ili petoricom. Da ne računamo onoga u zahodu kod Jimmyja u Monte Carlu.

Kroz prozor vidim djevojčicu s cvijećem uz automobil.

»Pitam se mogu li ga uvesti u L. A.«, kaže Dianna glasno se smijući dok djevojčica s cvijećem kuca na prozor.

»Madame«, kaže. »Madame, morate poći sa mnom.«

Mercedes nastavlja dalje. Okrećem se i gledam kroz stražnji prozor u djevojčicu koja žalosno maše.

»O, Bože dragi«, kažem.

Dianna me nakratko pogledala, a ja sam joj zahvalna. »Ne mogu vjerovati da stiže Hubert«, kaže. »Rekla sam ti da će moj plan upaliti. Cim si otišla, postalo mu je jasno da je bio pravi seronja i sad će ti se pužući vratiti. Nisi sretna?«

Hvata me za ruku i ljubi je dok ja otvaram malo prozor da mogu otpuhnuti dim.

U baru hotela du Cap ponavlja se isti prizor kao i svih prethodnih večeri i popodneva. Svi su opijeni šampanjcem i koktelom od malina. Ista skupina dvadesetpe-togodišnjakinja, svih redom visokih, zgodnih, u večernjim haljinama, koje pola vremena provode u kupaonici, a drugu polovicu u pokušaju hvatanja nekoga slavnog.

Tu su i loše odjeveni engleski filmski režiseri u usponu. Savršeno odjeveni njemački distributeri. Kate Moss. Elizabeth Hurley, koju mrzim više od ikoga jer je »prei-staknuta«. I Comstock Dibble, metar i pol visok mega filmski producent koji se, makar ima najmanje četrdeset pet godina, još muči s aknama. Stoji na balkonu i otire lice ubrusom dovikujući konobarima da spoje dva stola i otmu stolce drugim šefovima. Dianna je odjevena u Gothovu haljinu. Prolazimo kroz predvorje na isti način kao i uvijek. Mi smo netko i nešto i uvijek ćemo biti netko i nešto, posebno kad dolazimo na ovakva mjesta.

»Comstock! Dragi moj! Ljubavi«, vrišti Dianna, za svaki slučaj, ako je netko slučajno nije primijetio. Već je previše popila pa tetura na crnim sandalicama, oslanjajući se na rame nekog nepoznatog čovjeka koji je tapša po ruci i koluta očima.

»Bok, Dianna«, odgovara Comstock. »Danas si bila u novinama.«

»Ja sam svaki dan u novinama. Ako nisam u novinama, onda taj dan ne valja.«

»I ti si bila u novinama«, kaže Comstock meni, zno-jeći se bez razloga jer se temperatura spustila na 20 stupnjeva. »Ali znam da mrziš biti u novinama.« Naginje se kao da smo bliski, kao da smo jedine dvije osobe na ovom mjestu. »To je razlika između tebe i Dianna.«

»Stvarno?« uzvraćam paleći valjda već pedesetu cigaretu danas.

Odjednom za stol dolaze i drugi, ali nitko me ne upozna ni s kime.

»Kažu da si ovdje bez muža.«

»Mora raditi.«

»Onda si moraš naći ljubavnika. Kad si već tu. U Francuskoj. Svi to rade.«

»Čuj, Comstock, priča se da tražiš ljubavnicu«, kuže Dianna glasno. »Čujem da si zaprosio svaku francusku glumicu mlađu od dvadeset pet.«

»Biram glumice za film. Sto da ti velim na to«, kaže Comstock, a ja spuštam ubrus na krilo i pitam se zašto sam tu.

Ali gdje bih mogla biti?

»Tanner se mora boriti protiv cura«, kaže Comstock,

Podižem pogled i ugledam Tannera Harta, mog Tan-nera, koji je stariji, ali zahvaljujući čudima plastične kirurgije, ne izgleda mnogo drukčije nego prije pet godina kad ga je *People* izabrao među pedeset najljepših ljudi u svijetu, a on sjeda, podiže ruku i kaže: »Ne muči me, mala.« Opijeno zurim u njega.

»Popij bellini«, kaže gurajući čašu prema meni.

»Kad završi festival, Tanner će biti glavni. Danas je prodao *Zarobljene* u cijelom svijetu«, kaže Comstock. »Mislim na nominacije. Za najboljeg glumca. Najbolji film.«

»Čuj, Comstock«, kaže Dianna. »Kako to da nikad nisi predložio mene?«

»Jer si ti luda za Isusom, a ja sam dobar mali Poljak«, kaže Comstock.

»Mogla bih te preobratiti«, kaže Dianna.

»Ljubavi, pa ti si zvijezda. To svi znamo«, kaže Comstock. »Jelda, Tanner?«

Ali Tanner ne sluša. Namjerno zuri u mene, a ja se sjećam zašto sam se, kad smo prekinuli, vratila požarnim stubama, uletjela mu u sobu i poseksala se s njim.

Ne skidajući pogled s mene, Tanner kaže: »Ide li tko u Saint Tropez poslije svega ovoga?« Vani je bio pun mjesec, a ja kad sam se ispričala da idem na WC. No, umjesto toga, odjurila sam niz mramorne stube pa preko šljunčanog puteljka koji je vodio do bazena. Onoga ljeta kad je umrla, Amanda se odlučila baviti »filmskim businessom« i ovamo je stigla s karakternim glumcem srednjih godina koji ju je poslao doma kad je cijelu noć provela s mladim scenaristom u usponu. Samo je Amanda mogla sve tako pogrešno shvatiti.

Skrećem lijevo, u mali zatvoren vrt u sredini kojega je bio vodoskok ukrašen skulpturama kornjača. Sjedam na klupu.

Za minutu se pojavljuje Tanner i pokazuje joint. »Izgledaš kao da bi ti ovo dobro došlo«, kaže.

»Tako loše izgledam?«

»Ne, samo izgledaš kao da se... ne zabavljaš.«

»I ne zabavljam se.«

»Kako si, mala?« pita me i sjedne raširenih nogu, pažljivo držeći joint palcem i kažiprstom dok duboko udiše. »Rekao sam ti da se ne udaješ za tog pедера. Nisam? Rekao sam ti da ćeš biti nesretna. Morala si pobjeći sa mnom kad si imala priliku.«

»Točno«, odgovaram jaderno i razmišljam o tome kako smo Tanner i ja uvijek poslije seksa oboje bili izgareni i krvavi. Uхватио me za zglob i rekao: »Još me uzbuđuješ, mala. Jako, jako me uzbuđuješ.« »To je kompliment?« pitam. »To je istina«, odgovara, a ja uzvraćami »Moram pobjeći odavde.« Trčim puteljkom, okrećem se preko ramena gledajući slijedi li me, ali on ne ide za mnom, a ja ne znam je li to dobro ili loše pa prolazim kroz predvorje i glavni ulaz. Dianna stoji ispred hoteli i dovikuje da joj dovezu auto.

A malo poslije, pijane, napuštene i sjebane, vraćamo se mercedesom na jahtu u Cannes. U autu su neki ljudi, uglavnom muškarci, koje nikad prije nismo vidjele i koje nikad više ne želimo vidjeti.

Tip oštре tamne kose u crnoj majici stalno se naslanja na mene i ponavlja: »Ne bih se želio vratiti tamo gdje sam bio«. Mislim da je to rečenica koju je pročitao U romanu Breta Eastona Ellisa, ali se ozbiljno pitam je li uopće ikad naučio čitati. »Ja ne znam zašto sam ovdje, valjda zato što me Dianna pozvala«, odgovaram.

»Ja sam jebena ZVIJEZDA«, viče Dianna.

A opet, ne znam kako bih to opisala, čini mi se da svijet nestaje dok istodobno postajem jako klaustrofo-bična. »Zaustavite auto«, vičem i svi se okreću i gledaju me kao da sam luda, ali od mene se to ionako očekuje. Automobil se zaustavlja usred Cannesa, a ja se doslovce penjem preko trojice i očajnički petljam s kvakom na vratima koja napokon popušta i prije nego što je ikomu postalo jasno što se dogodilo, ja ispadam iz auta i nesta-jem u mnoštvu na pločniku. Okrećem se prema autu, skidam cipele s visokim potpeticama, uzimam ih u ruku i počinjem trčati kroz mnoštvo prema hotelu Majestic, u kojem zuji roj fotografa i reflektora. Skrećem u sporednu ulicu, prolazim kraj gay bara, ondje stoji neki tip u baletnoj haljinici, a ja se gotovo zalijećem u djevojčicu s crvenim ružama koja me zgrabi za zglob i kaže: »Madame, morate doći sa mnom.« I ovaj put idem.

Rano ujutro vraćam se na jahtu, još sam VISE mamurna i iscrpljena nego ikad u životu, gore mi je bilo možda samo onda kad sam bila mlada i kad sam tek upoznala Tannera i kad smo cijeli vikend šmrkali kokain i pili votku. Cesto bih uzimala bolovanje ponedjeljkom, ali nikad nisam imala nevolja jer su svi znali da izlazim s velikom filmskom zvijezdom, a to je za ugled galerije značilo više nego neki telefonski razgovor koji bih mogla obaviti. I bilo je jako korisno kad je Tanner dolazio po mene u galeriju. Isprva je bio opsjednut i prilično je često dolazio u galeriju, samo da se uvjeri kako me ne pokušava zavesti neki drugi muškarac, a to bi tračeri obično vjerno bilježili (iako nisu spominjali moje ime jer u ono vrijeme nisam bila »netko«) i tako davali besplatnu reklamu galeriji. Svi su prema meni bili jako dobri i čini se da su me voljeli, ali nisu imali izbora. I onda su me drugi ISKORIŠTAVALI zbog mojih zavodničkih sposobnosti. A ja se nikad prije nisam pitala, ali sad se pitam: bih li ja ikad ISTA postigla bez muškaraca?

Taksi zastaje ispred jahte, a visok, zgodan muškarac u polo majici i trapericama izlazi i okreće se prema meni. Moj muž.

Sunce sja, sigurno je kasnije nego što sam mislila. Buka iz luke počinje dopirati do moje svijesti — prvi časnici polijevaju palubu, mlada žena prolazi s proizvodima s tržnice, uokolo jure ljudi s novinarskim akreditacijama — a Hubert se približava, podiže kožni kovčeg i sad prvi put vidim njegovu zapanjujuću spokojnost. Kako je ispod sve te prašine koja se podiže oko njegove obitelji, njegova izgleda i podrijetla, on ipak, na kraju, OBIČAN DEČKO.

»Hej«, kaže. »Što ti se dogodilo?«

»Kako to misliš?«

»Krvariš. Ruke su ti krvave.« Spušta pogled. »I stopala. Puna si mrlja od tinte. Gdje su ti cipele?«

»Ne znam.«

»Dobro. A kako si inače? Dobila si moju poruku?«

»Da stižeš?«

»Da ćemo iznajmiti gliser. Hej, kad sam već tu, mislio sam da bi bilo zabavno otići na skijanje.«

Skijanje na vodi?

Hubert nosi torbu na jahtu. »Mare De Belond ima kuću ovdje. Mislio sam da bismo mogli zaglaviti malo kod njega.«

Zaglaviti?

»Čuj, mala«, kaže, »što ti je? Ne voliš Marca De Be-londa?«

Okrećem se i podižem krvave ruke.

»Homići su mi uzeli cipele«, kažem.

IX

Dragi dnevnicе:

Nećeš vjerovati, ali JOŠ sam na PROKLETOM brodu koji pluta oko talijanske rivijere.

I Hubert je još tu.

O.K. Imamo problem. Prvo, mislim da ću poludjeti, ali nisam sigurna događa li se to zato što mi je dosta ovog broda, Huberta i Dianne, ili možda zato što sam PRAVA LUĐAKINJA, kao što svi tvrde.

A, drugo: ljudi su me one večeri vidjeli u kafiću s djevojčicom. I njezinim malim prijateljima. A čudni ho-mići, koji su mi pokušali uzeti haljinu — stalno su ponavljali riječ »copier«, što je, pretpostavljam, značilo da žele kopirati haljinu i onda mi je vratiti — ali nije bilo dovoljno vremena. I sav taj konjak. I razbijena čaša na podu. I, naravno, bio je to još jedan »neugodan incident« o kojemu je pisao *Paris Match*.

»Mislim da se neću jako promijeniti«, rekla sam Hubertu, prilično prijetećim glasom kad mi je to pročitao i, bez riječi, pokazao nezadovoljstvo podizanjem obrva. Dianna me branila: »Bože dragi, Hub, ja sam optužena da sam ubila muža. Svemirci su uzeli tijelo mog muža. A tebe uznemiruje što su ti ženu primijetili s maloljetnim uličnim fakinima i nekoliko pedera u haljinama?« A onda sam ja, bar tako mislim, lukavo rekla: »Ja sam samo htjela malo pažnje.«

I to je istina. Samo to sam htjela. Jer, još ne osjećam da mi muž posvećuje pažnju, što je zapravo ludost jer je doletio čak ovamo samo da bi bio sa mnom i za to je neočekivano uzeo slobodan tjedan, ali ja ne želim da on BUDE OVDJE. Ja želim točno određenu vrstu pažnje, a on mi je ne pruža.

Kad sam s njim ne osjećam... da nešto značim. Hoću mu biti sve na svijetu. Hoću biti nezamjenjiva. Hoću da ne može živjeti bez mene, ali kako da to postignem kad mi on ne omogućuje?

A ako mi to ne omogućí, zašto onda uopće živim?

Prirodno, zbog tih sam misli izgledala strašno. Bar mislim da jesam, jer se jutros Hubert, kad je ušao u kabinu pod izgovorom da treba kremu za sunčanje, dok sam ja još bila u krevetu, okrenuo prema meni i rekao tonom koji mogu protumačiti samo kao GRUB: »Sto tebe muči u životu?«

Znam da je moj odgovor morao biti: »Ništa, dragi.« Ali, umorna sam od umirivanja Huberta. Umjesto toga odgovorila sam: »Kako to misliš — što me muči? Što tebe muči?« Okrenula sam se na drugu stranu.

»Hej«, odgovorio je. »A da opet zaspiš i još jednom se probudiš?«

»Aha«, uzvraćam, »možda bih morala.«

Izišao je iz sobe.

MRZIM ga.

Iskačem iz kreveta, navlačim kupaći i jurim na gornju palubu.

Tamo Dianna pije kavu i lakira nokte na nogama što je, kao što svi znamo, zabranjeno na ovom brodu jer se lak može proliti i uništiti palubu od tikovine. Ali Dianni se za to, kao što svi znamo, živo jebe. Već je napravila tisuće dolara štete na brodu samim tim što po njemu hoda u visokim potpeticama i masti kožu uljem za sunčanje što ostavlja neizbrisive tragove koje članovi posade uzaludno pokušavaju oribati. »Cuj, ja mogu kupiti ovaj brod, ako hoću«, stalno ih podsjeća. Ali, ljudi poput Dianne Moon nikad to ne naprave.

»Bok, ljubavi«, kaže Dianna ne podižući pogled. »Jesi za kavu?«

»Od kave mi se povraća. Zapravo, od svega mi se povraća.«

Zbunjeno podiže glavu: »I od mene?«

»Ne«, odgovaram rezignirano. Odlazim do ograde i naginjem se. Vjetar mi blago mrsi kosu. Sve to s Dian-nom Moon — njezina opsjednutost samom sobom, njezina silna nesigurnost — postaje mi malo pretjerano.

»Izgledam debelo?« pita Dianna, a ja automatski odgovaram: »Ne«. Makar je Dianna pomalo debela. Ona će u 35. izgledati kao matrona, unatoč svim dijetama i vježbanju.

»Ideš danas Hubertovoj teti?«

SRANJE. Princeza Ursula. Posve sam zaboravila na nju i zlovoljno kimnem prisjećajući se da me princeza Ursula mrzi. Jednom mi je na nekom sprovodu prišla i rekla: »O, Cecelia, ti izgledaš tako prirodno na sprovodima jer si uvijek tako kisela i snuždena.«

I to ti je rodbina!

»Misliš«, nastavi Dianna proučavajući nožni palac, »da će i Lil'Bit Parsons biti tamo?«

To je tako neočekivano pitanje, toliko izvan prostora i vremena da nisam ništa rekla dok se strašan osjećaj da netko zna nešto što ja ne znam nadvio nad mene poput sjene koja zaklanja sunce.

»Lil'Bit Parsons?« gundam.

»Ne bih te htjela uznemirivati, ali pročitala sam u *Staru* da je u Europi. Na ljetovanju s dvoje djece.« Dianna grči lice dok ja počinjem ubrzano disati i teturati palubom, ne znajući hoću li povraćati, a ona kaže: »Slikali su je u... Saint Tropezu.«

»Prokleti GAD«, izgovaram donekle pribrano dok posrćem silazeći niz stube u brodsku kuhinju, gdje kapetan Paul nešto šapće kuharu čije ime nikako ne mogu zapamtiti.

»Gdje mi je muž?« pitam.

Paul i kuhar se pogledavaju. »Mislim da je na krmi. Priprema se za ronjenje.«

»To on misli«, odbrusim i probijam se prema stražnjem dijelu broda gdje Hubert navlači ronilačko odijelo.

»Bok«, kaže nehajno.

»Što radiš?« pitam hladno.

»Idem roniti u luku. To bi moglo biti cool.«

»To je baš pametna ideja«, odgovaram sarkastično... »Možda te samelje neki propeler.«

»O, Bože mili«, koluta očima.

»Tebi se živo jebe za mene, ha?«

»Pusti me na miru«, odgovara navlačeći ronilačko odijelo preko ramena.

»Dosta mi je tvojih sranja«, vrisnula sam, zaletjela se u njega i udarala ga sve dok me nije uhvatio za zglobove i grubo odgurnuo. »Koji me kurac JEBES?« zaurkao je.

Zapanjeno sam uzmaknula. Kad sam se oporavila, odgovorila sam: »Želim razgovarati s tobom.«

»Da? Ali ja ne želim razgovarati s tobom.«

Je li moj muž ikad ovako razgovarao sa mnom? »MORAM razgovarati s tobom«, odgovaram.

»Odmah.«

»Tebi jednostavno nije jasno«, uzvraća navlačeći peraje.

»A što to?« zahtijevam odgovor.

»Da mi je zlo od tvoje neprestane kontrole. Dobro? Pusti me na miru. Pusti me da radim što hoću, za promjenu, dobro?«

»Sto hoćeš? Pa ti stalno radiš što hoćeš.«

Trenutak je šutio, a onda smo se pogledali s mržnjom. »Sto hoćeš od mene, Cecelia?« pitao je.

Hoću da me voliš, htjela bih mu reći, ali ne mogu.

»Došao sam ovamo zbog tebe, dobro?« kaže. »Ti si htjela doći na jahtu Dianne Moon i došli smo na njezinu jahtu. Ja sam tu. Uvijek se žališ da ne radimo ono što ti hoćeš, a kad i radimo, nije ti dosta.«

»A zašto onda danas popodne moramo ići princezi Ursuli? Uvijek radimo ono što ti hoćeš.«

»Princeza Ursula je član obitelji, dobro? Možeš li ti to razumjeti?«

»Nije to...«

»A ne? A što je onda? Već mi je zlo od tvog ponašanja.«

O, Bože. Zašto ti razgovori nikad nikamo ne vode? Zašto ne uspijevam objasniti što želim?

»Opet se viđaš s Lil'Bit Parsons?« pitam pobjedničkim glasom.

Ukočio se. »Sto...?« zausti, ali odmah pogleda u stranu, a ja znam da sam ga uhvatila. »Daj, molim te«, rekao je neuvjerljivo.

»Viđaš se s njom. Sve znam. U Europi je, na ljetovanju s djecom. Bila je u Saint Tropezu.«

»Pa što?«

»Pa si se iskrao i sreo s njom«, odgovaram makar nemam pojma o tome i ne mogu se sjetiti čak ni kad bi se to moglo dogoditi.

»Prestani«, kaže.

»Vidjeli ste se. Kriv si.«

»Ne želim raspravljati o tome, Cecelia.«

»Ne želiš raspravljati o tome jer sam u pravu. Opet ste se vidjeli. Zašto ne priznaš?«

»Rekao sam da ne želim raspravljati o tome.«

»Zapamti, stari moj«, kažem. »Zadnji put kad nisi želio raspravljati... o tome su pisale sve... NOVINE«, vrištim. Tako glasno da mi se čini da će mi glava eksplodirati.

Hubert me pogleda (žaloso, mislim), a onda skoči u vodu. Okrećem se i prolazim kraj Paula i kuhara koji imaju dovoljno hrabrosti da mi se ljigavo smješkuju kao da se ništa nije dogodilo. Pitam se kako mogu ovako živjeti, vraćam se na palubu i zahvaljujem Bogu što je Dianna još tamo. Sjednem i spuštam glavu u ruke.

»Na obali su fotografii«, kaže.

»Na slici će sjajno izgledati kako te Hubert gura«, nastavlja.

»Sigurno će dospjeti na naslovnici *Stara*«, dodaje.

»Ne mogu više«, kažem.

»Nikad neće odustati od njega, znaš?« kaže Dianna. »Ona je filmska zvijezda. A filmske zvijezde ne podnose kad ih odbacuju. Ne može vjerovati da je izabrao tebe, a ne nju. Progonit će ga do smrti, mala moja. I još će te na sprovodu gurati u stranu. Baš kao Paula Yates.« Zijeve i nasloni se prolivši lak za nokte na palubu.

U braku među ostalim naučiš i to da ne moraš voditi svaku bitku do smrti. Možeš uzeti predah. Praviti se da se ništa nije dogodilo. Otkrila sam da to djeluje s Hubertom kojega je, to mi sad postaje jasno, lako zbuniti. A zato je valjda i prestao izlaziti s Lil'Bit Parsons. Ona je manipulirala njime.

I tako, kad se vratio na brod, dok mu je voda tekla niz ronilačko odijelo (u kojem su se vidjeli svi mišići njegova tijela, čak i pločice na trbuhu), Dianna i ja smo se smijale i pile šampanjac kao da se ništa nije dogodilo. Natočila sam mu čašu šampanjca, a on je odahnuo jer misli da je svađa možda završila.

Ali nije.

Opet sam je započela kad smo se Hubert i ja vozili taksijem do vile Sir Ernieja i princeze Ursule na brdima Porto Ercolea.

»Zašto si prekinuo s njom?« pitam nedužno. Hubert me drži za ruku, zuri kroz prozor u sjenice od loze, okrene se i odgovori: »S kim?« Ali u glasu mu se osjeća nervoza, kao da zna što slijedi.

»Znaš«, odgovaram. »Lil'Bit.«

»O«, kaže. »Pa znaš. Upoznao sam tebe.«

Odgovor, naravno, nije dobar, odnosno nije dovoljno dobar pa dodajem: »Nije li Lil'Bit svakoga rujna dolazila princezi Ursuli?«

»Ne sjećam se«, kaže. »One su dobre prijateljice. Poznaju se još otkad je Lil'Bit bila u Švicarskoj u internatu.«

»Švicarski internat. Krasan izraz«, kažem zlobno. A on uzvraća: »Što je u tome loše?« A ja dodajem, kako se ne bismo previše udaljili od glavne teme: »Ti si išao s njom? U Porto Ercole? Svakoga rujna?«

»Znaš da jesam, dobro?« odgovara.

»Sigurno je bilo ugodno«, nastavljam. »Svi su se dobro slagali. Svi su bili super prijatelji.«

»Nije bilo loše«, kaže.

»Nisam ja kriva što me Ursula mrzi.«

»Ursula te ne mrzi. Ali misli da nisi dobra prema meni.« To je začuđujuća informacija koju ne želim ispitivati. Umjesto toga glasno zijevam i kažem: »Lil'Bit Parsons je imala lakši život od ikoga koga poznajem.«

»Nije imala lagan život«, kaže Hubert. »Dečko ju je tukao.«

»O, strašno. Dečko ju je tukao. Imala je nekoliko modrica. Ako je bio tako strašan, zašto ga nije ostavila?«

»Nije takva, dobro?«

»Tatica joj je bio bogat, u sedamnaestoj se počela baviti manekenstvom, a u devetnaestoj je dobila prvu ulogu. Težak život.«

»Samo zato što nije odrasla u komuni ne znači da nije teško živjela.«

»Znači«, kažem. »Dobro? Jasno?«

»Nije«, odgovara. »Nije mi jasno. Ti mi nisi jasna.«

Dalje se vozimo u tišini.

Stižemo do vile, gdje nas princeza Ursula dočekuje kraj bazena u badiću i sarongu omotanom oko struka (u pedeset petoj još misli da ima sjajnu figuru što pokazuje u svakoj mogućoj prilici) i nehajnim glasom obojenim francuskim i britanskim naglaskom spominje da je draga Lil'Bit stvarno u Porto Ercoleu, da je iznajmila vilu na dva tjedna i, »ha ha«, dolazi na objed — kako je to »divno iznenađenje«.

Hubert me pogleda, ali, začudo, ja ne reagiram (kao što zatočenik u neprijateljskom logoru zna kad ne smije reagirati), a Hubert me hvata za ruku i kaže: »Smiješno. Cecelia i ja smo se baš pitali je li Lil'Bit možda ovdje. Cecelia je rekla da je sigurno tu.«

Teta Ursula me pogledala kao da me prvi put vidi, a onda rekla: »Pa Cecelia je možda medij. Možda ima skrivene talente koje nitko od nas nije ni mogao zamisliti.«

Ova je primjedba taataaaaaaako nevjerojatno zajedljiva, ali to Hubert nikad neće primijetiti pa sam odlučila šutjeti. Osmjehnula sam se teti Ursuli drskim, ali dosadnim osmijehom, a ona je rekla: »Nadam se da ti Lil'Bit ne smeta. Vas dvije ste prijateljice?«

»Nikad je nisam srela«, kažem usput. »Zapravo, Hu« bert je nikad ne spominje.«

»Svidjet će ti se«, kaže teta Ursula. I baš je u toni trenutku stigao sir Ernie Munchnot i prišao nam u kupaćim gaćicama pokazujući prsa koja, moram priznati, izgledaju prilično dobro za tipa blizu šezdesete. Grli Huberta, a onda i mene. Smijuljim se i gledam tetu Ursulu koja sigurno gleda tu razmjenu nježnosti i nije joj baš drago, a ja kažem: »O, striče Ernie. Jaaaaako mi je drago što smo se sreli. Baš ste u dobroj formi.« A ori odgovara: »Kako je moja najdraža nećakinja? Uvijek sam govorio Hubertu da ću se ja oženiti tobom, ako on neće.« Zagrlio me i krenuli smo prema vrtu gdje će objed servirati tri niske Talijanke u bijelim uniformama.

»Hej«, kaže stric Ernie, »još plivam deset kilometara svaki dan. Vježba. To je ključ života. Stalno to ponavljam svojoj djeci, ali me ne slušaju.«

Princeza Ursula napravi grimasu i strese glavom. A onda nastavlja: »Lil'Bit stiže na objed.«

»Lil'Bit? O... super«, kaže. »Ta se cura mora opametiti. Stalno joj ponavljam da prestane juriti okolo i da se mora srediti, ali mislim da je zbunjena otkako ju je Hubert ostavio.« Princeza Ursula ga prijekorno pogleda i kaže: »Lil'Bit ništa ne fali. Ona samo nije poput nas.« A onda dodaje meni: »Uvijek ponavljam da je ona božji dar.«

U tom trenutku na prilaznom puteljku zaustavlja se automobil i svi gledamo prema »božjem daru« koji iz auta izvlači sebe, dvoje nezakonite djece, dadilju, hoda-licu i pelene. Lil'Bit na sebi ima — pazi sad — indijski sari. Podiže jedno dijete, a drugo vodi za ruku. U tom

prizoru majčinskoga sjaja, podiže pogled i djetinjasto maše.

»Pogledaj je samo«, uzvikuje teta Ursula. »Uvijek sam govorila da je Lil'Bit najelegantija žena koju poznajem.«

»Dođite pogledati Kirby«, dovikuje Lil'Bit svima, ali uglavnom, pretpostavljam, Hubertu. Glas joj je mekan, sladak, gotovo -šapat. Stidljiva od glave do pete, a duga svijetla kosa pada joj preko čela. Isuse. I ja sam prije tako izgledala. I ja sam mu to radila. To mu se sviđa. To kod njega pali. Zlo mi je.

Zapravo, najradije bih skočila na nju i iskopala joj oči, ali podsjećam se da sam ja pobijedila. Ja sam ga dobila, a ne ona. Dobila sam ga jer sam bila pametnija od nje. Igrala sam potpuno drukčiju igru. Bila sam daleka. Tajnovita. A ona je izigravala žrtvu. Dosadilo mu je. Ali je lito doista bio pravi razlog? Ili je to bilo zato što je imala dvoje nezakonite djece, a Hubert s tim nije mogao »izići na kraj«?

»Bok«, pozdravlja me i pruža dugu koščatu ruku. »Ti si sigurno Cecelia.«

Na trenutak nam se pogledi susreću, a ona zatim pruža »bebu« — dvogodišnju djevojčicu — princezi Ursuli koja odurno guguće i gura Kirbyja, namrgođenog šesto-godišnjaka, prema Hubertu.

»Bok, Kirby«, kaže Hubert podižući dječaka i blago ga tresući. »Sjećaš me se?«

»Ne«, kaže Kirby (pametno, čini mi se), ali Hubert ne odustaje. Glasno se smije i kaže: »Ne sjećaš se kako smo igrali baseball? Prisjeti se!« Vrta dječaka koji od toga počinje vrištati, a onda, kao što se uvijek događa u takvim situacijama, djecu odvođe, valjda u kuhinju na zobenu kašu.

»Ti još nemaš djece?« pita Lil'Bit gledajući Huberts ispod pramena svijetle kose, kao da je to neka šala koju samo njih dvoje razumiju.

A onda, bez ikakva vidljivog razloga, Lil'Bit Parsons otrči do sredine malog kamenjara i počne se vrtjeti u krug sve dok nije pala na tlo.

Najradije bih zavrištala: »Pa ona je totalno luda«, ali kako sam ja jedina osoba ovdje koja to misli (ostali se oduševljeno smiju kao da su baš gledali nastup Marcela Marceaua), držim jezik za zubima i mrštim se.

Nakon toga mogla sam samo trpjeti taj dugi, dosadan objed na kojemu je Lil'Bit vodila glavnu riječ objašnjavajući kako uči s guruima (čak su joj rekli da će i ona postati guru jer je to bila i u prošlom životu), upozoravajući na životinjska prava, zlo koje nosi kofein i tumačeći kako je odlučila pokrenuti vlastitu Internet tvrtku i (sranje) preseliti se u New York.

Cijelo vrijeme me ignorirala, a ja sam se, makar je ta žena totalni kreten, osjećala sve manjom, pitajući se zašto sam im dopustila da mi odrežu kosu i razmišljajući kako bih možda morala kupiti novu, napadniju odjeću. Uspravljam se na stolcu i držim pribor prema svim pravilima bontona, govoreći malo i povremeno propuštajući blagi osmijeh preko lica.

»O, Cecelia... točno? Cecelia«, kaže Lil'Bit na kraju objeda, »ti radiš nešto ili...?«

»Cecelia će se baviti dobrotvornim radom«, kaže Hubert odlučno iako ja, koliko se sjećam, nikad nisam pokazivala zanimanje za dobrotvoran rad niti to planiram.

»Ma daj«, prede Lil'Bit. »Kakav dobrotvoran rad?«

»S encefalitičnom djecom«, odgovaram. »Znaš, onom s velikim glavama?«

»Stvarno«, princeza Ursula odmahuje glavom. »Ne bi se smjela šaliti na njihov račun.«

»O, imam nešto za tebe«, kaže Lil'Bit Hubertu po-sežući u torbicu i izvlačeći špil karata.

»Karte za tarot američkih Indijanaca.« Cereka se. »Iz vremena kad sam bila u rezervatu u Montani. I borila se za indijanska prava.«

»Hvala«, kaže Hubert.

»Stvarno«, dodajem. »Nisam znala da te zanimaju pa-ranormalne stvari.«

»Dianna Moon je s nama, a ona kaže da su svemirci odnijeli dijelove tijela njezina muža«, kaže Hubert pomalo nemirno.

Lil'Bit miješa karte. »To je točno, znaš. Mislim da mu nikad nisu našli slezenu.«

»Ne mogu vjerovati da o ovome razgovaram«, kažem u prazno.
»Dianna Moon je tvoja najbolja prijateljica«, kaže Hubert.
»Poslije tebe, ljubavi«, odgovaram dodirujući mu ruku i smiješeći se preko stola prema Lil'Bit.
»Dopusti mi da ti pročitam karte«, kaže Lil'Bit Hubertu dubokim, kako očito ona misli, seksi glasom. »Želim vidjeti tvoju budućnost.«
Ona stvarno ne misli otići?
Lil'Bit gleda Hubertove karte. Uzima njegovu ruku u svoju. »O, dragi«, kaže daščući. »Moraš biti... oprezan. Ne radi ništa... opasno.«
Ovo je previše za mene. »Ne budi smiješna«, pro-sikćem. Svi me gledaju. »Daj da ja pokušam. Ja ću pročitati *tvoje* karte, Lil'Bit.«
»O, ali za to moraš biti... uvježbana«, kaže.
»A kako ti znaš da nisam«, pitam.
Odguravam Huberta s njegova mjesta i sjedam preko puta nje.
»Ali ja već *znam* svoje karte«, kaže. »Gledam ih svaki dan.«
»Stvarno?« pitam. »Sigurna si?«
»Ti ih složi«, kaže.
»Znaš da bi to bilo krivo, Lil'Bit. Znaš da ih *ti* moraš... *dodirnuti*.«
»Pa«, kaže Lil'Bit gledajući Huberta. »Ovo bi moglo biti... *zabavno*.«
Počinje slagati karte. I baš kako mi se činilo da bi moglo biti, sve ih slaže zatvorene.
»Baš... zanimljivo«, kažem.
Lil'Bit pogleda u karte i uzdahne. Pogleda u mene. Oči mi poniru u njezine. Osjećam kako se svija pod mojom snagom, ali ne može ništa.
»Znaš što to znači?« pitam. »To znači«, nastavljam gledajući Huberta koji tamo stoji još uznemirena pogleda koji odaje kako mu ništa nije jasno; princezu Ursulu, koja popravljala dekolte, i strica Ernieja, koji nožem čisti ispod noktiju kad misli da ga nitko ne gleda, »da je Lil'Bit od glave do pete... lažljivica.«
Zapravo, najradije bih vikala: svi ste vi lažljivci.
Ali ne vičem.
Smiješim se i skupljam karte. »Igra je završena«, kažem.

X

Palim cigaretu.

Na sebi imam svijetloplavu Bentleyevu haljinu i koračam pošljunčanim puteljkom, Hubert ide iza mene u smokingu, ulazimo u mercedes SL500 kabrio i krećemo na vjenčanje Juliette Morganz, »curice iz Vermonta«. A ja razmišljam: zašto ne možemo biti normalni? Možda možemo biti normalni.

Tiče li se to mene uopće?

Znam da je Hubert dobro raspoložen dok vozi niz Ulicu Appogogue, slušajući Dire Straits i pogledavajući prema meni. Odjednom mi je sinulo: Tko je uopće ovaj čovjek? Tko je on? Udana sam za tu osobu dvije godine, a još sam dvije godine prije toga bila s njim, a zapravo ga uopće ne poznajem.

Niti on poznaje mene.

Ni najmanje.

To je tako depresivno da sjedim prekrivenih ruku i osjećam dobre vibre kako se odjednom ispuhaju kao zrak iz balona. Opet gleda prema meni, a ja osjećam kako mu raspoloženje pada mojom krivnjom dok me pita: »Sto nije u redu?«

»Ništa«, odgovaram.

»Nešto nije u redu«, kaže dosadnim, gadjljivim glasom, »opet«.

»Nije mi ništa«, odgovaram dok mi postaje jasno kako je sve uzaludno, kako se zapravo uopće ne slažemo tako dobro i vjerojatno se nikad nećemo dok zurim kroz prozor u veliko isušeno polje krumpira.

»Zašto se stalno moramo svađati?« pita me.

»Nemam pojma«, odgovaram dodirujući prstima haljinu skrojenu od fine mreže, umjetnički osmišljenu tako da izgleda kao da je prozirna, a zapravo nije. »Je li to bitno?«

»Umoran sam«, kaže.

»I ja sam«, gledam u stranu i primjećujem kako prolazimo kraj jezera u kojem plivaju patke gdje se dogodio »incident«, incident koji nas je spojio na uzajamnu jezu. Još nešto o čemu jednostavno ne razgovaramo.

Ostatak puta vozimo se šutke.

Najradije bih zaplakala iz samosažaljenja, ali ne mogu jer smo sad u crkvi i pristižu rijeke automobila i ljudi, a sluga mi otvara vrata i ja elegantno izlazim. Hubert prolazi ispred automobila i pogledi nam se susreću. A onda, kao što radimo već nekoliko mjeseci kad god nekamo iziđemo ili nas ljudi gledaju, pretvaramo se da je sve savršeno... u redu.

I dok prilazimo crkvi, on drži jednu ruku u džepu, a drugu oko mog struka i moram primijetiti kako dobro pristajemo jedno drugomu, kako si fizički savršeno odgovaramo, što sad ne znači gotovo ništa. Iznenada nas primjećuju fotografi, a jedan od njih viče: »Evo sretnoga para.«

Bljeskalice sijevaju kao lude, a mi zastajemo i smiješimo se grleći se dok jedan od njih kaže: »Hubert! Smijemo slikati samo gospodu? Bez uvrede.« Svi se smiju i okidaju dok se Hubert galantno odmiče u stranu.

Stojim s rukama prekrivenim iza leda, visoko uzdignute glave, smiješim se, namještajući jednu nogu ispred druge. Pogledavam prema ulazu u crkvu i primjećujem Huberta kako stoji s rukama u džepovima i ponosno me gleda.

DW ima pravo. Bitan je dojam.

A poslije, na primanju, dok sam prolazila preko mramornoga poda posutoga ružinim laticama, navalila sam na Huberta, a i on na mene, baš kao nekad kad se tek doznalo da se viđamo, ali su svi mislili da sam ja samo još jedna cura u njegovu životu. Drži me za ruku iza mojih leda, a moja mu ruka miluje vrat dok nas ljudi zavidno gledaju, a ja se pitam koliko ću još izdržati. Srećom, gotovo odmah sam naletjela na Diannu, što je dobar izgovor za Huberta i mene da se razdvojimo bez izazivanja sumnje.

Dianna razgovara s Raymondom Allyjem, šefom Ally kozmetike. Raymond ima gotovo

devedeset godina, u invalidskim je kolicima, a Dianna puši crveni Marlboro, očito nesvjesna činjenice da nije baš u pravoj formi za haljinu kakvu nosi: ružičastu Bentleyevu haljinu prozračnu poput paučine, koja dobro stoji ako imaš ravne grudi, što Dianna nema jer ima silikonske umetke. Dianna je jedna od onih djevojaka koje izgledaju dobro na fotografijama, ali u živo ne može sakriti činjenicu da je prosta, što Raymond, kako se čini, cijeni.

»Pogledaj ti našu djevojčicu«, kaže mi Raymond misleći na Diannu koja mi je ovila oko vrata obje ruko. »Pretvorila se u pravu damu.« Gledam ga pitajući se jeli glup ili sarkastičan, ali mi u tom trenutku, s određenom dozom HORORA, sine da je posve iskren.

»Da, tako je«, odgovaram jer je lakše složiti se s ljudima čak i kad znaš da seru.

»A kladim se da o njoj ne znaš ono što ja znam. Vas dvije ste prijateljice, jelda?«

»Najbolje prijateljice«, kaže Dianna ljubeći me u vrat.

Raymond me vuče za ruku. »Onda, kao njezina najbolja prijateljica, to moraš znati. Ova mlada dama je jako, jako pametna. Kladim se da je pametnija od mojih unuka, a oni su studirali na Harvardu. Ova mlada dama nije završila čak ni koledž!«

»Hvala, Raymond. Zar nije divan?« pita Dianna.

»A ja ću ti reći malu tajnu«, kaže Raymond sada kad je osvojio svu našu pozornost. »Većina ljudi to ne zna. Ali svaka žena koja to prihvati je pametna. Mora imati dovoljno tu«, kaže pokazujući Diannine grudi. »Ali i tu«, pokazuje svoju glavu.

»A to se može kupiti«, odgovaram pokazujući njegove grudi.

»O, muškarcima je svejedno jesu li prave ili lažne, glavno da ih imaš. A ako nemaš, kupi, jer inače gubiš. Ali ovo«, rekao je udarajući se po glavi, »ovo se ne može kupiti. Ili imaš ili nemaš. A ova cura ima.«

Odjednom njegova kvrgava ruka sijevne i zgrabi Dianninu. Privuče njezinu ruku usnama i pohlepno je poljubi. »Tako«, kaže. »Sad idite i zabavite se. Sigurno ne želite biti s ovakvim starcem poput mene. Hajde.«

U čudu gledam Diannu dok odlazimo. Sliježe ramenima. »Starci me vole. Kad malo bolje razmislim, svi muškarci me vole. Hej, pa ja bih tom starcu i popušila kad bih mislila da će mi pomoći. Ali mene ne zanimaju muškarci, Cecelia. Mene zanimaš samo ti.«

»I mene zanimaš samo ti«, odgovaram što je možda istina, a možda i nije, ali to doista nije bitno dok se probijamo kroz gužvu, kimamo i smješamo se.

»Jesam li ti ikad rekla da sam najbolja u krevetu?« pita me uzimajući čašu šampanjca s pladnja.

»Jesi«, odgovaram smijući se pomalo s neugodom jer je to za sebe govorila i Amanda. Mislim da je ona govorila: »Mogu imati svakog muškarca jer točno znam što im treba raditi u krevetu.«

A ja sam uvijek poželjela završitati: »Da, ali ih ne možeš zadržati.«

I gle što se NJOJ dogodilo.

Dianna je vjerojatno jednako luda i sjebana kao i Amanda i vjerojatno će se jednoga dana pretvoriti u pravo govno i pokušati mi napraviti nešto strašno, ali zasad je to samo budućnost. A onda su nam prišli DW i Juliette Morganz. Vjenčanica joj je napravljena od perlica, čipke i vrpce (sigurno nije Bentley), a Juliette se baca na nas i vuče nas prema fotografima gdje čekaju njezina majka i još petnaestak odabranih rođaka.

Ja se samo smijem. Ne želim mahati.

A onda mi postaje dosadno pa sam, dok je pjevač novi pjevač Sandi Sandi i dok su svi pijani plesali, lutala kućom. Ušla sam u mramornu kupaonicu na drugom katu, ušmrkala kokain samo u ime starih vremena, na što sam podsjetila samu sebe, a zatim sam se vratila na party, prešla plesni podij, izišla iz šatora i spustila se stazicom uz jezerce, sve do bijelog pristaništa gdje sam zapalila cigaretu.

Dianna Moon me pratila.

»Hej, hej«, rekla je. Posrče i prilično je pijana. »Idemo odavde.«

Ulazi u krasan stari čamac na vesla. Pratim je. Gotovo smo se prevrnule, ali onda smo sjele u dno čamca i pokušale veslati. Struja nas je odnijela s pristaništa.

»Hej«, kaže Dianna. »Moram ti nešto reći.«

»Samo ne o Isusu, može?«

»O, Cecelia. Netko mi je rekao da si ubila najbolju prijateljicu.«

»Tko?« pitam.

»Nevile Mouse.«

»Nevile Mouse je tako... glup«, odgovaram.

»Mislim da te mrzi«, dodaje Dianna.

»Mrzi me jer nisam htjela izići s njim. Bilo je to davno.«

»Kaže da nisi onakva kakvom se činiš. Rekla sam mu da odjebe.«

»A što je on rekao?«

»Rekao je da si ubila... Amandu? Najbolju prijateljicu? Nešto si joj stavila u piće?«

O BOZE. Odakle ljudima takve laži? »To je bilo davno«, odgovaram kao da nije bitno. I čini mi se davno, gotovo kao da se nije dogodilo, iako je to bilo prije samo četiri godine. Na kraju onog dugog ludog ljeta kad sam upoznala Huberta i potajno s njim izlazila. Amanda i ja zajedno smo iznajmile kuću.

»Ubila se«, kažem.

»Isus ju je uzeo k sebi.«

»Nije«, odmahujem glavom. »Bila je pijana, pretjerala je s kokainom. Ušla u auto, odjurila ravno u jezerce s patkama i utopila se.«

Išla je k Hubertu. Potajno.

»A jebi ga. Misliš da me briga?« rekla je Dianna. »Ljudi misle da sam ja ubila muža.«

U jezercu rastu ljljani. Provlačim prste kroz vodu. Objе gledamo prema obali gdje se zabava zahuktava.

»Ti mi se sviđaš«, kaže Dianna, »jer smo obje outsi-deri. Nijedna se ne uklapa u ovo... društvo.«

»Društvo je mrtvo«, izgovaram, čini mi se, treći put ove godine.

»Moja mama je bila prostitutka. Ne zna čak ni tko mi je pravi otac.«

»Brak je prostitucija.«

»Ali moja majka... nije bila udana.«

»Pa što«, uzvraćam. »Moja majka je bila jebena narkomanka.«

»Idem plivati«, kaže Dianna. Doslovce je ispala iz čamca, a ja sam na trenutak, dok je plutala na vodi, pomislila da možda ne zna plivati pa ću je možda morati spašavati. Srećom, jezerce nije duboko, oko jedan metar pa je našla oslonac i krenula prema obali.

Gledam je s olakšanjem.

Sjedim sama.

Nakon nekog vremena počinjem veslati natrag prema pristaništu. Među usnama mi je cigareta i svjesna sam kratke svijetle kose, ružičastog rumenila na obrazima i golih ramena.

A kad sam gotovo stigla do obale, Patrice je povikao: »Hej, Cecelia«, a ja sam se okrenula preko ramena kad je on ispucao rekordan broj mojih slika u pet sekundi.

Sljedeći tjedan ta je fotografija obišla cijeli svijet. Moje lice na njoj je blago namršteno, a ipak pomalo iznenađeno, još mlado. Na sebi imam gotovo prozirnu svje-tlomodru Bentleyevu haljinu koja jasno pokazuje moje vitke i skladne konture. U nadnaslovu stoji: bogata, lijepa i vrlo neovisna princeza Cecelia Kelly Luxen-stein predvodi društvo novog tisućljeća.

A meni postaje jasno: to je moj život.

NASMIJEŠI SE.

POJEDINAČNA OBRADA

I

U New Yorku postoji uzrečica: Engleskinje koje u Londonu nazivaju lijepima, u New Yorku su samo »zgodne«, dok su Amerikanke koje u New Yorku nazivaju privlačnima, u Londonu prekrasne. I to je, ukratko, jedna od najvećih razlika između života u New Yorku i života u Londonu. U Londonu, ako si privlačna, draga djevojka s osobnošću i karijerom, možeš upoznati muškarca, izlaziti s njim i — ako hoćeš — udati se za njega. S druge strane, u New Yorku možeš biti lijepa žena s tijelom Cindy Crawford i sjajnom karijerom, a ne možeš naći čak ni dečka s kojim bi izišla.

Možda se Engleskinje zato što mogu uloviti muškarca — a to im uspije s kosom bez sjaja, nenalakiranim noktima i vrećastom odjećom — drže tako iritantno samodopadno kad se povede razgovor o vezama. Nedavno sam se u New Yorku susrela s jednom od tih žena. Dok je jela sendvič s dimljenim lososom i intervjuirala me o mom životu (što je, činilo mi se, postajalo sve jadnije), pogled mi je neodoljivo privlačio njezin zaručnički prsten s velikim safirom i uz njega vjenčani optočen safirima.

Nisam je zbog toga morala mrziti, ali sam je ipak mrzila.

»Da vidimo«, rekla je provjeravajući diktafon. »Postoji li trenutačno u vašem životu neki muškarac?«

»Neeeee«, rekla sam makar sam bas prekinula s muškarcem koji se odbio vjenčati sa mnom nakon šest mjeseci izlaženja. Mislim da je rekao: »Želim se jednoga dana oženiti, ali ne tobom.«

No dobro, možda sam ga malo požurivala. Ali, s druge strane, navečer bi sjedio doma i gledao kung-fu filmove. A kad bih pokušala s njim razgovarati, odgovorio bi: »Psssst. Skakavac će sad naučiti važnu lekciju.« Kad se to nekoliko puta ponovilo, postalo mi je jasno da je »Skakavac« doista naučio: kad dostigneš Skakavčeve godine, više stvarno nema razloga da budeš s muškarcem koji gleda kung-fu filmove, ako nisi udana za njega.

Ali ne znam zašto bih to ispričala engleskoj novinarki.

»Baš... zanimljivo«, rekla je. »Ja sam šest godina u braku.«

»Stvarno«, rekla sam. Otpila sam gutljaj Bloody Mary i pitala se hoće li me to opiti. »Da živiš u New Yorku, ne bi bila«, rekla sam. »Zapravo, da živiš u New Yorku, vjerojatno bi živjela u malom stanu s jednom spavaćom sobom i mučila se s nekim seronjom s kojim si spavala tri puta.« A da. Skakavac se baš zagrijavao. »Pomislila bi da si možda s nekim u vezi, ali bi te onda tip nazvao i rekao ti da ne želi obveze. Zapravo bi rekao: ja ništa ne potpisujem.«

Naručila sam još jednu Bloody Mary. »Veze su ovdje velika tajna«, rekla sam.

»U Londonu nisu«, rekla je engleska novinarka. »Muškarci u Londonu — Englezi — pa, bolji su od američkih muškaraca. Oni su nekako...« Lice joj je poprimilo odvratni izraz koji bih mogla nazvati samo »sanjarskim«. Onda je nastavila: »Polako. Oni žele vezu. Oni ih vole. Englezi su... maze.«

»Kako to misliš? Kao... mačići?« pitala sam.

Engleska novinarka me pogledala svisoka i nasmijala se. »Da vidimo. Koliko imate... godina?«

»Četrdeset«, prošaptala sam.

»Točno. Znači da vam je sad već vjerojatno jasno da ćete ostatak života vjerojatno provesti sami.«

I tako je mjesec dana poslije Skakavac letio u London. Na tragu brojnih američkih junakinja prije nje, i ona je išla u Englesku u potrazi za nečim što nije mogla naći u New Yorku: mužem. To je, naravno, bio moj tajni plan.

Budući da sam ja jedna od onih pametnih Amerikanki koje su dovoljno mudre da se uvijek uspiju izvući iz veze, trebala sam neki razlog. I našla sam ga: slavne engleske novine plaćaju mi besramno velik honorar za članke o seksu u Londonu. Ako tako nešto uopće postoji.

Ali zabrinjavale su me dvije stvari: seks i smrt.

Znate, bilo je to davno, izlazila sam s dva Engleza. Na žalost, obojica su me pokušala ubiti — jedan »skačući preko valova« u Australiji u malom čamčiću koji se onda zabio u dok (bio je pijan); i drugi koji me htio ugušiti jastukom (taj je bio trijezan). Kad sam nazvala Geralda Davitelja i obavijestila ga da stižem u Englesku, on mi je odgovorio: »Dobro. Sad ću moći dovršiti započeto.«

Bojala sam se, naravno, i seksa. Neprestano sam slušala kako su Englezi jezivo loši u krevetu. Opće je poznato da padaju na ispitu u tri točke: prva — imaju stvarno male pimpače, druga — nisu čuli za predigru i treće — svrše za dvije minute. Drugim riječima, svi imaju preranu ejakulaciju, a da žive u New Yorku, neke pametne žene stavile bi im kremu za desenzibilizaciju na vrh malog i onda ih prisilile da se seksaju tri sata, zbog čega bi jadnici, vjerojatno, odjurili psihiću — ali, čekaj malo, to nije naš problem. Možda u Engleskoj uopće ne postoje kreme za desenzibilizaciju. Ili možda njih i nije briga za seks.

Odlučila sam početi »istraživanje« odsjevši u domu muškarca poznatom pod nadimkom Lisac. Lisac je bio jedan od londonskih najuglednijih kazališnih režisera, a i jedan od najpoznatijih ženskara u Londonu. Nekoliko godina prije, Liščeva žena, za koju sam čula da je u Londonu nazivaju Svetica jer ga podnosi, rastala se od njega zbog neumjerenih preljuba i skandalozna ponašanja. Koje je uključivalo i izlazak u četiri ujutro bez odjeće s American Express karticom preko intimnih dijelova. I tako sam u utorak popodne stigla u Liščevu kuću s tri Louis Vuitton kovčega u kojima su se našle, prilično neobjašnjivo, Pradina, Dolce&Gabbana i Guccijeva večernja odjeća i par vojničkih hlača. Lisca nije bilo, ali je tamo bila njegova domaćica koja ne govori engleski i koja glača ručnike. Zahvaljujući mahanju rukama, počela sam razumijevati da postoje samo dvije spavaće sobe i da je soba za goste trenutačno zauzeta te da u njoj stanuju velik čovjek i još veća gajba vina, a ja sam trebala spavati u Liščevu krevetu.

Aha.

Srećom, dok sam otvarala vino i htjela se napiti kako bih se mogla suočiti sa situacijom, stigao je Liščev tajnik Jason. Jason je imao dvadeset pet godina, bio je sladak i neke nedefinirane nacionalnosti, iako je tvrdio da je Englez. Kad sam ga ispitala o takozvanom »smještaju«, zgrabio me i rekao: »Ne seksaj se s Liscom, napravi to sa mnom. Ja sam sigurno puno bolji u krevetu.«

»Jason«, rekla sam strpljivo. »Ti si već imao curu?«

»Pa, trenutačno imam nekih ljubavnih problema«, rekao je. A onda se upustio u dugu priču o djevojci u koju je bio zaljubljen i s kojom se poševio jednom prije devet mjeseci. Sreo ju je u pubu, a on ju je, makar je bila lezbijka i imala curu, nekako uspio nagovoriti da ode s njim u hotelsku sobu gdje ga je liscama zavezala za krevet. Seks je bio fantastičan. Sljedeće jutro postalo mu je jasno da nikad ništa slično nije osjećao prema nijednoj ženi i otad nije ni pogledao drugu ženu makar je predmet njegove ljubavi odbio sve njegove telefonske pozive i prijedloge za sastanak. Onda je promijenila broj mobitela.

»I što da ja sad napravim?« pitao je.

Dugo sam samo zurila u njega kao da je lud. Onda sam strpljivo rekla: »Jason, to je bio seks za jednu noć. Ne možeš se zaljubiti poslije takva seksa sa sadistički raspoloženom lezbom.«

»Ne?« pitao je Jason.

»Ne«, odgovorila sam.

»A zašto?«

»Jer«, počela sam, ali tad su se otvorila vrata i ušao je Lisac glavom. Projurio je kroz sobu do prozora i prestrašeno pogledao van.

»Kasnite, šefe«, rekao je Jason.

»Kasnim? Kasnim? Dat ću ja tebi kašnjenje«, urlao je. »Život mi je mora. Jebena mora. I to nitko ne razumije? Miranda me opet prati. Morao sam trčati oko Picadilly Circus da joj se izgubim.«

Činilo se da Lisca progoni njegova zadnja bivša cura Miranda koja je glumila u jednoj od njegovih drama.

»Pogledaj!« rekao je mašući zgužvanim komadom papira. »Ovo mi je jutros poslala faksom. Kaže da će me dati uhititi ako joj se ne pokorim do ponoći.«

Uzela sam komad papira iz njegove ruke i proučila ga. Bio je to popis stvari koje je ostavila u njegovom stanu i koje je htjela natrag. Na popisu su bili navedeni »sudoper«, »žarulje« i »filmovi Julije Roberts« među ostalim.

»Kao da mene zanimaju ti jebeni filmovi Julije Roberts. Ona, valjda, ne zna da ne podnosim Juliju Roberts.«

»Žarulje?« pitala sam. »Zašto si ih ne kupi?«

»Baš tako!« rekao je Lisac. »Napokon netko razumije zašto sam morao prekinuti s njom!«

BRBLJAVI ENGLEZ

Te večeri otišla sam u Titanic na Liščevu rođendansku proslavu gdje je Skakavac naučio 1. lekciju o Englezima: Ne znaju šutjeti. Titanic je savršen londonski restoran — bučan, pun pijanih ljudi i tako velik da doslovce moraš vikati da bi razgovarala. Naravno, to Englezima nije problem. Objasnit ću vam: u New Yorku žene moraju »zabavljati« normalne muškarce. Moramo čitati novine i časopise ili ići u kino kako bismo se mogle upustiti u »razgovorne vratolomije«. Inače muškarci: a) samo sjede, b) razgovaraju o svojim psihološkim problemima ili, c) što je najvjerojatnije, bez prestanka melju o svojoj karijeri. S druge strane, američki su muškarci sjajni u krevetu, a Englezi navodno nisu. Zapravo, uvjeren sam da postoji izravna veza između prekomjernog brbljanja i lošeg seksa.

U baru sam upoznala Sonnyja Snoota, nevjerojatno zgodnog frizera.

»Odlična boja«, rekao je. Kad sam ga blijedo pogledala, dodao je: »Kose. Vi ste sigurno Amerikanka. Iz New Yorka. Oni jednostavno znaju napraviti sjajnu pepeljasto plavu.«

»A ja sam jednostavno sretna da imam svu svoju kosu«, rekla sam. A onda sam se nasmijala: »Ha, ha, ha«. A onda se i on nasmijao: »Ha, ha, ha«. I prije nego što bi stigao reći »pušenje«, već je mljeo o seksu.

»Tako je to«, rekao je. »Ako je seks broj jedan u Italiji, u Londonu je broj sedam. Ako seks nije onakav kakav muškarac želi, on će otići i raditi nešto drugo. Ali muškarci stalno *razgovaraju* o seksu. Zapravo, oni se seksaju samo zato da bi sljedeći dan o tome mogli razgovarati. A mi to prepričavamo do najsitnijih detalja i pretvaramo u stvarno dobru priču.«

»Nekad«, nastavio je, »poželiš razgovarati o seksu dok to stvarno i radiš. Recimo, ako si u nekom čudnom položaju, nekako poželiš nazvati frendove na mobitel i reći im: 'Pogodite što sad radim'.«

»Oralni seks?« natuknula sam.

»Ma ne«, rekao je Sonny tresući glavom. »Amerikanci su stvarno pohotni. Ali kod nas toga nema.«

Za večerom sam sjedila kraj Petera, urednika časopisa. Peter je baš počeo živjeti s curom i nije mogao prestati pričati o tome koliko je sretan. »Poznajemo se deset godina«, rekao je.

»Ali jedno jutro, kad se spremala vratiti u svoj stan, samo je rekla: 'Mislim da bismo morali živjeti zajedno.' I čim je to rekla, znao sam da ima pravo. Pa smo sad kupili stan. Englezi se ne protive braku ili vezi onako kao Amerikanci«, rekao je ponosno. »Ovdje je vrlo lako ostvariti vezu.«

Aha, ako imaš deset godina vremena.

»Naravno, ne znam kako bi bilo Amerikanci«, nastavio je. »Znaš, Amerikanke su neurotične kad je riječ o karijeri, dok su Engleskinje neurotične jedino kad je riječ o seksu«, rekao je kao da je to dobro. »Engleskinje ga ne vole. No dobro, možda bi ga voljele, ali misle da muškarci žele samo jedno.« Možda je to bilo zbog šampanjca, ali činilo se da Peter polako postaje ono što Englezi nazivaju »nabrijan«. »Engleskinje pate od polupe-čenog feminizma. Misle da su

slobodne u seksu, ali onda — aha — otkriju da imaju iste kočnice koje su imale i njihove majke.«

»Pa možda imaju razloga za to«, usudila sam se spomenuti. »Možda, kad biste vi prestali razgovarati.«

Peter me prekinuo. »Ovdašnje žene misle da svaka avantura u krevetu služi samo muškom zadovoljstvu!« rekao je pobjednički.

Problem brbljavog Engleza progonio me i u noćnom baru China White gdje sam se pokušala skloniti u privatnu marokansku sobu s prijateljicom Sophie koja je snimala dokumentarce i živjela u Notting Hillu. Baš sam se smjestila na jastuke s bocom votke kad sam podignula pogled i primijetila visokog, tamnokosog, šokantno zgodnog muškarca. Iako se takve stvari navodno ne događaju u Londonu, muškarac mi je prišao i sjeo kraj mene. A onda — toliko o »engleskoj suzdržanosti« — kunem se, odmah započeo razgovor o seksu.

»Svi misle da je muškarac kriv ako žena ne doživi orgazam. Zašto ih ne mogu jednostavno doživljavati kao... kao muškarci?« pitao je.

»Zapravo mogu«, rekla sam pitajući se je li to upucavanje, a ako je, što da radim.

»O da. Uvijek kažu da mogu, ali onda se nadeš sa ženom u krevetu, a ona samo leži kao da ti radi uslugu.«

»Znaš, tamo odakle ja dolazim to smo riješili šezdesetih«, rekla sam kad se odjednom ubacila Sophie.«

»Daj, molim te«, ispalila je. »Ne slušaj ga. Kad se nade s tobom u krevetu, Englez te prvo baci na leđa. Jer su oni tako naviknuli. I svi govore da Engleskinje loše puše.

Ali to je samo zato što su naviknuli da im to rade..., dječaci!«

Sophie i zgodni, tamnokosi muškarac zurili su jedno u drugo. Meni to ne bi smetalo, ali sam sjedila između njih, a ja stvarno nisam bila raspoložena za primanje udaraca. Srećom, u tom je trenutku provirio Lisac.

»Ooooooh. Bok, Simon«, rekao je, a oči su mu se suzile. »Nisam te vidio već neko vrijeme.«

»Da. Ovaj... dobio sam dijete«, rekao je Simon.

»Super. Onda bi možda mogao prestati brbljati s mojom curom!« Lisac me zgrabio za ruku i izvukao. »Slušaj«, rekao je. »Cijeli sam život proveo s ljudima koji jebu sve živo i zaslužuju da ih netko premlati. Većina njih pravi su gadovi. Većini ljudi mora se objasniti da smetaju!« Lisac je nastavio u tom stilu sve dok nismo stigli do njegove kuće gdje je inzistirao na tome da ostanem budna do šest ujutro i slušam opskurnu američku kaubojsku glazbu. I razgovaram o tome. U tom mi je trenutku postalo jasno da moram spavati. I da ću Lisca prekinuti jedino ako ga drogiram.

Da, žao mi je što moram reći da sam mu doista pokušala ubaciti xanax u vino. Na žalost, sve se pomiješalo i na kraju sam ja pala u nesvijest.

Kad sam se probudila sljedeće popodne, na dnu kreveta stajala je poruka: »Draga, zajebl Shakespearea, ja sam se zaljubio. Još sam lud od svega. Voli te Lisac. P. S. Nisam te ni taknuo.«

Englezi su tako... tako... slatki!

USPUTNI SEKS? NE, HVALA...

Sljedećih nekoliko dana provela sam na objedima i večerama i u noćnim klubovima. U Londonu je malo čudno to što ljudi kažu da imaju posao, a čini se da nitko ne radi. Kako bi i mogli kad im objed počne u podne i traje do četiri? A obično uključuje nekoliko koktela i boca vina?

A onda se ta Miranda pojavila u Liščevu stanu i doista ukrala sve žarulje. Tako da sam se za večernji izlazak morala spremati po osjećaju.

A nije bilo ni tople vode.

Onda sam se sjetila da sam, zapravo, morala nešto raditi pa sam nazvala prijateljicu Claire.

Claire se bavi uređenjem interijera — to radi pet godina, otkako je njezin drugi muž pobjegao s njezinom najboljom prijateljicom. Claire je jedina prava solerica koju poznajem u Londonu. A to znači da nije imala pravog dečka već tri godine. Sto je čini počasnom New-yorcankom. Ali za razliku od većine newyorskkih žena, Claire je već dvaput bila udana. A ima samo trideset sedam godina. Je li doista imala toliko razloga za jadikovke? »To bi se moglo reći i ovako«, rekla je. »Više od godinu dana nisam se seksala ni s kim novim. Seksala sam se samo s bivšim dečkima. A to se ne računa.«

Dogovorile smo se da ćemo se vidjeti u Soho Houseu, jednom od privatnih klubova u koje ljudi odlaze umjesto u restorane i barove.

Gledala sam skupine muškaraca i žena, koji su svi izgledali kao da su u kasnim dvadesetim i tridesetim i koji su svi nosili različite nijanse sivih i crnih odijela koja su izgledala kao da su izvučena iz kante za prljavo rublje. Odmah mi je bilo jasno da imam krivu odjeću — na sobi sam imala Dolce & Gabbana kaput s krznenim ovratnikom boje borovnice. Svi su pili i smijali se, ali nisu izgledali kao ljudi koji bi se upucavali jedni drugima. »Bože«, rekla sam. »Osjećam se kao očajna solerica.«

Claire je divlje pogledala oko sebe. »Prestani. Nemoj to nikad reći. Žene u Londonu nisu očajne. Ljudi to ne razumiju. Oni misle da smo ozbiljne. Ne trebamo muškarce jer ih ne želimo.«

»Ne?« pitala sam.

»Ne.« Primijetila je što imam na sebi. »I skini to«, rekla je. »Svi će misliti da si prostitutka. Samo prostitutke nose odjeću slavnih kreatora. S krznom.«

O.K. »Koktel?« pitala sam.

»Znaš mene«, rekla je Claire. »O, usput, odlučila sam postati kućanica. Ali bez muža i djece. Jesam li ti rekla o onom sjajnom priboru za laštenje poda koji sam nedavno kupila? Iz druge ruke, ali je super. Mislim da se više ne može nabaviti pribor za laštenje podova.«

U baru smo se srele s Hamishem i Gilesom, tipovima iz medija s Notting Hilla koje je Claire poznavala. Ha-mish je imao bebi facu i bio je u dvojbi: pokušavao je odlučiti hoće li se oženiti svojom curom.

U međuvremenu, Giles je rekao da će se možda morati odreći povremenog seksa jer je stalno nailazio na žene koje žele spavati s njim pa su se stvari »zakompli-cirale«.

Ah, usputni seks. Napredujemo.

Ili sam tako bar ja mislila.

»Kod usputnog seksa najgore su mačke«, rekao je Giles. »Sve same žene imaju mačke.«

»Možemo li razgovarati o mojoj curi«, pitao je Ha-mish. Ne znam što da napravim. Prijeti da će otići...«

»Mačke su zadnji odbojnik«, rekao je Giles. Očito su on i cura o tome raspravljali mnogo puta. »Nekad sam razmišljao o izlascima s drugim ženama, a Hamish mi je rekao: 'Giles, ne budi blesav. Ona je mačka.' Nisu bitne mačke nego način na koji govore o mačkama. 'O, gle malog seronju'. Odvratno.« Giles je popio gutljaj votke. »Još nisam svladao vještinu ostvarivanja veze. Ali bih radije imao curu. U Londonu nema hodanja. Mi jednostavno izlazimo zajedno. A u Londonu je šlatanje predujam za ševu. Kad dođeš do šlatanja, znaš da dolaziš u obzir. U New Yorku toga nema.«

Složila sam se ističući da se u New Yorku može nekoga poljubiti i onda reći »vidimo se« i više se nikad ne vidjeti. A ako se i vidite, dobro je praviti se da šlatanja nikad nije ni bilo. To se pravilo primjenjuje i ako ste otišli dalje od šlatanja i stvarno se poševili.

»O, mi imamo lažno viteštvo«, rekao je Giles. Činilo se da je on pomalo ogorčen. »Drugo jutro tip će reći 'hvala, bila je to sjajna ševa', ali to zapravo ništa neće značiti.«

»Ja ću vam ispričati sve o seksu, ako mi netko od vas kaže što da radim s curom!« rekao je Hamish.

Svi smo ga pogledali.

»Pa Britanci imaju u sebi nešto zbog čega su odvratni u krevetu«, rekao je Hamish. Svi smo ga pogledali.

»Britanski muškarci imaju lošu reputaciju da su strašni u krevetu«, rekao je Hamish pomalo tugaljivo. »Ali mislim da postajemo sve bolji. Trudimo se oko predigre i obaviti ćemo, znaš, oralni seks. Pokušao sam postati bolji u krevetu. Čitao sam mamine stare ženske časopise kako bih otkrio što moram raditi.«

»Da, ali u njima nema slike klitorisa!« rekao je Giles.

Taj je komentar bio tako jadan da nisam znala što bih rekla.

»Ne mogu se upustiti u usputni seks jer nisam dobar u post-postkoitalnoj fazi«, rekao je Hamish. »Nikad ne znam trebam li je nazvati. Sto se kaže kad nazoveš? Nisam još došao do tog poglavlja u priručniku.«

»I onda se moliš Bogu da ti se javi sekretarica«, rekao je Giles.

»Ja sam sav zbrkan«, rekao je Hamish. »Ne mogu biti prijatelj sa ženom poslije seksa, što je glupo jer ako ostanete prijatelji, ostavljaš vrata otvorena za mogući seks nakon šest mjeseci.«

»Sve je to prekomplikirano«, rekao je Giles. »Sad pokušavam poševiti samo cure za koje mislim da bih s njima htio imati vezu. Moraš biti izbirljiv. Uz to, hoću imati djecu. Zapravo, očajnički želim djecu. Još od šesnaeste želim djecu.«

»Kad smo već kod toga. Moram doma. Curi«, rekao je Hamish.

»Kakve su to priče o braku i djeci?« pitala sam.

»Kako bih ja to znao?« pitao je Giles. »Takvi su ti Englezi. Nismo baš previše analitični. Ne idemo psihičima.« Zastao je, a onda pogledao Claire. »Hej, ti nemaš mačke?«, pitao je. Otišle smo.

»Sad ti je jasno?« pitala je Claire. »London je nemoguć. Ja bih otišla u New York, ali se bojim letjeti. Dođi k meni na još jedno piće pa ću ti pokazati svoj novi pribor za laštenje podova.«

A onda me netko nazvao. Neka Judy. Moja navodna urednica u časopisu. Koji mi je plaćao da napišem ovu glupu priču. Morala sam s njom objedovati sljedeći dan.

Judy je, po mom mišljenju, bila »tipična« Engleskinja. Imala je dugu, čvrstu smeđu kosu i blijedo lice. Nije se šminkala. Bubnjala je napola izgriženim noktima po stolu. Bila je smiješna cura.

»Onda«, pitala je, »što si doznala o seksu u Londonu?«

»Mmmm... ovaj... mogu li naručiti koktel?« pitala sam puna nade.

Kimnula je konobaru. »Onda?« pitala je.

»Iskreno«, rekla sam, »nikad nisam bila u sredini gdje se spolovi toliko uzajamno preziru. Kad je riječ o seksu.«

»Sto sad to znači?«

»Pa ništa...« pogledala sam je i pomislila: fućkaj ga. »Englezi kažu da su Engleskinje loše u krevetu i obratno.«

»Stvarno?« pitala je. »Englezi kažu da su Engleskinje loše u krevetu?«

Kimnula sam. »A kažu i to da Engleskinje ne znaju pušiti.« Gledala sam u svoje savršene nokte. »Zašto su uopće toliko opsjednuti pušenjem?«

»Državna škola«, bubnula je.

»A kažu i da su... Engleskinje dlakave i ne brinu se o svom izgledu.«

Judy se naslonila, prekrizila ruke i samozadovoljno me gledala. Ustrala sam se od straha. Nije čudo da su Englezi neodlučni strašljivci.

»Engleskinje nisu kao Amerikanke. To je točno«, rekla je. »Nama nije bitno bojenje kose. Ili noktiju. Mi nemamo vremena za manikiranje. Previše smo zaposlene.«

O, pomislila sam, a Amerikanke nisu?

»Ovdje se muškarci i žene razumiju.« Kratko se nasmijala. »Englezi razumiju da imaju samo nas. Drugim riječima, mi smo im suđene. A ako im se to ne sviđa, onda dobro, nema seksa.«

»To bi moglo biti dobro«, rekla sam. »Za vas, mislim.«
Zapalila je cigaretu. Dim joj je izišao kroz nos. »Čini mi se da nisi dovoljno istraživala.«
»Čuj«, rekla sam. »Ja želim biti razumna kad je o tome riječ, ali...«
»Nije dovoljno«, rekla je. »Naći ćeš Engleza, pravog Engleza i poševiti se s njim. I ne zovi me dok to ne obaviš!«
O, Bože. Bojala sam se samo za svoju sirotu guzu.

II

Samo je jedno bolje od toga da si solerica i Amerikanka u Londonu za Uskrs. A to je solerica i zaljubljena Amerikanka u Londonu za Uskrs.

Nisam se planirala zaljubiti. No dobro, mislila sam da jesam, ali zapravo nisam mislila da će se to dogoditi. Posebno otkako sam upoznala desetke muškaraca i makar su svi bili šarmantni i zabavni i razgovarali o stvarima o kojima muškarci u New Yorku ne bi, recimo o romanima, nisam našla nijednoga koji bi bio dovoljno privlačan da bih s njim otišla u krevet. Iskreno, svi su izgledali pomalo... neuredno. Imaš osjećaj da bi ispod njihove odjeće, kad bi se skinuli, mogla pronaći nešto što doista ne želiš vidjeti.

Uz to, ovaj me zadatak počeo izluđivati. Znala sam to jer se dva dana prije Skakavac navodno pojavio u Halcyon hotelu u Holland Parku u tri ujutro. Prilično je mutno kako je došla ovamo i što se dogodilo poslije toga, ali se čini da je pojela hamburger i nekako je za proteklih četrdeset osam sati postala počasni član triju privatnih noćnih klubova. Navodno je napravila nešto i osoblju jer kad god bi je netko od njih primijetio, za strašeno bi gledao Skakavca i naglo se povukao.

Razumijete?

Zapravo, veselila sam se činjenici da će svi otići za vikend. Htjela sam odlaziti u duge šetnje i promatrati rascvale trešnje i niske bijele zgrade uokolo. Čak i bez muškarca, London je bio romantičan grad: za razliku od New Yorka vidjelo se nebo i pun mjesec u noći. Dok prolaziš ulicom, ljudi u kavanama izgledaju zanimljivo, a u maloj prodavaonici sendviča na uglu, prodavačica mi je rekla da joj se sviđaju moje cipele. Ušao je mladić s cvijećem, a ona ga je kupila. Gledali smo kroz prozor smiješni auto koji je prolazio, napola auto napola čamac kojim se moglo ravno u rijeku.

Sve je moguće, pomislila sam.

Ali ipak sam morala završiti taj glupi zadatak.

»NISAM RZAO«

Večer prije bila sam s Lisacem na zabavi u restoranu MoMo. Lisac mi je obećao da će biti pravi tulum, nimalo otmjeno, što bi bilo mnogo bolje. A to je značilo samo da se pojavio pjevač Tom Jones sa zaštitarima.

Kraj nas je prošla lijepa djevojka napola zatvorenih očiju i u suknji cvjetnog uzorka. Za njom je išao Sonny Snoot. »Tako je smiješno vidjeti bogatu curu koja pokušava biti u trendu«, rekao je Sonny. »Djevojke iz visokih slojeva nemaju stila. One čak i ne znaju tko je Prada. Ali znaš li tko je gori?«

»Tko?« pitala sam.

»Dečki iz visokih slojeva. Oni ne znaju ništa o ženama. Ne znaju se ponašati prema ženama.«

»Uglavnom, što je dulje ime, to je osoba gora«, rekao je Lisac.

»A najgori su u krevetu«, rekao je Sonny.

Morala sam postaviti neizbježno pitanje: »Je li točno da ne skidaju sokne?«

»Samo u Chelseaju«, rekao je Lisac.

Onda je došla Claire. »Mrzim ljude iz visokih slojeva i one iz niskih. Volim samo srednju klasu.«

»Mrzim sve koji žive u Notting Hillu«, rekao je Sonny. »Makar i ja živim tamo.«

Sve je to bilo malo previše za mene pa sam otišla u Notting Hill, u mali klub koji se zove World gdje je bilo nekoliko rastafarijanaca i jedan stvarno prljavi Englez koji je plesao sam. Moj bivši dečko Gerald Davitelj, bio je sa svojim prijateljem Crispinom. Pili su votku iz malih plastičnih čaša.

»Komadi!« rekao je Gerald. »Što ste radile na tulumu u Sohou? Morale ste biti u Notting Hillu. Ili još bolje u Shepherd's Bushu. Sve se događa u Shepherd's Bushu. Sad smo nova bušoazija!«

»Ne podnosim ljude s Notting Hilla«, rekao je Crispin mrzovoljno. »Žive divlje i svi trube da ne žele brak, a onda se vjenčaju. I svi tvrde da nemaju novca, a onda ih vidiš u jebenom mercedesu!«

»Oprosti, ali mislila sam da se ti ženiš«, rekla sam.

»On živi u Shepherd's Bushu pa je to onda O.K.«, rekao je Gerald.

»Što god radila, ne izlazi s dečkima iz Chelseaja«, rekao je Crispin. »Svi su iz visokog društva i vole gotički seks.«

Gotički seks?

»Jednom sam spavao s nekom aristokratkinjom«, rekao je. »Mogla je svršiti samo ako sam se pretvarao da sam njezin konj.« Crispin je pio koktel. »Nisam rzao, ali sam pristao.«

»Ja se moram poseksati s nekim pa bih to baš mogla napraviti s nekim iz Chelseaja.«

»Svi imaju male pimpače i impotentni su«, rekao je Crispin. »To ima veze s vodom. Cijeli londonski vodovod pun je ženskih hormona.«

»Aha«, rekla sam. »Znači zato Englezi toliko govore.«

I zato sam, potajno valjda, hodala Chelseajem na Veliki Petak. Tražila sam Engleza iz Chelseaja — tipa koji se seksa u soknama, s pimpačem mikroskopskih dimenzija i svrši za dvije minute. Ili manje. Nisam se baš veselila.

Prolazila sam kraj Joe's Cafea kad sam naletjela na Charlieja, muškarca kojeg sam upoznala prije nekoliko dana u baru Eclipse. Koji je isto tako bio u Chelseaju. Charlie je bio jedan od onih rastavljenih Engleza koji još nose vjenčani prsten.

»Već danima te pokušavam pronaći«, rekao je. »Moraš doći k meni na objed. Imam sastanak s Dalmatinerom.« Dalmatiner nije bio točkasti pas nego osoba, pjegavi engleski lord. »A mogao bi doći i jedan drugi tip«, rekao je. »Rory Saint John Cunningsnot-Bedwards.«

»Jedan od onih dugoimenih«, rekla sam.

»Molim? Aha«, rekao je Charlie. »On je jako, jako zabavan dečko. Tipičan Englez. Ne poznajem ga najbolje, zapravo, upoznao sam ga tek sinoć u China Whiteu, ali je jako zabavan. Mislio sam da bi bio dobar za tvoje istraživanje. On je tipičan Englez, baš pravi, znaš.«

»Savršeno«, odgovorila sam i iz nekog čudnog razloga zamišljala tog očito odvratnog St. John Cunnings-not—Bedwardsa kao niskog, debelog, ćelavog i tako oko pedesete.

Bila sam potpuno u krivu.

Charlie, Dalmatiner i ja sjedili smo, pili Bloody Mary i pušili kad se pojavio taj Rory.

Razmetljivo je ušao u restoran s energijom koja ljude obično prisiljava da te pogledaju. Imao je oko trideset godina, bio je vitak, u trapericama i skupom kaputu od antilopa i makar je bio proćelav, bio je zgodan onako kako samo Englez to može biti, a Amerikanac ni slučajno. No dobro, bio je prokleta zgodan, ali i strašan.

»I tako«, rekao je. »Vi ste sigurno Amerikanka.«

»Jesam«, odgovorila sam. »A vi ste sigurno Englez.«

Sjeo je. »I o čemu ste razgovarali?« pitao je paleći cigaretu Bic upaljačem u srebrnoj futroli. Bio je jako usredotočen na cigaretu.

»A što mislite o čemu razgovaramo?« pitala sam.

»Nemam pojma«, rekao je. »Tek sam stigao i želim da me obavijestite o sadržaju razgovora.« A Dalmatiner je baš slučajno pričao o tome kako se jednom s bivšom curom ševio u sauni u Njemačkoj i kako je tamo bilo još muškaraca, ali nisu mogli vidjeti tko se ševi i to ih je izluđivalo.

»O seksu«, rekla sam.

»O najviše precijenjenoj aktivnosti na kugli zemaljskoj«, rekao je. »Ozbiljno. Meni je seks tako dosadan. Neprestano ponavljanje. Nutra-van-nutra-van. Prvo si unutra, a onda vani.

Nakon dvije minute počne mi se spavati. Naravno, poznat sam po tome da sam strašan u krevetu. Mali mi je sićušan, tako, pola malog prsta i svršim skoro odmah. Nekad i prije nego velim bok.«

»Savršen si«, rekla sam.

»Znam, ali nemam pojma zašto bi ti to morala znati.«

Nasmijala sam se.

»Čuo sam da radiš istraživanje o Englezima«, rekao je. »Odmah ću ti reći sve što moraš znati. Englezi su divlja ratnička rasa...«

»Nisam znala da su Englezi — rasa«, rekla sam.

»Mislim da biste vas dvoje morali zajedno na večeru«, rekao je Charlie.

»TI SI HOMIĆ!«

Dalmatiner mi je ponudio prijevoz do Lucindine kuće nakon objeda. Rory je pristao ići s nama. Auto je bio dvosjed.

»Nadam se da ti ne smeta«, rekla sam. »Očito ću ti morati sjediti u krilu.«

»Ne smeta«, rekao je. »Uživat ću.«

Sjela sam mu u krilu, a on me zagrlio. S Englezima je problem, bar s ovom vrstom Engleza, to što nikad ne znaš na čemu si. »Možeš mi spustiti glavu na rame, ako hoćeš. Udobnije je«, rekao je. Počeo mi je dodirivati kosu.

Zatim mi je šapnuo: »Kod tebe mi se sviđa što uvijek sve primijetiš. Kao i ja.«

Lucinda je živjela u Chelseaju. Iskočila sam iz auta i otrčala uza stube njezine bijele kuće.

»Zlato!« rekla sam.

»O, ti si, zlato«, rekla je Lucinda. Baš se udala za paleontologa pa je uređivala kuću i birala uzorke tkanina.

»Mislim da sam sreća muškarca«, rekla sam.

»Zlato, pa to je savršeno. Kako se zove?«

Rekla sam joj.

»O, on je divan. Ali, zlato«, rekla je Lucinda i pogledala me. »Čula sam da je jako loš u krevetu.«

»Znam«, rekla sam. »To mi je prvo rekao.«

»Pa ako ti je rekao, onda je to u redu.« Zagrlila me. »Tako sam sretna zbog tebe. I ne brini se. Svi Englezi su loši u krevetu.«

Išla sam k Roryju na večeru. Nisam se mogla odlučiti što bih obukla pa sam odjenula vojničke hlače. Bila sam nervozna. I tko bi mi zamjerio? Nikad se nisam namjerno ševila s muškarcem kojemu je ona stvar manja od malog prsta.

»Smiri se«, rekao je veselo. »Sve će biti u redu.«

»Sviđa mi se tvoj stan«, rekla sam. Bio je pun previše ispunjenih sofa, naslonjača i antiknog namještaja. Imao je kamin. Sve je bilo u cicu, ali o tome nisam previše razmišljala jer većina ljudi koji žive u Chelseaju ima namještaj presvučen cicom.

»O da«, rekao je. »Jako je... udoban, jelda?«

Onda smo pili šampanjac. Amerikanci gotovo nikad ne piju šampanjac jer je njima to piće za cure. Onda smo pustili glazbu i plesali kao ludi. Amerikanci gotovo nikad ne plešu. A onda mi je sinulo.

O Isuse Bože, htjela sam vikati. Ti si homić!

Naravno. Šampanjac, ples, cic... u New Yorku su... takvi muškarci homići.

Ugasila sam glazbu. »Slušaj«, rekla sam. »Moram s tobom razgovarati o nečemu jako važnom.«

»Da?« pitao je.

»Ti možda toga nisi svjestan... zapravo, možda si se već i sam pitao zašto ti se ne sviđa seks sa ženama... ali, iskreno, ja mislim da si ti homić«, rekla sam. »I mislim da to moraš priznati. Ne bi li bio mnogo sretniji kad bi se prestao skrivati?«

»Razmišljao sam o tome«, rekao je polako. »I zaključio sam... da nisam homić.«

»Homić«, rekla sam.

»Nisam homić«, rekao je.
»Ali gle: ne voliš seks«, rekla sam. »Sa ženama. Ne voliš seks sa ženama. Hej? I što ti to govori? Naravno, meni ne smeta. Izgledaš mi jako pristojno i...«
Rekao je: »Nisam homić.« I dodao: »Znam da ćeš me poljubiti.«
»Neću te poljubiti«, rekla sam.
»Poljubit ćeš me«, rekao je. »To je samo pitanje vremena.
Tri dana poslije — izišli smo iz kreveta.

KAŠICA OD JABUKA

Posjetila sam Sophie na Notting Hillu. Sophie je u omotnice stavljala pozivnice za vjenčanje.
»Hodam s čovjekom iz Chelseaja«, rekla sam. »S njim sam pet dana. Kupamo se skupa i pjevamo.«
Uzdahnula je. »S Englezima je uvijek tako na početku. Tako te namame. Ali onda ih više nije briga. Jedna od mojih prijateljica kaže da je s njezinim mužem stalno samo nutra-van-nutra-van i onda svrši.«
»Vidjet ćemo«, rekla sam.
»Možda ti se posreći«, odgovorila je. »Ali općenito, muškarci u Londonu nisu dobra partija. Udajem se samo zato što zaručnika poznajem već deset godina. Ali inače, muškarci žele brak, a žene ne. To je mnogo bolji sporazum za muškarce nego za žene.«
Sophie nam je napravila votku s tonikom. »Englezi jednostavno ništa ne rade. Lijeni su. Ne trude se. Žena mora sve napraviti. I mora plaćati pola svih troškova. Za kuću, auto, hranu. Muškarac samo želi biti u blizini.«
»A gledaju li oni, uh, kung-fu filmove?«
»O, Bože, ne. Nisu toliko glupi. Ali stalno žele da im radiš kašicu.«
»Kašicu? Misliš... dječju hranu?«
»Ne. Pa znaš. To ti je desert. Pire od jabuka.«
Oh.
Vratila sam se k njemu. »Hoćeš da ti napravim kašicu?« pitala sam.
»O, Minky«, rekao je. »Kakav je to pire?«
»Pa znaš. Od jabuka«, odgovorila sam.
»Pa, može. Ja volim pire od jabuka. Hoćeš mi napraviti?«
»Neću«, rekla sam. »Dobro onda, a može jaje?«
Bili smo zajedno dva tjedna. Vozili smo se po Londonu na njegovoj vespi i trudili se svake večeri ići rano u krevet, ali onda bismo ležali u krevetu od jedan do četiri i razgovarali. Pričao mi je priče o tome kako su ga izbacili s Etona i kako je jednom pokušao ugurati dadilju u ormar za igračke.
»Zbunjen sam«, rekao je. »U glavi mi bruje čudne riječi. POŽUDA i LJUBAV.«
Htjela sam mu reći: požuri, odluči se, ali nisam bila u New Yorku.
»Želiš upoznati moje prijatelje?« pitao je.
Njegovi su prijatelji bili Mary i Harold Winters. Živjeli su velikoj kući na selu.
Pretpostavljam da je to bio život o kakvom sanja svaka solerica koja je previše noći prevela zatvorena u maleni stan u New York Cityju: kuća, vrt, psi, djeca, mercedes i vedar, neodoljiv plișani medo za muža. Kad smo ušli u kuću, dvoje svjetlokose dječice pomagalo je Mary ljuštiti grašak. »Tako mi je drago što ste došli«, rekla je Mary. »Došli ste baš na vrijeme. Sad je zatišje.«
Nakon toga počeo je pakao.
Ostala djeca (bilo ih je ukupno četvero) uletjela su vrišteći. Pas se pokakao na tepih. Dadilja je porezala prst pa je morala liječniku.
»Mogu li vas zamoliti da okupate Lucretiju?« pitala je Mary.
»Koja je to?« pitala sam. Sva su djeca imala imena kao Tyrolean i Philomena pa je bilo teško

zapamtiti tko je tko.

»Malena«, rekla je. »Ona musava.«

»Naravno«, rekla sam. »Super se snalazim s djecom.«

Laž.

»Idemo«, rekla sam maloj koja je žalosno gledala u mene.

»Svakako joj operite kosu. I stavite regenerator«, rekla je Mary.

Nekako sam nagovorila dijete da mi da ruku i krene sa mnom gore u kupaonicu. Skinula se bez pogovora, a onda su počele muke.

»Ne diraj mi kosu«, vrištala je.

»Dirat ću ti kosu«, rekla sam. »Bit će lijepa i čista. Uzet ćemo šampon. Sigurna sam da hoćeš lijepu čistu kosu.«

»Tko si ti?« pitala je, pomalo dirnuta, kao da je gola pred potpunim strancem.

»Ja sam mamina prijateljica.«

»Kako to da te prije nisam vidjela?«

»Jer nikad nisam bila tu.«

»Ne volim te«, rekla je.

»Ni ja tebe. Ali ipak moramo oprati kosu.«

»Neću!«

»Slušaj, derište«, rekla sam prijeteći. »Oprat ću ti kosu i gotovo. Jasno?«

Izlila sam joj šampon na kosu, a ona je odmah počela vrištati i mlatiti rukama kao da je želim ubiti.

Usred te zbrke pojavio se Rory.

»Kako je?« pitao je. »Zabavljaš se?«

»Divno mi je.«

»Bok, mala«, rekao je i mahnuo djetetu.

Biće je još glasnije zavrištalo.

»No dobro. Vidimo se dolje.«

»Rory«, rekla sam. »Možeš mi pomoći?«

»Oprosti«, rekao je. »Kupanje djece je ženski posao. Ja idem dolje otvoriti šampanjac. Muškarčina u kuhinji.«

»Znaš, stvarno ti se divim«, rekla je Mary poslije večere dok smo prale posude. »Tako si pametna. Izabrala si karijeru. I nisi se žurila udati. Za to je potrebna hrabrost, znaš.«

»O, Mary«, rekla sam. Bila je to jedna od onih dragih Engleskinja na koje su Britanci toliko ponosni — žena prekrasna ovalnog lica, čiste blijede puti i modrih očiju. »Tamo odakle ja dolazim vrijedi samo uspjeh. Muž, kuća, i četvero... krasne... djece. To želi svaka žena.«

»Jako si ljubazna. Ali lažeš«, rekla je.

»Ali tvoja djeca...«

»Naravno, volim muža i djecu«, rekla je. »Ali uglavnom se osjećam nevidljivom. Kad bi mi se nešto dogodilo, pitam se bih li im nedostajala. Znam da bi im nedostajalo to što radim. Ali bih li im nedostajala ja.«

»Sigurna sam da bi«, rekla sam.

»Ja nisam«, rekla je. »Znaš, sve je pitanje mašte. Ja sam htjela biti slikarica. Ali sam maštala o velikom bijelom danu — sanjala o vjenčanju. A onda je nastupio trenutak istine. I gotovo odmah nakon toga javlja se maštanje o velikom crnom danu. O tome ti nitko nikad ne priča.«

»Crni dan?«

»Mislila sam da samo ja maštam o tome«, rekla je brišući ruke u kuhinjsku krpu. »Ali sam onda razgovarala s nekoliko drugih udanih žena. I one su imale takve maštarije. Zamišljaš se u crnom. Još mlada, s velikim crnim šeširom i u elegantnoj crnoj haljini. I hodaš za muževim lijesom.«

»O, Bože.«

»O da«, rekla je. »Zamišljaš da ti je umro muž. Još imaš djecu i još si mlada, ali si... slobodna.«

»Aha«, rekla sam.

Rory i Harold su se pojavili u kuhinji. »Možemo pomoći?« pitali su.

»Gotovo je«, rekla je Mary ljubazno.

Rory i ja vratili smo se u London vlakom. Sljedeće jutro morala sam otići. Došlo je vrijeme za povratak u New York.

»Čuj, Minky«, rekao je. »Hoćemo li biti odrasli ili ćemo plakati?«

»Sto misliš?« pitala sam.

»Zbogom, Minky«, rekao je.

»Zbogom«, odgovorila sam.

»Volim te«, rekao je. »Idi. Otiđi.«

Latice trešnjinih cvjetova padale su s drveća na pločnike. Prelazila sam preko njih i gnječila ih o beton.

O Bože, mislila sam. Sto ću sad?

Skakavac kaže: budi razumna.

Naravno, ušla sam u taksi i uputila se na aerodrom.

Ali što sam doista željela?

Ušla sam u zrakoplov i sjela na svoje mjesto. Skinula sam cipele. Otvorila sam časopis.

Kraj mene je sjeo muškarac. Bio je visok, tamnokos i mršav, u Pradinim hlačama. Imao je svu kosu i pametno, zanimljivo lice. Otvorio je časopis. *Forbes*.

Eto, to je moj tip, pomislila sam.

Bože, kako sam prevrtljiva. Napustila sam Roryja prije samo dva sata, a već razmišljam o drugom muškarcu.

Što hoću?

Priču.

Hoću priču. Hoću veliku, pravu, inspirativnu priču o neudanoj zaposlenoj ženi koja odlazi u London na zadatak i susreće muškarca svojih snova i uda se za njega. Dobije velik prsten i veliku kuću, dražesnu dječicu i živi sretno do kraja života. Ali priče nisu stvarnost, bez obzira na to koliko mi to željeli.

I to nije strašno.

Negdje oko Newfoundlanda, oko dva sata od JFK-a, muškarac kraj mene napokon je progovorio.

»Oprostite«, rekao je. »Oprostite što vas to pitam, ali izgledate mi nekako poznato. Smijem vas pitati čime se bavite?«

»Pišem«, rekla sam.

»A, da«, rekao je. »Znam tko ste. Vi ste ona slavna solerica koja piše o solericama i ovaj...«

»Seksu«, dodala sam.

»Točno«, rekao je. Otvorio je drugi časopis. Činio se stidljivim.

»Oprostite«, rekla sam. »Ali i vi meni izgledate poznati. Smijem vas pitati što vi radite?«

»O«, rekao je. »Ja sam poslovnjak.«

»Znala sam.«

»Da? Po čemu?«

»Po izboru štiva«, rekla sam.

I tako. Nakon toga počeli smo razgovarati. Otkrili smo da nam je rođendan gotovo isti dan i da smo oboje odrasli u Glastonburyju — samo što je njegov Glastonbury u Engleskoj, a moj u Connecticutu.

»Dakle«, rekao je, »nije dovoljno da bi se na tome temeljila veza, ali za početak je dobro. Smijem li vas pozvati večeras na večeru?«

Te smo večeri bili na večeri. I stvari su se nizale jedna za drugom. Sad mogu jedino reći da su moji prijatelji jako sretni zbog mene, a majka me neprestano gnjavi cvjetnim aranžmanima. Ali to je, naravno, druga priča.

uživajte u svijetu knjiga

SADRŽAJ

KAO PODMAZANO	3
NAGLASCI (za odrasle)	47
PLATINA	79
POJEDINAČNA OBRADA	126